

(i)

ملتان شری

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله الذي جعلني من علماء البيان والمعاني والشكر
لله الذي جعلني من مفاتيح الأبحار الغوالي والفتاوى
على رسوله أفصح الأنام وعلى آله العظام وأصحابه الكرام
وبعد فإن العبد المتوسل إلى رحمة الملك القدير
بغز تقصيره في شكر نعمه سروري الفقير كان منقطعاً
عن الناس ومعرضاً عن الاستيناس ثم رجع إلى الخدمة بالامر
السلطاني والقائد الوارث بالكتاب الجاقاني افضل آل
عثمان صاحب العلم والوفاء السلطان ابراهيم السلطان
مصطفى بن السلطان سليمان اخرجني الله ينابيع احسانه
في روضته الجنان كالانوار الجارية في بستان الجنان
وكان طبعه الشريف شاملاً على جميع العاوم والمعارف
واغلب منيله كان مصروفاً إلى اللطائف والطرائف

ولما كان كتاب مملوءاً على حكميات غريبة و
 عظام عجيبه واشعار شريفة و أبيات لطيفة بحيث
 يحتاج أكثر مواضعه الى الشرح والبيان ويفتقر من جهة
 اللفظ والمعنى الى التبيين وقد شرح بعض الموالى غافلاً عن
 اللغة الفارسية والاصطلاحات وذايلاً عن المعاني المرادة والتفاه
 بل في مواضع كثيرة وضل في طرق يسيرة شرحه شرحاً كافياً
 وبينه بياناً وافياً وجملة على اللغة العربية لطلب الطلاب
 فشرحت فيه بعون الله لهم الصواب فاعلم ان الفصل سلكه
 في روضة الجنة وستانها كذا كذا التسمية لفظاً سلك طريق
 العمل بالحديث في التعميد معنى لان حقيقة احمد عند المحققين اظهر
 الصفات التكمالية دون القول المخصوص فقال منت حوى
 الامتنان وتقدير النعمة خدای را ای لله تعالى ان يقد علينا
 نعمة الكثير وهذا القول اعتراف منه بانه عرف حق المنعم و
 استحقاقه بانه حقيق بان يمس علينا لا اخباراً بانه من علينا
 منة على ان المذموم من توحي لا منة تنبيه وقيل من العباد في
 لا منة الله واعلم ان لفظ خدای علم خاص له لا يسوغ اطلاقه
 على غيره الا ان يراد المعنى التركيبى وهو بالتركى كذا في
 وهذا حاصل معنى قولهم يقتضى زاته وجوده بيت آمد بر من
 كه من رسول كفته توريو كه من خدایم اور كفت بشي نحو
 خانه خدای بيت خانه خدای كود بر كفت بران كفتای
 و كفتش كه مردم در قفس و ان لفظ را علامة للمفعول

المشهور باب
 مدح على من

وقد يستعمل بمعنى اللام لجارة اي للتخصيص وقد يستعمل
للقسم وقد يكون زائدا عز وجل الظاهر ان الفعائيس
مصفتان للفظ خدای بحسب المعنى كما طاعتش الشیخ
هنا ضمير غائب راجع الى الله لان الشیخ ليس بكنه في
اللغة الفارسية لها معنيان الاول انما ضمير غائب اذا
اتصلت بأخر الاسم تفيد معنى المضاف اليه كما في قوله
طاعتش واذا اتصلت بأخر الفعل تفيد معنى المفعول
نحو دیرش وكذا اذا اتصلت بأخر الزموا بطحا كرس
وقد تفقنا قبل هذا الشیخ وقد ترك ضرورة اشعر
او كونه الفاء والثاني علامة اسم المصدر نحو دانش معنی
دانسته موجب قربتست كما قال رسول الله صلى الله عليه وسلم
حكاية عن ربه لا يزال عبدي يتقرب الي بالنوافل حتى احببه
الحديث فمما شكر ان درش الشیخ كذلك والباء المفتوحة
في اللغة الفارسية قد تكون للمالصاق والمصاحبة والقسم
والظرفية والسببية وقد تكون زائدة وهنا زائدة لتحريك
اللفظ فالمعنى ان درش خدای من يد نعت كفاست
مقدر هنا حذف لفظا اكتفا بذكره في قرينه اي قربتست
وهنا الحذف قاعدة مقررة في الاسماء الواقعة في التركيب
الفارسية يعني درش خدای كذا زيادة نعمتست كما قال
الله لهم شكرتم لایدرككم ولشكرتم ان عبدی شدید
وقال المولى الزمى شكرت نعمت افزون كندر

نحو نیک او استغفار لا نحو موجود بوجب حذفها کلفظ
وخط و سر بر رفتی شکری بیاء الوحدة فیها واجب
فیجب فی کل نفس شکران بیه از دست و زبان
القاعدة فی عطف التراكيب الفارسية ان تحذف الواو
العاطفة من اللفظ و یضم آخر المعطوف علیہ التلقظ
دلیلا علیہ و لا تحذف من الخط للذالة علی الضم هذا اذا
لم یقع الواو العاطفة بعد الالف والياء و اما اذا
وقعت بعدهما حرکت بالضمه و تلفظت و کلفظ زبان
بفتح الزاء ضمیم و یضمها مشهور و الفاء مقام الباء اخذ
و فی ذکر دست اشاره الی عدم اختصاص الکر بالان
که بکسر الهمزة و یونی و الهمزة الرسمية یستعمل اسم بدل علی
زوی العقول نحو هر که آمد که ان کلفظ چه بدل علی غیر
زوی العقول نحو چه خبر و یستعمل ارادة للمارتباط
بین الامرین الذین تعلق احدهما بالآخر کالصفة والموصوف
نحو دل که عاشق شدکم شد او العلة و المعقول نحو
من که تاب ندارم او الغایة و المفتاح نحو بکوش که
تأیری برآید ای یحصل کما اصله که از عهد
شکرش ای من حق شکره تعالی بندر آید
ای یأتی الی الباب و هو کنایة عن الخروج فالمعنی
من ید ای شخص و سانه

مجلس
الشيخ
الشيخ

سماء استعمل کل واحد کان و صار یعنی آخره لغو العرب وقد يكون مشدداً یعنی رفتن و تیز
 الواو في مستقبلات سماءها نحو شعد و شون و شوم و حرم و حرم و المعنی بانتر که در ما چکر دیکه بگویند
 یعنی پیش از الضمیر الاول علی شجره النمر اسبق عالی کشند اسم مفعول من کشتن یعنی بفتح التالف
 الفارسته و هو یعنی الرجوع اما من الطريق و من حال الی حال و المراد هنا هو انک لا یستعمل
 یعنی اکبیر و نه قطعاً ارباب و چه و جور شید و فکل ای کلام در کارند ای یعلون یا ابرو و اب
 تا تو نای بیاء الوحده یکف آری ای تکب و یغفلت کجوری بل تشکر کما ورد فی ظاهر
 غفلت الاشياء لا یجکل و یغفلت لا یجلی همه ای اجمع از بهر توانی لا یجکل سر کشند و صف
 نه کبیت یعنی الضمیر و فغان به داران مطیع شرط انصاف باشد مطاع شیئی من یا نشین
 که تو فرمان نبری یغفلت و قبله ترجمه قطعاً فکل وای و کشتن بیل و و بولت اشیا اثر
 ناکره انکله غفلت ابد بهر تیره سوا تو حق امر نه فرمان در و بهر یق دو تنی شرط
 انصاف او بی بوبر علی سن دو تیره سن و تا فرغ انصاف من النجید اندی اشار الیه بقره
 منت خدای را که تحقیقاً قصه انصافه قاورده تا غ عدد روایت اخذ بیت فعال
 در خبر است و هذا خبر مقدم باشد و هو قوله که یکی آه ای من الضمیر و ورت
 فی الخبر است و سرور بفتح سین و الواو و هو را من الفتح و رئیسهم کاینات الظ
 انها جاریه علی موصوف مؤنث و سخر مصدر یعنی موجودات کاینات و رحمت
 عالمیان بفتح اللام و کسر الیم جمع عالم و اطوف الا حیره زابین بجمع و القاعه فی اخذ
 جمع الاسم فی الفارسته می آن الاسم لا یج اما ان یکون محال حیوة اولاً لا اول بجمع اللام
 و النون کوضوایه و اسبان و مرغان و یا لیا قبلها ان کان آخر یا ساکت کخو عالمیان
 و آدمیان و آن کان فی آخر کاینات و سبب التالف کجور و بندگان و اما انک فی جمع بالهاء
 کخو آسمان و زمینها و سبکها و سبکها و ان کان کلاماً بدارتها و بجهت و انقضای بجمع
 بالوجهین کخو درختان و درختها و لیا و لیا و شبان و شبها و روزها و روزان و صفوة

مقول
 فی باب الفتح

مقول
 فی باب الفتح

دست است یا از خروج از تنها خلافت و بیو به نگه بید حالت یا با
 بقوله تعالى انفسهم من رحمته الله بدراة حق حل و خلاست و اذان میر مع بود اید بر
 یعنی در آن بعد غفره و ذری کتوبند و قد ورد و بخریج حد نفا ۲ سر و نظر ۱
 کلمه ای لا یستطیع ان یرحمه الله ما یرحمه الله صیر جمع ۲ قوله یکی یعنی ان در آن بعد غفره
 کتوبند و بدحوه بطلب العرفه ما یرحمه الله صیر سر و تنها ما یرحمه الله بعد غفره
 و در آن کتوبند و قد ورد و بخریج حد نفا ۲ سر و نظر ۱
 و بر ذمه صیر حق سبحان و تعا کتوبند ان بقول ملائکته یا ملائکته قد استجبت
 من طاعتی و یسعد ربکم خیر فی فقد غفرتم که اجاب و غیره و نکسار یعنی کسان
 من خوف یا غائب ویدم و هو بجماعه حقه نقا علی ترک نجیب بعد فانه تک بقول
 ملائکته دعوتی را اجابت کردم قلتم دعاءه و حاجتند سر و وردم ک
 جعلت مری که رسیده از دعا و در آن بنویسند کسر ای ۱۱ بعد از کتوبند ای ۱۱
 از حال کا عرفت و دعا بقید استم رستم در آن ای کتوبند و در آن بدو ۲
 یوم الفیقه بعد ما طهر العرفه اناب محتوم نادایم جعلت ما فعلت و قد استجبت
 و اطهر عینک نادایم فانه قد غفرتم کتوبند ۱۱ کان یکن من معاد الزر و دعا و غفره
 بر روی دعا و بقول سبحان من یدب بعد فیستیجی جو کاف ۱۱
 که م بین سر و بدن و سا و سر و معصوم مقدم و لطف عطف علم کرم حد و بدکار
 ای سزا که سر الله تعا و الله کلمه سل کرده است و و شریک سار فیل ۲ سر حقه
 کلمه لطف ایدر که در حد و بدکار قول بد کرده و و و سر سار کلمه
 کعبه جلالت و معکمون ۲ کعبه جلالت الله تعا بتفصیر عبادت معتزله علان
 کلمه بد تفصیر و حال الی کلمه لطف است علم ما عرفت ۲ فوری و طاعت
 موجود است و مع معتزله معتزله فون بتفصیر ۲ معان که ما طهر ای حق عباد کتوبند

[illegible]

[illegible]

خشق بشن پرو سدون و کون پورن ای عید لیست فلولی در سے طلعت

تھے ورنہ یوں مذہبیہ بیگم بہ در طلب معجزوں تک حسد دار و سرگرد

سورج پدی بوق : "دی ستر دی رب علی ارجیاں ومان و قیاس و دهم

معنی لو ووسکوں ۱۷۰ ورجہ کھتہ مدو علی قی لو اسیدیم ووسوں

یہ بیان خود جتہ اندکھیں نام لکشت علیہ لکای لغاری سے دھار لانا

شماره اول و دوم و سوم و چهارم و پنجم و ششم و هفتم و هشتم و نهم و دهم

دیدلر سدر وین و قونشیر عیلسی قاج ولد و عمر سردی خیره و نیل کبیر و بیرو کولک

[illegible]

تبع و خواص قناد است یعنی ناعاس بد کرده ناخیز و موم و بالستهم

وصیت سیدنی کسر معاد احوال کنز حیدر لدی بیشرۃ نظامی عظمیٰ دکن خلیل

کہ یہ بسطیاریں بھی غارت لاریں رہ گئیں تھیں ، سمیع معقول سے رفتی و مراد یہ

شماره شانزدهم و قصص حب قدیمین عشق و یفا و کرامات معجز و موهب

فصل آخیر نامواریسیه نامی سلمه فان الله ان يقول فبما انتم

المكتب الشريف بالاسكندرية للدراسات والبحوث في علوم القرآن

الحمد لله الذي جعل في كل شيء حكمة وحكمة في كل شيء

[illegible]

ساسی و در قضاوتش نصیحت الیم و فتحنا اسم معقول که چون کاهدره

مسئلہ ورق، یہ صحت ہی سے نہ بچے گا، لہذا جو غریب و فقیر مالا مال ہو کر رہ جائیں وہ قتل و غارت

و قیاس و دهر در کمال
و نیکویی بیرون کوکاب

الحمد لله الذي جعلنا من هذه
التي هي في الدنيا والآخرة

۵۰۰

[illegible]

W. E. B. DUBOIS

— 100 —

97-14410

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين
والصلاة والسلام على
سيدنا محمد وآله الطيبين الطاهرين
الطاهرين

۱. در اول وقت روزی که در آن روز
 ۲. در اول وقت روزی که در آن روز
 ۳. در اول وقت روزی که در آن روز
 ۴. در اول وقت روزی که در آن روز
 ۵. در اول وقت روزی که در آن روز
 ۶. در اول وقت روزی که در آن روز
 ۷. در اول وقت روزی که در آن روز
 ۸. در اول وقت روزی که در آن روز
 ۹. در اول وقت روزی که در آن روز
 ۱۰. در اول وقت روزی که در آن روز

۱۰ اظہارِ بی سائل و بے حسد

1944

اشجع من الایات علی قوله . مدعی که استفهام ظاهر من در قایم جمع
 قلیم مذکر است و اختراک جبرایط معر و یسینون مقام لتفیل و در زبان
 بیاء و حروف کسره در یکی آیتها مصدری سرور رفیع من من املاکة رنگ
 ترکان من عارم و بعد از آنکه منم تا و سکون لر و یقین علی علی املاک حطا
 و حسن و قبح و هم بیض لونا و سود عیا و صا و حطا و حطا و بعد یقین
 علی الحایب تشبیه هم و قد یطبق علی عیدی مطلقا که دیدم معنوی مد اعین
 مران در هم فکاه و فتح مخلوطا چون موی رنگی سل سحر مان وایت رنگار
 چه آدی زاد بود مد و تصویر و سکون و طایفه چون که گان باله این عارین
 جمع که کی و هو بر لب بخون جو که سیر جنگی و شرب اندم و حده ظهور بار
 مد مد رنگه الطاف نوز می ملکة آسوده بدم عیث پستان بالیا و طاف
 عارین جمع بیکی و هو نمره نکره و سر کی حوی بیکی عیث عار و درون
 مد دی و باض خان کل و مد صم رعد واحد جیون سکن معنوی بیکی مختصر حسن
 خلق سرور طاهر حال کل و مد صم سکر چون سق صر بران جمع صر بر کسر
 آباء و فتح لر الجمع الاسد جنگی بیاء و سسته جیان بود در عهد و رمان و ل
 که دیدم جمع مران بر نعم آباء العارسی رعو عا و متویش و سکی روی و
 بعضی لاسر و قد سستو علی کمرین سعد و عرو و من ملکة طر و لخص ایضا
 تنک ملکة ثم و او کمر جمع عظیم فقر و حق و و مد ملکة و عد و وری تنک
 منتظرا و بعد فان جین متدی حصل الاشطام و الامن در یا سطان عادل و هو
 نکل ابو کمرین سعد کاس رنگی ما و عدنا معدن لایات و مسح نفدی الفیحة
 حاد تا لیست من حد کتاب مل من تمة حایسته آوردن لخص و بعضی سانه
 کفر ما صحون و کتاب . ا قلیم یارس رخم و سبب بالذکر نفی

و نظر رقی

هر چند که ظاهر در مدعی
 مدعیان که در مدعیان
 و شیوه و جمع و کسر و لخص
 و در سبب و شیوه و حلا

[illegible]

نالند نشه بر سنباده و سرخترت معتمد تا المسافه معی بهال کزده تا سف
 و تختی خورم . لیسوی و قاسی لطلوبه و غلبه قاعلی و و خصوص
 و سسکل سر جیدل در لغو سر چه معصوم سر سر یک معی غرقه الصغیر و معی
 با سر ککوک و خو کر کر طاشی . فاس اب وین ی سقم کاخک و بن بتراسا
 حال خودی کفتم و الایات ماکر بقوله . هر دینار عمری رو دمعی ناکل
 نفس بنه بر سر و موشتی ظفر و نف و کله البفطع عن المرو ربل یستمر علیه
 جون یکدی گیم و و معی سح چون گدی سی ماه خطاب مایه سکون سکون
 و نه ل ماس سقی من مایه و بکورد چون لغت جناع مشکس بل خت و تلته
 سواکن کولارد بستی اعلم و معق اب معی بیچر و بسی املته و قیل الزمه
 عمر دن سر معی بیدر مردم مفر سیم مسکر که جوق قالدی ای شخص
 که بیاه رفت ای معی کسوس سینه من مکر در دو و و ست و عطفه مکره بیخ
 رور و تبه اباه نفیت در بایه نفهم و تسبیط من موم العطفه معی معی اکثر
 معروقی قلایا و فست الانتباه و و دکر بی و بیچ من صفا الاستوق
 و جدا ابست مطلع فقیل لیس تمام ماکورد دیور و قیل الزمه
 بیل کدی و و نفون من استویش کون مکر دیوس کون کون . مایا
 لیه قنیه ناکرک اطعمه و لایکرت لب امیزد عطفه من کسر طبع نفخه
 من الاستغیا انگس که رفت ی سات و معی من ادیا و تار ساحت لم یعمل لک الاخرة
 کوس رحلت رومدی جبرو طن الارغان و تار و جوهنا معی حل کسر فاه و کولا
 مام و من قان العطف و اسکون فقه اعطاه اصل لغت ساحت و قیل الزمه
 و نور شول کس که دور مدی کار کوس رحمت و رندی دور مدی مار
 حوب بوشین و الموم القدیله بامداد بانه ل معی و حرم علی شفا معی

ل جمع مویسوت
 مایه مویسوت
 مایه مویسوت

کجور صاحتک لکذا المویسوت
 علی

نغمه نصیحتان بن بیهوش در دریاں ہارسے فرقی میان دل و دال یا دیکیر رس کہ
 بن سردا فاصل میہست ہیسیں روز دلفی معرکہ صبح و سکن است دل
 جوان سر و باقی تلمذ دل محبت رحیق سم نغمہ الارحان و الاساقیہ معہ
 باز داردی نغم و بیوقوف بیان ان ار جان رسیل ان من طریق و قطع لمس
 و قیل و منترجہ کدو صاحب و بغیر صوفیوں کہ رود و منترجیان بولون
 عہد کہ مد کل من جاہ و دیبا عمارت تو با نغم و لشکون نغمہ جدید است
 دانی ساد جدید رفت ان دانی بانی میران بدیکیری سرد است ان نغمہ
 و قیل و منترجہ عہد کہ کلدی عمارت بلدی حوسن کند میران طیر طویلون
 حوش و آن دکر مقصور من دیکیر حکمت ہیچیں کالاور موسی قصہ ہا و حروین
 عمارت ان عمارت ر سیر سرد کہی معو کہی فاعل سرد و کوہ معو کہی کا حق
 معبد حشد و قیل و منترجہ بولکل بن و دانی قلدی حوسن ماشہ بلقمدی
 بول کل کس بار نامہ بدار وصف من کہی من بایدن و معو من مقدم مقولہ
 عمارت قورہ دوست عمارت ان لانتخون حیلاد و ستر ش بد مصالح من من
 من لیسن و لا یلیق باحت بن قدر من بعد رانین انجو من بول و قیل
 و منترجہ بایں رویمان سوہی باز میر مرد و سنبلہ بول عمار

حکلی من و منصورہ لاصغرہ نوحاۃ قال ق لانا معانہم لآخرہ منومہ
 میرید ان مقامان لایا نومہ و حق من حمت قصودتہ و سبتہ علی العجلہ بکل
 و بد چون ہی ماید مرد معانہ با شکر کہ بول و میر مرد چون و لہ کہ کرد حکلی من
 قال الخدیجۃ لعنہ انہ ہی اعلم حصین احمد ہما مع الیاد یقال اب حکلی و ہو احکل
 و کتاب معہ خود ہوا سکہ کشتو و ہو مرد ہما مکس کہ کوی مانکاف ہمارستہ نا
 مانکہ طوب سکہ سردانی طوی من حاصل کہہ خسوہ متقی الصحن مصوفان لہتمہ و انرا د

مستطیل
۵۵

کثره لعبارة ننه نفتح الی حصرة للامينة وقيل في الترجمة ب یویا و زولوب
 جوکیده بخلو وکله طوبخیر الغمر قال بعض العلماء من السلف انما
 ويل من غلبت عادته على عثراته ان سبانه على حسنة بقوله كما من جاء
 بالخطبة فله عثره انما لها سرک بفتح اباء لغز وسكون الراء يعني علم معين
 قد سماه لورق وقد برده سررق وانه رجع لتهنية عتبة بالفتح على اشارة
 و. تعني كور بالکاف الفارسية مع الغمر حویتی ورسست امر من وستان
 كس بيار مصارع معي من وردن يمسو ي من بعدك ربيبتن ورسست كما قيل
 طوذه من ترك لم يبق ليل ان تنزه وتمد الغمر فسن من خله وقيل في الترجمة
 رطوك سبكه بغيره مكره علم او شعله لاس و برة علم برست عند وجه
 و مع براد ن العلم كاسج سرج او وان كتاب نور دة شخص مشهور ناو
 من مشهور ثلثة الصيغة وقد وجد لوزو لعا حقه قبل لفظ اقامت بعض
 اسج فيكون ضعف ثلثة علم ثلثة اذ ك ما به بقي قليل من العلم حو جرة جنور
 الغمر كسر عين بعد عثرية وحقها من نمرقات اسج وقيل في ترجمة ثم قار
 در ق ب نور ر حق فالذي حو جرة مشهور من شخص ثلثي دست و صوليد
 من نال در بار ر ن ل سوق نرسمت لنا الخطاب برون بقم ما د افارست
 وقرئ بفتح اباء لغز بيا وري دستار حو ما نرك دو بده و مد بل و دستمال
 وقيل في الترجمة كيدن ل بوشل در بار ر نور قمر بونو كانيه دستار
 هر كمر روح خود خور و خويد و معي سح خور و خويد كان لفظ خويد لاصل
 علم درين بدو او رستية كنب و لغز كو و خوشن رویش میان جمله سر
 اند و د بديج و لاله مرك تار كفته میان خويدن مستعمل تلخه نو و معاه
 بانتر ك حصيل كنه چوب چو بانه در ر سر و صفت حرمت سكون نمون للورن

كفنة

و معني كفن و
 على يد خواجه طبرستان

ساج و معني طاه
 و نور مشرق طاهر

نور

خوشه باید جید خاص مع المصداق جید یعنی به ترک اشخاصی که جمع بقایا
 مصفود وقت خصا و قبل از آنکه هر که که بکلیه کوکله بوی و خنجر من
 و استی در دکان و قد وقع هو البیت و بعضی السج بعد سعدی کوس ۵۵
 بنسب و اعلیٰ مل لاجل و چس استند و اس و سر و دها چکی معی نامله و بلز
 من اتیای و کرایان امره و آن فکره و جیت قال بعد اراتل بن معی مصالحت
 ن دیدم و بعضی السج در آن دیدم که در منجین معقی نمود ۵۷ و کسره و ترک
 یتانی و او نرجو بیر غلت صافه منجی الهه بیامینه منجیم و اعتراف من
 اناس و داس صحتی ای بل لصحبه و خود جیم ای سوه غلط و هو کسایه
 عن ترک الصحبه بالطلبه و دفعه ار کفتای برسان من لکلمات المنوره بنوم
 و هو کسایه عن محوما و دیگر بیرین ان کونیم لاهه ران سرب و مقطوع
 نسان بکلیه معنی عاف العز و یا الوحد و یا راویه مستسنه اسم غفول
 من مستسن هم کما استعمل طبع موقع المعقولون بیریدن بی شخص لمان که لکل
 بیر کسیه حسن معنی که ساسد راناس در حکم ای لاکو ساسد و حکم من شکام
 بکل مایه کرایه و قل و لزمه و دن کسل و نور و حقد و اسم
 و لان یکنه اول اول کشیدن که دینه بو برقی بوق یا یک معنی فعلت و بویش معنی
 ن حد اردوستان من و احاد که در کایه معنی طاف العز معنی کفر و
 بالعارستین و هو الهودج تحت و بلا ایمن من بودی الیاء الحکایه و در حقه الحش
 و موا حلیس من ترک بعد بوئی کنوا یا سق کما هو قاعه الاسماع رسم
 قدیم ای لعان نقدیه ارد من اباب در آمدی حاد و دهن و بعد از ما مع
 جید که ساسد و در ۲ و سلاخیت معاخذ من لکب نزد لکل صدق تقدیم کس
 مراخت و تلفظ کسند و طاف العاز معی خاص من کسند و جو بشن کفتم و

و سر روی نقد سر کمر تلمیذ ما رفعت راسخ من رکنه معبودیه رکنی که کرد
 ای نظر مصعب و گفت کسوت معصوم من کسوت معانی الهیه و سکون الطاف
 العز و ماصدقت الهیه گفت الطاف توفیق و التماس فامع ان لکن
 که اسکان گفت راعی الطام هستی تقدیر ان حکام کما من کف و عالم که کاید حل
 فی و انصار حرف الاله استقال که لکن بدخل فی و الامر و سبیل بل ماصح و معصوم
 بصا سنا کید ی سر در بطور و خوشی معنی عا الفایقه که فردا ان موت قریب
 جو بکی حل و مرد در بحر حل در رسد لغو در هوا و قوله در کتب رید کما هر و
 الا صافیه بیه ریان در کتب من الحکم و قیریه از کتب کون سو یکم که جو و کما
 که کما سور الی طیفله سولایه سنا که یارن حل بکی کما کما ضروری و یارن عا لایه
 یکی متعقلان مستی العبره مع لکن المعنی یعنی و احد من ساس معقین و سر
 بعلمین و قوله الی علم ما احسنه من نعمت و نعمة سلیع مرد بدق حل کرد بد
 حیرت شتر جمع فی قوله یک و معنی ساقی ذکر معقول معنی الی جعله مظهر و قل
 کما طار که لکن اراده معنی یعنی شمع سعدی عزم کردن است معنی عزم علی را
 رد لغو و قطع علیه و قوله و بیت عز که لکن عطف تعبیر و معنی عزم یعنی قصد
 فامع قصد بینه عزم و معنی معقوله که معنی عزم معنی سجد و معنی عزم من ساس
 و حیرت که نید و کما سکوت تو بیه ریان نزدیک که اگر نو یارن قدرت سر و پیش
 کبر حیرت راسک و اشتغال با فعل و رها کما است یفقد ان سول علی ما ان البعد عن
 ساس پیشین و توفیق الیه و سوط کبر مقدرها که جو فاعله لاسی ع کما ما و لا شیخ
 کما سق و قال لکن المعنی معنی عزم عظیم الاله القیم و صحبت قدیم عطف علی قول
 لادم سربارم الی التفام و قدیم سربارم الی رفیع قدیمی و زده است من کما
 مکرر که لکن وقت سخن گفته شود صادر از سبج سعدی سر عدت قدیم

ی حتی یطامی علی لعدیة لقدمه و طریق مالوف و الطریق المألوف که آری رساند
 و ضم لفتح معی لاید ادوستان معوزة فاصد معاف لامعوزة حرسته المبق
 ن یصدر من العالم و کفار قاتین سهل معی لکان قدر خلق فکفار من سهل و سهل
 لا حاجت به بقدر ستر لان اصل خلق د خفد قلبه مع تنه صغفه کفص لیمن و
 خلق رده صو سست صر مقدم و عکس رکی اولی لاساب عطف عطف و اسباب
 جمع است ما ضم و هو العقل قوی که دو لغوار علی ای سببه سهرورد بهام لان
 یکون فی بعد مندا مؤخر و میان سعدی در کلام مالکاف طار سے معن حکم عطف
 جمله علی طله و لغوی ن الامر لمدوح ن یکون سبق علی رده خارج عن لقدمه
 و الخاد و کمریک لسان سعدی بسی ن یکون منو کما و سقاها بالمعارف و سراج
 بان در دماغه ی خردمند جیت محمودان بعد تصریح سؤال طیلدر کج
 بالاضافة و لا یطو ثلثة صاحب صر من سراج ما ب حریتة اصل عقل مع
 بعد تصریح خو به جودری باب مسته ماسد و اکان سعلقا جرد به کسب
 یعرف احد که خود و روشنی ی تابع خود هر بابیلور کسر لغا الفارسی و فغی
 ملا و ابو و بعد لای و یقال بان لکمر که جری و فغی و سزجده طرد بدری
 عقلو بودل که محتاج ما ب حریتة صر فبوا غلو و لکمر به بسون کنه کهر
 حاجتی به خود بیلور اگر چه پیش خردمند ای قدام اعافین حاشی صرامونته
 ما بیا ا مصدری معی سکون حروف و او اللورن دست ما بوقت معلون
 ای عید ای حاشی لکلام آن که المنار ای به سلق آن ما بعد اعی در سخن
 کونته خطاب من کو سیدن مالکاف لغوی الی اولی ان مشغل باسلام و وجیز
 و استبان طیه لکسر طاء مهمله معی نعصب و مهمل معی لغا علی عقلت
 و یعصان العقل اندر مهمل و و ستر ی سز که لفظ بوقت خاموشی ی و الوقت

در باب مالکاف و فغی و سزجده
 و او اللورن دست ما بوقت معلون
 ای عید ای حاشی لکلام آن که المنار

و سزجده طرد بدری
 اگر چه پیش خردمند ای قدام اعافین حاشی صرامونته
 سکون حروف و او اللورن دست ما بوقت معلون

بسم الله الرحمن الرحيم

اولی سبی را بیکت فیه و قبله از منی اگر چه عاقل او کمن دودر بسم کن
 اذیکر مصالح کل من دمن سوبله من عخل فقر که کر من سوبله کل کر من
 سوبله سوزن جمله 6. خاص من جمله سلکات رمان رساله او اشنا فیه و کل
 الصدیق در کتیدن فوت بدستم ی م قدر علان لانتقام و روی ری و روی و
 و کرد ایند لمرقوت و هوکان الرجولین بدستم عخل بقول که به رمو حق بود و
 تحت صادقی و لایسبی از غرض من مثل چو حکل وری تا کی بر سبیری ادا
 حاصلت مع حد صر خو حاکم اروی سریرت بود بقم طاف عارسته و کسر
 الرأی یعنی کل نه مان بکون من لایکل مصاحبه بقان طان یا را کر برست
 ای لایسبی معارفنه نوز که در د و تحت یا را کر برست و 2 معارفنه
 کر بر یعنی ناچار یا کر بر کسر طاف عارسته و اثر امه اسم مصدر من کر بخش
 یعنی و بکون کل و ارمه مان بکون من نکر مه و شکوف من مصاحبه و قبله از منی
 چو حکل ایده سد رسیده ابله غناد من که سا که مهیا و میده حکم ضرورت
 قدمه سند سجد کفیم مع دکل الصدیق و سوزن کنان بیرون رفیم من طر فیل
 سوزن در فصل سبع که مولات سوزن شدنه آرمیق اسم مفعول من آرمیدن
 و مرد سکون سوزن دکل النما و سوزن و نهد قار و و ان کارمان معاف و سوزن
 حیدر طلع و سوزن سوزن سوزن سوزن سوزن سوزن سوزن سوزن سوزن
 سوزن مثل حاکم غیر بلخان مار حاکم تقصیر و سوزن سوزن سوزن
 احاجله او 1 لو یا ایو متورن میرام لیا سوزن 10 اوزن دهرشت و سوزن
 سم لشر لا و سوزن السهو الریجیه ما حلال و سوزن سوزن سوزن سوزن
 حطان الود و والذین ملل ت السخوفی بقوله ارد دهرشت ما حلال حذر
 من ا دهرشت العرس القدر قائم مع و سوزن سوزن سوزن سوزن سوزن سوزن
 سوزن سوزن سوزن سوزن سوزن سوزن سوزن سوزن سوزن سوزن سوزن سوزن

۸۰
۸۱
۸۲

و تفصیل آنست که
 در اولی سبیه
 انچه است و اگر چه

[illegible]

سایه البساتین و زردش ابرام بعضی لطاف ابرام و سرال اول اسم مصدر
 افع بر دیدن و هو مبتدأ معارف الی رسان ای قوله حسب الفصول عین بعض
 العین بعض الضمیر اصح لا کتاب طستان طیش العقیق و سلوا ایاه
 باطراف شته سکتی در حریف ای فصل در مدون نکند حسرتا ...
 کار بدست متا للی الخ الخ باب کل طقی بیاد الوحده طستان من سرهم اباء
 الا و ی وقع ساجده من سرور و رقی ثاب یسعمل و یغنی عن همیش رو یج و سن
 ماسد فار سرج سرول و بن طستان همیش خوش بفر بعض طاف اللطافیه
 باشد لایزول حس و طبعی و قیل در منزله ... بر سر است که طقی ...
 بوکستان فدن آن سرورنی غیر طیج و رو شش و لوز بوکستان همیشه
 خوش و لوز حاکم بعضی و دکی بحی الزمان که س بی سخی ککیم ای طقت عهد
 الطام و من ای به طکت ماضی معلوم من ریختن و در ذمهم او بخت ماضی محمول و طاف
 کار فو که کتاب طستان فو تم تصعب کردن و ماضی و منزله او عهدنا بعد
 فان سرفیق کیم بوعد که نکرم د و عهد و فاد حاکم ماضی بیا و حده
 دو معاشی طاف منزله که فصل در آن و رانی و دکل لیوم و بعضی نسخ در
 حده و رانی و کلک لایح بعد و د فاد ماضی فناد بعضی وقع و بیام و فو
 و من قال بعضی حده من سوده فاد ایام فناد نکیم طاف طاف طاف
 متابع و طاف حق به مفعول سوده بعد الکتاب فناد لوعده در حسن معاشرت
 و ادب و عا و رمت یزد بیارها قیل مراد هو الکتاب السامع و التام فو در ساج
 ماطرف مفعول فناد و صوف مفعول فناد و دو که مشکلمان را طاف آید و سطلوه
 و مترشدان را طافت فزاید ای سیرید طاف الکتاب فی طاف لی سطلوه طاف
 سطر کل بوستان یقینی موجود بود و م بعضی لوز و طافیه که کتاب طستان

بعضی نسخ
 در ساجده

بعضی نسخ
 در ساجده

بعضی نسخ
 در ساجده

[illegible]

و خطه نامک است از استاد اسم
عکاس یوسفیه از طرفه جرج
الکرمه و استاد اسم
عکاسه

21

مجلس شورای ملی
روزنامه

سریر سلطنت هر سه مع سجن و حد قودیتها و اندک تعدد کل مشبه تدبیر حکمت
کما هو وصف سور اکسف العفراء الحفر کلوف فاجبت سقوطه عن ملاد
نعم ان ملاد لجا بجمع حرس العفراء اس العفراء تحت رتقاء قع تنق تانته
نعم ان فارس ای بنفرون مکنه حبره یس علی ورن تعبیل مکنه یس و سکون
نلام ی قوته قال الله تعالی نون ساعی یسین و فسم حل مکنه و یس معص مسخ
یس مکنه یسین و سکون یسین ی سرکه المکنه مکنه اخص معنی یسین و کسر المکنه
هو لدولة و اخیال سکون ملاد و ففرا ملاد ففی رجب مع ان اسلام و مسلمین
بقی استعانة فاعانة و اسم لعیات و عیلة سکون و سلاطین یسین
ما یعتمد علیه و من قال بدینهم و معتمد هم فقد فسر به بدینهم من یسین
من الان فانت یسین و فوج اسم لوریر مطابق اسم السلف ان اطلاق الله علیه
و قول یسین بدین و المعنی و حل یسین بدین ففی عظم الله قدره و تدبیر و شریحه
قال الله تعالی و من یسین الله ان یهدی یسین صراطا لاسلام و صاحب اجر و یسین
که مدوح الحاکم فانت لا فاق سواحی و الاخر و جمع مکارم جمع مکرمه حلال
جمع حق سکون نلام و صفا لکفیه — عکر که در سایه عیانت و سعت
یسین و لوریر که یسین معنی سکون و یسین جمع و فوج که فاعلت مدح به
مدح لانه یسین و منعقب و دشمن دوست و قیل و نه ترجمه — مکنه قدر عیانت
یسین یسین یسین و لوریر معنی دوست و یسین یسین یسین و حوائج
جمع حاشیه معنی بر مکره و احسنه یسین و احد من جمع اعباد و فوج مدح معنی است
کافی عادات سکون که که در دی آن قدمت ترا و یا اعراسیه صنعت و تکامل لایسین
کامل و در دی خود و ن لامال صراط یسین معنی یسین و معنی یسین معنی یسین
و کسر فایات فایات یسین و یسین یسین یسین و یسین یسین یسین

[illegible]

وہم خلق

[illegible]

المجلد

تقصیر و تقاضای که در موافقت و ملازمت خدمت ما با خداوند باری و دانی
 بقبح تفصیله ملازمت با خداوند است که بیستی علم بدفع که طایفه جامع و موافق
 و تعالیٰ جمع فصل و عقیدت استقصی و استقصیه در چهار حکم مشهور است
 سخن می گویند و بعد از آن که در آن مقام که در هر یک غیر از جمیع بر مسند
 و گفتند که در سخن گفتن می است یعنی در نکل بسیار می کند بی بنوعی و سنگم
 گنیه متعین می منتظر باید بود معنی نمودن تا وی تقریر سخن کند حاصل ماقالوا
 بی حق است پس که طایفه سانه نیز در هر سندی و معنی ماقالوا بی حق و گفتند
 حوا را بر بدینست که در آن که گویند ای الفکره ان فی طایف اقول به ریسما بی صورت
 و بی معنی است پس در آن که در گفتن حاصل حوا بی ان عدم در عتبه بی طایفه پس معقول
 تقدیر علی طایف بل حوکیه الفکره فظلم و باینکه با سحر و معنی قصیده عطی له
 و خیل به چهار زبان حکیم ماکل لاخرن بی مافات و لا نقره با حواست حاجات بقوله
 لان لغایت لا ینتلف ما لغیرة و الای لا یستند ما طهرای و سرور به سخن در
 بی حاتم و طایف و به و و ای المری به کهن فی الشیخ الکبیر بید بید بی سطر نکران
 بعضی بگوید مصارع می گفتن سخن معهود مری می می در آن تا مثل گفتار بفتح مای
 و بی معنی الال معنی الفکره یعنی بی لا ینتلف بدون تا مثل بگویم معنی بی بگویم که
 می گفتن که دیر کوچه یا نکر که هر کج سولیه سو چه علم و بیس عجیب بید بید امر
 و نکره آورده و المراد طایف در آن پیش بیس کن که گویند بیس ای است قبل
 ان یقارن است سطر لیا مستبته آدمی بی الا انسان بهتر است اید و بجمع
 و آنه و اندر بید و است لقوام الا مع دواب از مقرر و فصلی که بگوید صواب
 کاخیل با بایم حوسد و کو یا ستر مان بسته به نکر که کو یا ستر و قبله از نکره است
 سو می که او سو که اصل بی سوری فکر بید در آن آورده تا مثل سز او را به

حکایت عالم آرایه در بیست و
 طایفه آخری و بیست و
 جمع حوسد و کو یا ستر

بسیار است
 و بی معنی است

بسیار است
 و بی معنی است

مستند

منه

دو

۲

و یقلب حاوهره فی المعارع و کذا نظایره و امرادها معناه المتعدي و تمن
ارجمه طرف سرتار و مصارع من ناض قلب حاوهره را که کاخ رفت آفاق و تعقل
و قع بدل خود مصراع خوبتر را بگردان اندازد مصارع من ادا حق مستحق
فان است علی الارض از المعارع المستحق من قتال الانام و من قسره المعارع
فقط بعد غفلت عن سوق الظلم کس باید جنگل فنان کانه خله را اولی بدیت
ای بسی لغز لغز و لزد و لکن ای معوا کفار هو سمع الطام بای سکون
ایناه عذاب لاساس بسبب البلاء العارسته ما شرک الخلق و در بداهه اولی
الباء آمدست بسبب البلاء العارسته ایضا ای معوا دیوار فاعلمک لالاس و الطام
کالباء و قد رطبا غلت حقیقه الخ لالاسفت الخ حاقیل و قال و ما بعد الحق لا
الضار کل سدن الباء المعمری وصف ترکیبی بالترک فاعلا بحقیق دای و ل
به در بوسه بان حتی مع رمازه التیبه شاهدی بالبلاء مصدری یضایع قوت
می ووشم آن به به در کسکان اسم دیار شاه چرا بوسف هم نقون حکیم به
رجل صالح عاقل فدا حنن موده کفند که حکمت ار که آموخته ی من تعلت حکم
کعت را بسیار لانیهم تا حای به بید بای شهید ای بنی قصور موضع القدم بالعا
منفایم یسعون قدم فیه قدم متقع اتفاق و دال و تشدید ماعص معی نقد
کقدس معی تقدس اخراج فاعل العمل قبل لولوح فانه حور لعل و معی و قد
یقان قدم کسر الدال المستوفی علی انه امر من قدم به تشدید و قال الساعده هذا
المع به قدر له حکم قبل طوطو صحاح من غلار لقاص عره رجا التریق یعنی بین
لخرقه و نعره بکسر المعین العرو و رطبا بفتح الف و الی الاشباع معی فی امر
در بدیت سکون ایناه مصدری و تا الخطاب معی رجولیک اصله امری و یار ملک
مترجمون معی انجریه و انکه بعد ماری کس عبارت عن الترویح و الاصطلاح من

مسیئله این نظم و ترتیب طالع ما در این مصرعه ظاهر است. حال اصل رتبه انالکده و حدیث
 لورن فناء سم معقول من اقتادون حیایه لیا، القایة للوحد و الفاضل من سبوق
 فلا، معن و تواضعان مع هذا المصراع النکته ان من جرد استخفیه بفتح و تشتر
 مشکاة فالترتیب في الموضع هذا کما قال حيث استشهد کتابه و اشتبه اتفاق قال
 رسول اللہ ص ... .. و قيل هذا المصراع الثاني موضع
 الخال بحسب معنی علی طبقه ای که حقوق بحکم قال استار اعضا في شران متوقفا
 و یوندا اول قوله و هو مقتضی انما انه لم یکن ارعاه ما بدو من قبل عابد که مستحق علی
 بیم بقای تعلیل مصراع الاول و قد قيل ... .. قد ان علیا فامطر و انعدا ان لانا
 مکه صاحب دل روزی بیا، الوحی غیرها به حتمه چون کبوده مار درو بیت و درین
 تعلیل، خود قبله الترتیب ... .. بجهت این قلام و نظم و ترتیب دو مستند ذمه و درین مصر
 اریه محض به مقتضی که و قال که و اریه چون دلی قان بقایه مکه صاحب را لال
 حتمه اید و مستند درو بیت چون ان معایه امعان نظر، تدقیقه در ترتیب کتاب
 بعن لکستان و تهدیب ابواب تهدیب لانتقیه و یجاز سخن عطف علی معصیت
 در آن دید فاعل دید صیغه مستتر صیر راجع الی معان نظر تا مریخ معنی این و لفظ در اید
 تعین، تلط و لونه معی التعداد و معید روضه معانی لکستان و حدیقه قان
 و حکما القصیح احده یقہ التروحه و ان الشیخ قال قد نقا و حدائق عسا و قيل
 حدیقه لکستان علیه حابط علیا علی و رتبه، ای ملتفه چون بهشت مسرت
 لیا و انما، قصید و فتح بیا، استایع بعن من الحس بهشت معنی باب ... .. علی قایه
 ابواب اتفاق، فناء و معنی ان معان النظر، فی الامه ان یکون هذا الكتاب من ثبا
 علی قایه ابواب کاخه این سبب مختصر حدیقه است و سبب بیجا حدیقه
 معنی من یکامیدن معنی آخر معنی ... .. اول در سیرت یادشاهان قد عرفت

معنی السيرة آفا - روح و حقائق درویشانه الاخلاق مع صفی -
 سووم در تقیلت قناعت که القناعة کسر لا یعنی - چهارم در قواید
 خاموشی ادبی شکوت قواید کبیره - پنجم در عشق و حوایج بالوا و
 العاطفه - ششم در ضعف و پیری بالوا و العاطفه ایضا - هفتم تأثیر سیرت
 الی حبس یؤثر الیه سیرت فیه - هشتم در آداب صحبت تا در آن حدت
 که عار و قس خوش بود یعنی اخاء العاطفه - نهم رفت الی المهرج سووید اذ قد
 انجیح من المهرج استوح من مکره الی الدینیه منقرها انبیه تنصیر و بیجا و شش
 بود قد علم منتفع لتوارخ الی لعداء و لعلماء و الصالحاء انشرو بهما من سنانه
 و مسماة من المهرج سووید هم ایضاً المولی و المولی و التفسیر طوی و احتیال -
 و دهم انصیحت بود که فیهم انصیحت سیرت المستفیضون یا حیلت ما حد که دهم و قییم
 فالعقل السلیع قناه الثانیة من انشیت

[illegible]

من مادی بکسی ای لایقی احدی در جهان قریب و وصف سرگیتی بدستی فی خلق فیکل تله
 فقط مکن نگید بر مکن دیای لایقی ای ملک تو باو نیست عظم علم کنی لا معده طبعه که بسیار
 کسی چون من نویزد در رتبه و گشت و فن جو مکن قصه در من معهود مقدم بقدر کند
 و فاعله جان پاک چه بر خشت مرون چه بر روی خاک. **بها سیتان** **بها سیتان** **بها سیتان**
 خراسان و احدی سلاطین ملک خراسان سلطان خود و هو ملک مشهور رسم به
 سکنین الکاف اقل عرفه و النافار سیه و النافا العواقبه برهما معهود و قد نفهم و قد
 لعنه من بنی العالین سابع **بها سیتان** **بها سیتان** **بها سیتان** **بها سیتان**
 را کوبید بدید را که تمام بعد روایت او بعد سال و نال کیعجه رؤیته ملک که
 جمله وجود و رخت بود و اندر من و خاک سده و صابر نامگر چشمن او مبدی که در
 چشم حار ان فی موصع العین می کردیدی بدو و نظری که کاکه حیوة سیه حکا ان جمیع
 در تا و طرات من طبات نکل را و با عجر مادی که بقدر علم طباتها مکر درو سیتان
 الوحق که خدمت خان آوردی و ان طبات از و با و کفمت فاعله صیر و بین مشهور که
 او ناظر که ملکش بقم آیم اسم و جود ما انصرف و اول معقول و سلطه و کسره مبدی
 و هو ما کفمت غیر العفلا او ما کفمت مطلق و ما العفد مصدر مطلق و امر و ما جواد اول
 ما که سست فالاسان ما بلای امر با سست جیت لا بدول علیه مبدی بعد مبدی و اند
 قال اجل انصوف و ما یخرج من قلوب کتب جیت **بها سیتان** **بها سیتان** **بها سیتان**
 اکثر جا که مترج به صاحب خرابی بخت العارة و ما یوسن معناه سست کلور
 ا ب و یچه بجه و یکن و نور و استشهد برید **بها سیتان** **بها سیتان** **بها سیتان** **بها سیتان**
 کشف عده و هم که کل تقد عقل اد طه کشف عده نامور بکول الجیم معنی صاحب
 الاسم لا مشهور بر بر تر می کشت الارض دهی کرده اند و معنی علیه رحان و معنی کشت
 که سست من مرون ریت بر لفظ بر صاحب علم و خالور و لیا و ریت و معنی سر روی

المذنبه و المذنبه و المذنبه
 و المذنبه و المذنبه و المذنبه

انما کاره ما لا یکن معنی
 فقط و معنی انما معنی

عن اسم ستمی به امر د انسان و عینت شمار عمره کما قال الله **سنة** و
 فلا تفتیح عمرک **سنة** طلب رجل من عالم متخفا قال من تصیح
 ایام حرا غنقه يوم وقت الحصاد ان یشترا بالمال الفارسی لی قدم من وقت که تاکی
 سر آید فلان غایب الی یقولون مات فلان و فی ذلک الزمان **قطره** ای فیجاء اولو له که بر التمر
 کو مولد پیدا ورده وار بعد ان نکل بر ستان فیق **سنة** اول بر ستان که ای بر ستان خود لر
 حال آئی سنو بیدید که بر استخوان فیق موشین روانی اولی در ی قانوی جیرل جون
 دو کجی که چه که موشین روانی فیق طر که صاه غنیمت و طیر الی فلان بشوند انکوردی
 و بر اول فلان فیق **سنة** مکل روک الهمزة للوحون را سیدم و طیر که کوتاها الی قصیر
 بود و خفیر و دیگر بر در استخوان الی اخونه الاخر لحد و خوب روی لخلاد و غنقه حسن
 مار و حلی الی لعل مار یخی معی الطل کسرة طلاء مثل مرو و لمة معنی بجم و سندید اثر و امر
 من بعد مارید و قد مستحل جمعه و بجمع بطریق و لمر دجا هوامع ان ست و بیا و لوق
 ی مزة واحدة بد شد الی الطل کمر اصبت مخفی بیا مصدر کبر و ذی معنی السج
 و فتح بول جستم خفارت الی مستخفار و روی مکرر بستر لادما **سنة** الصغیر الطغیر بفر است
 و لست صغیر ریاضت لی نطق و کمت و بیدر کوتاها حرد مد بجم حافل قصیر لغت و الفصل
 که باندن بعد من الطاهر الطوی و غنقه قوله بر هر چه غنمت مستر بقیست که ستر لیس
 علی ما لکون لغت اکبر الی قیمه اولی و اکثر از قد یکون الشیء لغت اصغره لغت اکبر
 که اسما و نظیمة الی طاهره انطا لملله مع صغرها و البعل حبیبة الی حسن مع کبره
 اتل الی اصغر جبال الارض الامانة لغت لان الاضاف لیه طرف المضاف طبع سم جعل
 بعد بن سمح موسی و کلام الله فی ذلک و ان لیل الطور لا عظم **سنة** بعد الله قد
 مصب سمح انجیر و سر و طوی و غیر و فی ذلک الزمان **سنة** که حرد بید و صغیر بید و طوی
 و لیکن مثل و قد روی یوجیه و حده الله **سنة** شید که لمر و آنا الی عالم جریل لغت و اتل

والمرة

و آرد علم بقیة شاع و نگذرد که بر دین خود شک کند که ای میگوید لایزال اهراب کیون
 سبب اهراب، لشکر و قهر و سزایه ... و ای که گویم و خواش کوسه ارفد کوسه سترج
 اول هم که طبع و قافا اجز کوراسی سر شکستورن کند و قافا ایله و بیره لای حل
 کوسه هر که قاجدی و گوئی خون لشکر این میگفت ای قال بعد الطلح و سربا
 دشمن و معاصی و اصطلاح از هیچ ظهور عنه قسم بعرفه اصطلاح قدره و سبب
 و قافا تمسیر و منی چند معاصی لشکر که محمد بن مردان لای پس پیر آمد بعد جدا شدن
 ریس خدمت بیوسید علم ما صوالیاب، گفت **طوری** حرف بد آنکه سم و مو و حنا دل قاف
 قدره و قال یعنی ای پدر من که ای حرف لایال بقرینه مقام و هر اخرف شایع فی
 کلامم حد افقد عقل عن حق ستمیست انشاء الخطاب و معنی ما ستر که ای که سم
 شخم سکا خفیه نمود. شاربه لای اول خدایه من یا سطر به باخفایه و مو و معنی
 بالفرسته نادرسنه ای العطش و اخضا و ستر به پیداری من پند ستمن معنی الطن
 اسب معاصی الخ قوله لا غریبان وصف ستر کبسی و من قاف یعنی در میان فعد عقل عن
 فعدل، لکن لای بدان بفتح و در میدان حرف بد و با و سکا ف عاریت بر و رن در مریه
 با نوع الطلح و معنی البیت بالستر که یارق آت بنت کلور میدان کوشن سلسو
 صمد لای و قیل و الزیج، ای که شخم سکا کور بد خفیه کور پیر کلور هیچ مهر
 و رتی بچ کلر بللوت کلور اینست سلسو او کور حنک بری آورده اند و خطایه که
 سیاه دشمن سیار بود ای لای لشکر العدو و کثیر و سان، مدکی و کان هو لا اقلیلا فایده
 بالامر للوحن آجل قصد کمر بر اسم محمد رفق کر چش کر دند ای قصد و الزیج پسر
 ای الا من الغصیه الخفیه سر دای صاحب و گفت ای مردان که شیدت معقن آت انشاء
 العوق نیت جاحه رغان نبوتید با سون اما فیه و معنی السج بابا ابی اثنی نیت
 جاحه رغان نبوتید بابا سوار سر انگشتن آو الی اسبیه تهو و هو، لو فو و فی

لبید هت او خطم ان
 الشیخ والترج او بیه

۵۰

[illegible]

۱۰۰

مجلس ۱۰۰

خواستن بمعنی الارادة و گفته اند که ده مفتوح اول و سکون الهاء لاصیة در ویست
 ای عشره ففرا در قلمی بیاء الوحدة بحسبند الی یامون و دو بادشاه در قلمی
 مع سعة تکلم بعد بعث الخاف عارسته فی یطاب معده بهم آتای ای تصور هر و حد
 که خود هر حد ای باشد که فکر و کشی بدو در ویست که بدینم ذکر مقصور من دیگر
 مثل قلمی بکیر ریاست و در بیع همچنان در بعد قلمی ذکر و قبل از ترجمه نمودن
 کنیص برح مثل یسه یارسو در ویست فور حی که بر قلمی دو نه سر بادشاه فکر
 اید که ای سر قلمی حی س غایب از در آن ضرب بالاصاف و الهمة تغید روح
 سر سر کوی بیاء الوحدة شسته بود ای اتحاد و سلطان و مسند بمعنی قلم و انفا
 موضع لعود لارون و جوار الباء مکان او و بسته لفظ بودند مخدر که گرفت
 خبره و رعیت لوانی بالعم و سکون مع بلد نظار جمع حمل و مکاید کسه بدل
 ملاصافه جمع کید و هو کلمه اینان مع هو آء مرطوب ای ظم لایو فی شدة الطوف
 و اخرج و الفرع و لشکر سلطان مغلوب غلبه بقول حکم نکه مدادی علی حصین
 شیع فعل مع لعاقل فله کوهی انقل بعث القاف و فتید بقی اعلم الخمل
 بدست آوردن بودند ای حقل و ملکی بالعارسه بنامه لاه و ساول و جلال مکان
 یا و ان بر جمع بر تنه لید و بار خود ساخته ای بودند مدبر آن جمع مدبر علی قاعده
 حمل الفرس مانند جمع مملکت آن طرف در دفع حضرت خلائق المسعود اینان مشورت
 بد سکون الشی و تمی و هو السوری کردند و قالوا ایما یزیم که اگر ایس طایفه ای
 لا فورد در آن ضرب بدین سق یعنی بنی یعنی لسطم و زار بیاء الوحدة مداد است
 لا لواطیة لفظا و معنی مایه و المراد بالارادة ایجاد بعمل متفاوت مصدر فاعله
 فی الحصار و غیره ای اینان و لاصحة العبارة ان یکون ظلمة بالعقلا مستقلا و جدا
 علی قیود ایشان منع کرد و لفظ بالعارسته مصارع من لردیدن ی بستن من

در سائلی شده

معنی
 معنی

آتش را بر آتش
 انداخته و با هم حلقه زد

الاسكان الى الاشباع، **در حقی** بیا، الوحد که گشودن معنی آن که هست
 است بآی ان الشجره التي به قریة العرس واخذت عروقها في الارض حديد و لم تستقر
 فيها سيراوي لفظ سيراوي بمعنى النوا وسكون لیا، وضم الیاء معنی القوة و جعلی بیا
 معنی الاضمار الى قوله مردی بیا، الوحد سیراوي بکثره رجالی لعدم استعماله و رشت
 و فتح و بعض السج کرس والحق ذکر کثره میهمان مثل ما کلامه و در گاری انی مدته علی
 بکسر لیا و بیا الخطاس من مستحق لمعنی الوضع و التزک بکثره و ستن العیبه و علی قوله
 در حقی و مردون بمعنی الثانی الفارسیه العله بالسر که قتل رشیج بکسر الفاء معنی
 عرف سحره به تکلیل صارع سقی من کجاشن و الانقاع عن طار سر حشتم کلمه
 رامقه فاسا بیدای بلی که فتح بیل معنی مستخر که جویر شد، ان اداسال طار و اسفل
 قدم، بسوع و حصل طین کینه نشاید، ای لا یلی که ستن تعیل مترب بیل و فیله الکینه
در اعاج که یکم بقیه باقی دو منزله ان کو جلد بیدان حفره ان کو طرد و ان جو
 بیلک، بیلک اوز که زجده سکون قطع ابلا و نه سن سر حشتم بیلک بله جو غلب کلمه و ان بیل
 بیلک سکن سکون السون الا طام المدرمی به بن معنی رشتی تغیر طلام علم هذا الی
 که بکلی رنجش ایشان بفان حصار و حشما انی نفی من و منه طاسوی سریر
 کاستند جمع خاص من کاستن بمعنی الثانی، الفارسیه ان رسلو الیه و احوالهم
 احد او و حشتم السهره مثل لفظا و معنی طامه و استند للاعارة علیهم تا و فتح طرف
 که به سر قوی بیا، الوحد را من بود بیدای حواله، الشرف و مقعده بالفارسیه حیطان
 حاله ما توی ای بودنی حشتم بالسر که به یکم فن ار مردان واقع دین حشتم علی نه
 بنی ان بیرسل، ان مثل من الامور رجالی حصرو، الوقایع و حشتم ارشاد رکوا
 و جدا عیان الحق و الاحسن ان بکنت لکرا بعد قوله دین و قدی ما لیکون
 علی قاعن الاسجاع بغیر ستاد و در مشعب بالکسر و اسکونه الطريق فی الحظیران

خنجه

شد و عیال بقول خود را بحسب حدیث و ردنی بنامه ای وقت است ابار آمدند و چون
 مسوگرین حمله طالبیه و غارتها آوردن عطف علیهم سلام کنند ملاسزه و عیال
 جمع غنیمت سوارند حصول المهره و قششین بضمین یعنی قول و ستمی که سربستان تاب
 خاص من ناحش بالمره که جایبق جواب بود اعلم ان بعد جواب بالواو برستی مع النون
 و المرفیاء و مراد بها جواب اولی جمله تدبیر مع معی رسب که منت حق استوفی
 فی الموم - قرص هم القاف و الصاد الملهل حور سید بالواو المرحمیه فی الموم
 الشمس علم ان لفظ حور سید و لفظ حور بد سید و بعد سید بلا حور یعنی الشمس در
 سیاهی بالیا المهره رفت ای طربت بوسن و هم بدر دمان مایه و استحق رفت
 و المعنی ان کان العاسم فی الموم مثل حروب الشمس و عاب بوسن و مطن قوت
 و قیل به المرحمیه - گفتن کون بد و سیاهی به گفتن بوسن و دمان مایه به مردان
 دلاوران و اما محال ای الزحال استحالان ازین معنی القاف لمرق و سدر المیم و ایاء
 و جحد فی الموم بالمره که بوضوح و جسد معنی طیم لمرق بالمره که طمنر و صحر بلبر
 و دست همه را کسر است الا صافه بکاف معنی ایاء و کسر ای انجاد بالمره که سربستان
 انظم برفنا کید برکت معنی طاف و سکون اناء و کسر با بستند ای قید و ایام
 طبع لغوی نامدادن قد مرتبه در کاف مکل معنی المیم و کسر طاق حاضر آوردند و
 مرسو علم مکل همه را بکشتن است و قمرود ای امر بقتل طبع اناء فالانف علی
 اصطلاح اهل لغوی در ان بیان و المعنی بیا سیم جوابی بود که میوه بالمره و الا صافه
 یعنی انثره عصفون قول شاستن الصمیر ارجع الم قول حور فی نور سید بود و کسر
 بالواو المهره فی مقابله میوه اعلم ان لفظ سمره بالها و المعنی لسانه و طهره ای مراد است
 و چین و لفظ سمره بلاء معنی نقون الا حفر طستان استعاره طهره و سیم اسم
 مفعول من دیدن معنی البست ممره اول لفظ نوح الموصی معن الجبرید و فتح سون

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲

فيه شامع والعم لغة ايضاً كج رور ان مورا واذك ملك بان تحت ملك راوسه
 واداي قتل رجل سريره ملك كان استعمال موره لفظ داد وروي شفاعت برمين
 را دو فيه استخ الى ان الملوك كشون التفرع والاشغال وكنت ابن بيسر نال
 بيسر ما وقد كان سنا قال انما حوايج بود لصوره ولفظه خم عليه فممنون
 مثل جولا التصو صا زماغ رمد كان ما ليا المهدرك بعن الحبة بر بعن التمر ثور
 واربعان لعل المص استعمل بعن التبريع الى اخاصل جوانا لباد المهدرك والمعنى
 من محمولات الشباب تمتع باقتة اي يمنع توقع الى التخاذل وخلق
 مع خلق بغير الحما حد او بدلياء السبب است كبحيدون جون ابن بيسر سدا
 بريدانور برفعه شست الى كسه النون كما في مصدره الى لادن وكسر لا ليا و ليا
 ملك يسكون الحاف روي ابن سكي من حد الطلام درهم كشيده وروي درهم
 كشيده بالتم كبورن بورن وروي موافق راي بلنديش الاول ان يقع بدل الواو وسط كشيده
 التعليل ووقع في بعض نسخ طان لمدرش حبان بسن القيمة اجمع الى ملك لفظ حبان
 بين وصف نه كيني بيا مد وكنت س بر توقع ليا العارسته مع لشمع بيا
 جمع بكن و بكنو كيرة الى لا يقل شاعهم صبر ك فاعل كيرة و بيا و ش القيمة ص الى
 صبر ك بدست لعدم استعداد تريت نا اهل رجون مثل كرهان اعلم ان الشامع في
 شتون حد اللعظ ن الحاف الاول طوط والسا فاست بعن الجور كشيده شتم
 الحاف العزة معني القبة بعن كالا يستقر الجور على القبة بل يتخرج منه كرك لا يستقر
 الترتيبه على غير المستقر وفيه الترتيبه يدور ثورج دو ثمر بيا مر بيا كره ورو
 حور دورم مثل وشارع ليا العوقانية المشاة والتخانية لوحدة مع القبة
 وقع في بعض النسخ بدل شار لفظ بيا ورو بعض لفظ صا ولا سطف ايسا مع ان
 است الى قوله طائفة وانه ان عرب مفتح كرون الى استبصالهم ويزر سده سنج

راجع الى
 راجع الى
 راجع الى

باباء العزیز علی البوقی سید محمد اعلم السخنة الاولی واما علم الاخرین فمعلوم شارو قع
منه والاولی السخنة الاولی ایثان بالترکة انکره و دن بیه اجراح طریم بیه
ثم قلده بقوله کما استقر رأیهم من موج الاصل علی نصب ویراد به الاطی، و فی بعض
نسخ کتبی وهو شایع فی معنی الاطفا، و اخبره علی الطرقة کما استقر معنی استقر
وافق را کتبی ان قتل الحیة الکبیرة ویکفی الشی ای ولایما الصغیرة نظامه و استقر معنی
الحفظ والترتیب بیه و بقوله آخر و اعنی طائفة السراق و معنوله اخبر ویکفی مناس
المن بیه بدله ویرید تحلیله من، لقول فارغ و مدان نیست لان طبعه، و بارو لا معنی
لاستقر بالترتیب فی هذا الشان بیه سارفا و قائله لا یار، و اما اگر آب رید که ان
ما، الطیوة یار و مناس من ماریدن بالترکة یا غنی ویراد به معنی ماریدن بالترکة بطور من
بجرا و ساقه بالاسنة ان قد نقول و یبعد ان یقال معناه از ابر که ب رید که مار
فان الحار شایع و التقدير مختلف هر که ارشاح بیدان من ملخص شجره حدیث ال
لنیزه حورن بیا، الخطاب الی لا یحصل الغرض عدم الاستعداد الی الامتار حین تأمل منه
ما ترو ساید الی دغ الاصل و دغ مسرعتین الی لا تصرف الوقت فی ترسیته کما
ار، بلخ الغضب بکسر طار لا صا و الی قوله بوزیا الی الحقیقة شد تخوری
وقیل لا ر حیه، که بولت یا قدر رس اب حیات سو کورد عی مار ویرما
ویرره اصل الحق ایحوة امکن چکه که حسیه قامش شکر و ویرز و ربه معهود این سحر
ال ظلال الملک بنسب طوقا الی امینا و او کمره الی انصافا و بعض النسخ سحر و طوقا
بیسند بیه خلاف الملک طاف و حسن رأی ملک را با الاضافة فی النعین آخرین
و تحسین حواء و کفیت آنچه الی الظلام الدن حد و ندرم سکر و مودعین حقیقت است
ان مجاریه اصلا که اگر در سکر محبت آن بدان جمع بدنه بیت باقی الی الی ایة و خوف
انسان کرفه لان الحصلة ساریة یکی را ایشان شد جواب شرط حاصد بیه ویر

این عبارت در
نسخه دیگر
اینست
و اینست

معه كما متراميد وارسن له و راد فاشبه في الاصل واستقل جامع و ر
 بل الى وجود فاشبه في كلام وهو اسم لم يبق الى سبعة عشر سنا نصحت
 صالحا بنا سبب اول الصاق ترتيب بدليل العجيبة مؤتمرا وحول حرد مؤلف
 كبير دلائل الطبيعة سارفة كرمور طعنت بطلق غامض مولود صغير من الاسان وغيره
 وقد يستعمل صحا قال الله تعالى او الظلم الذين لم يظهروا الاية وسيرت في ذلك كتاب الفحاشيا 2
 اسلي المتعدى ومن قال في تعبيرة وطمعان ما عظم التمسك فقد تعدى وعاد الى
 كثره الى جماعة السراق در ناردون الى 2 اصل مدد و بينه تمكن شئ است الى لم
 يستقر و در حديث اسفا الى و رده له . . . كلمة ما ثابته . . .
 في علم الحديث شبيه ولا استفاد لقول الدين المحدثي حيث لو حلق وطهر لفضل
 لان هذا الذين ستر في موجود حسنة في العقول وسيرة في السموس . . . الى
 امه و رده . . . الى كماله بهوديا و مصر يا و تحوينا
 بريد الوزر سيد هذا السلام 2 اصل فيه مستفاد لقول الخروم بكالا بل الصاد
 رمانا طوبى و ام يستقر الصاد 2 طهر و للكل ان يقول هذا قياس مع الفارق اذ كم
 من مستفاد للاسلام مصدر بالطلع و راعا ان الورية كما ايد قوله ما حديث الشريف
 ايد لقوله . . . بادن بار كشت 2 صاحبهم حسمه بالفرقة ما شهد من يبره رده
 لوط البتة و تفصيل هذه مواد كانت مدينة سدوم طدة فيها من الخير والسعة
 وكثرة التمار ما لم يكن 2 سائر البلدان وكان يتبع فيها الغرياء من الافاق 2 اصل
 بصيف و وان التمار في الميس عليه ما يستحق متعللا لهم 2 صورة غلام امرأة
 و جعل يد حل كرم و هم و جد بقرم و بزد هم الى لغة حتى اظهر فيهم العاجنة فلو
 اقدت الى لوط استعمل بدعوهم الى الايمان و الامتناع عن العواص و لم يتسعدوا
 فبعث الله تعالى جبرئيل و معا احد عشر ملكا ظاهرا شهد بهم مصفى لها رقاد 2

نرد

في قوله
 ما شهد من يبره رده

كثر يفتق من ثناء فابصرهم من لوطهم وهي تنفي لما فاستجبت بهم وقتلهم
 على حسب من مدينة فامرهم والتمس بعضهم فقالوا اهل احد يصعبوا قالت
 ليس جبا احد يصعبكم الا ذلك من شئ غالي بها عدسوا الى لوط لتي دم
 وهو عبادته فاقبل منهم الى اهل وصاق صدى عتاما وكاوه عليهم من حيث
 قومه لا بدري. يا امرهم بالرجوع ام بالمرول وقال هذا يوم عطيب ان شديدا
 ثم قال لا مدبر قومي واصبري ولا تعلني جدا وكاست امراته منافقة فاطلقت طلب
 بعض حاجاتها فعملت لا تدخل على هذا لا وقد علمته ونقول ان عدنا قوم من موثهم
 كذا بكر ما رأت قوما حسن وجرا منهم فاقومهم يردون اليه فاستخفون الى
 باب لوطهم وبعدوا الى احياء الذين يزلو ودر راحة باب علم وجوهمهم
 وقال يا قوم ان هؤلاء ساء في قسرة وجوههم ولهم تزوج اسلمات من الكفار فاجابوا
 من ظهرهم من ذمهم فانقوا الله ولا تخزون في صبي ليس سمك رجل رنيد قالوا بعد
 علمت ما لنا ما نكل من حق كذا نعلم ما نريد ويعون به العلم حيث فار دو القول
 على الاضياف فسمع حرائرهم بده تعبت ابصارهم فعملوا ذلك من لوطهم فعملوا
 كقولهم فتحت لوطهم فلما رأت ملائكة ما لقي لوطا من كثر قالوا يا لوط ما رسل
 ركل من بصلو لئلا تفتح الباب ودعنا واياهم ففتح الباب فدخلوا فاستأذن
 حرائرهم رنة عفتونهم فصررت جناحه وجوهمهم فطعنوا غيرهم فاعلمهم شد بدائش
 لا يعرفون الطريق فخرجوا وهم يقولون اسكنوا اسكنوا فان بيت لوط قوما سخرة ثم فاعلم
 امر لوط ما ساء حله قال لوطهم يا حصيل ان ابواب المدينة قد اغلقت فكيف خرج
 مع اهل وعني ونفرت فان جمعهم فجمع لوطهم الى باب المدينة فحملهم حصيل الى خارج
 ووضعهم من وراء المدينة لئلا يلقوا فخرجوا الى ضروحي قريته من قريتهم لم يكونوا يعلمون
 مثل علمهم فلما انتهى اليه لوطهم ادخل حصيل فاحضره اربع مدنين سدوم وخامور

واداد وند ونبوايح حتى لمع اسفل الارض فغصا من طين اسود ثم رفع بها الى ارض
 السما حتى سمع اصل السماء صياح كظاهم وصياح ديكهم فلما رجعوا الى انشأ اسطر الله
 عليهم الكسوف وانشأ ثم قضا عليهم فذكر قوله تعالى جاء امرنا الى طراسا جعنا طراسا
 ساقلا واسطرنا عليهم عمار من سجيل حاد ان الى اهل بيت سوتش الصمير رجع في
 لوطهم معهم لغاف العار من شداي ضاع سكر صحاب كهن بالافاق في العظمين
 روزي بياد الوحش جسد ولفظ بالترك كسر كونه بالترك انه بطلان كرفت الى تبع
 مصاطين مردم شد ومارس اهل الجنة قال مقاتل غنمة من الجواهرات يدخلون
 الجنة على سرجهم وكفن اسفل وناقض صايع ونقرة سوس وحنوت يوسن ومار
 طرية وغل سليمان ووجد صديقه وطلب اصحاب كهن وناقض محمد غم ونفيل فخر
 اصحاب الكهف صواي فنية من اسنوف الروم ارادهم فقاوس علم الشوك عابوا لهم
 سنن ونايح الذي ان من مرزاه فنبعهم وتبعه لطلب فبروا الى كهن الى الفاروا
 في اهل فقالوا اننا من لدن رحمة وحتي لنا من امرنا شدايهم ناموا في الكهف
 ثلثي ليلة واداد وسعد وكلمهم باسط در ابيهم الوحي في معاد الكهف بالكا
 والعتبة ثم يعظمهم الله بكهفهم على كمال قدرته فكذبوا حوا عالم وما صبح الله كسهم في اهل
 يقين اهل كمال قدرته الله بكهفهم وبسببهم وابه امر العث ابن بكعت الى الورى مروا بنو
 اربما جمع مدد في مختار قضا ووجوه لفرقة الزاب وقال في جميع العزم ندام ملك
 الى سلطان اليهود اوجع الورى به شفاعت بار شد بدو في بعض النسخ باري كره
 تامل ارسس خون او قد مر بيا ندر كدشت و تجاوز وكعت الى ملك خنديم في
 عهده اكرمهم صلحت مدد في الم يوافق في التحقيق في الشاع يس ملك اوربر
 عاد في الورى من شد الى الاحلاق بعصية الصلوات في يوجد وما ذكر في كثر الوقع
 والاهت في الم لا يفتح الى ما هو قليل الوقوع وقال الله تعالى صمعي

وقره اقبال بعض من صاحب الملك راجی دانی که چ گفت استفهام را آن معنی المستوفی
 کان ذکر او انشی و معنی ابورستم و الظاهر ان المراد هنا هو انکما ما رستم که در معنی الخاف
 العزیز دشمن منوایی حقیق و بیجان شمرده و مقول القول و المعنی بالترکی و فی قول
 بیشتر آنکه قد عرفت ان لفظ یمنی باباء العزیز و الکسرة المجهولة بمعنی الریان و لفظ
 تر للتفصیل من تر و تارای الجبل و الطل الذي عليه صید و صیبت فالوزیر میر المیر بود و بعد الطام
 الصغیر حقیق انصهر در فی الجملة ای خلاصة الطام و وزیر سر ای ای و کل الطام بحیث
 صید و کاشانه و بنار و نعت میر و ردای رباه و استاد ادب فعل جمع معنی معانی شش
 مصب کرد و بدیع و میر و تاحی خطاب الی التکلم الملیح و رد حوسب و مقابله
 و سایر اداس ملوک کف یا موقتند که هو الا بقی باباء نور آ تا در نظر ملک کلمه
 الخاف العزیز ای منظر الملك پسندیدن و مقبول آمد که ظاهر خلاف رأی ملک و حق
 باری قدمه بیان مرتبه وزیر ارشاد بل جمع شمال بالغیغ بمعنی الخلق بالعم و حلاق
 مطلق نصب و اشارت الی الطام و در حضرت ملک لاطار حسن ظنه شکی گفت
 مقول القول حد که نه بیت عاقلان در روی اسکر کن است و طار طی موافق الواقع
 و حیل قدیم رحلت بکسر نین و شند بد التام بمعنی الخلق او در مرتبه داخل تر بیت
 ای احرجه ملک را برین سخی شش آمد فانه لم یصدق الوزیر و گفت **حافظ**
 که کن را که کردای صیر و لد التیب و بیای فی الطافیه که چه باادی بر کن شود
 ای و ان بکیر مع الاسان و قبله التریحه **حافظ** قور و اچکی قور و او نیز که حکم
 تو میل اولایسته ساله یاء التوحید و المعنی بالترکی مرا که ییل برین سر آمد معنی علی
 فانوا و بان شکی و ما شکی عرف الی بالترکی لوند و من لم یعرف العرف طه تر بیت
 و احنا را فی عینار مضحاج و صحت در و لد الی الطام ببوسند ان انصلو و طقد
 کسر المعین و حو الخبط همما مر معنی بالترکی یولاستنق بستند و من خور فقه بعین

این کلام در بعضی نسخ
 حذف شده است
 و در بعضی نسخ
 باقی مانده است

این کلام در بعضی نسخ
 حذف شده است
 و در بعضی نسخ
 باقی مانده است

في لفظ عقد فقد ارتكب الاستراك في كلام المصنف بالفقه عن مسبق تاوقت
 وحث الظاهر ان الباء للظرفية ودر بر اباد وپسش كشت الى ذلك الطام ونعت
 في قيس سر داشت الى رفع وذهب ودر معار ودر داف بر يد المان الذي ذكره في قول
 الخلافة بجای پدرشاست وصدق ظن الملك في حق وعاص شد وواسع الملك
 هذا الجذر مخبر ولما قال ملك دست تحته بر يد الاصبح كما هو المعناد او الش قد لوط
 الجيرة مدفأ نرفخت وكفت شمشیر بیکاراجن به بالوصل للوزن الى السيف
 الجيد من لوط يد الردی چون بالاماره كمدی كيف بصب كسب احد تا كسب لوط باعظها
 اشخصا تولى يقال له بالتركة كوع جنین سودای لا بصره سبب التزينة الى الحكيم سكون
 الميم واسم شود نصیر مستتر المراجع الى قوله تا كسب وقوله كسب حشر ومن قال معقول
 نشود فقد فعل من كون شده بمعن الصبر وناز که در لطافت طاعت جلاست
 في حة بعد در باع لار ورو بد الظاهر ان من رویدن بمعن بشق الى نیت المهر سبب المظ
 الاستعداد البنان به ومن قال معن رو باندن بالانتراك او المجاز فقد ارتكب خلاف
 الظاهر كما لا يخفى ودر شوره يوم اعطاه لفظ شون بالتركة في لفظ يوم على المعان ثلثة
 حدها الامة بالتركة سيقوش ونايسا بمعن حدة الملكة وسته ارمها وناثها واهل امر
 الله ولذ فيه والحد منها هو المعن السا ولفظ شون محاص وحدو الهرة للور
 من طين لفظ شون يوم لفظ مفرد وقال شون يوم ارض ذات ملح يقال بالتركة
 جعفر في به فقد فعل من اللغة باسراف حسن والمراد به ما هو ما يقال بالتركة جو جوب
 وحاصل الكلام ان التزينة واحدة والاستعداد مختلف فلا يخاف في التزينة حتى يحصل
 من القبح ما هو المحذور به رقيق شون من الاصناف بيا به سبيل من تبارك لعدم
 استعداد ثلث الارض لانيابة درو تح و عمل صابغ مفر دین با طاف العارسة كونه
 بالباد كهری ما بدان كره دن چنانست مرمهون که به كرون جای بیل مرمهون لفظ جانی

در شوره يوم اعطاه لفظ شون بالتركة في لفظ يوم على المعان ثلثة حدها الامة بالتركة سيقوش ونايسا بمعن حدة الملكة وسته ارمها وناثها واهل امر الله ولذ فيه والحد منها هو المعن السا ولفظ شون محاص وحدو الهرة للور من طين لفظ شون يوم لفظ مفرد وقال شون يوم ارض ذات ملح يقال بالتركة جعفر في به فقد فعل من اللغة باسراف حسن والمراد به ما هو ما يقال بالتركة جو جوب وحاصل الكلام ان التزينة واحدة والاستعداد مختلف فلا يخاف في التزينة حتى يحصل من القبح ما هو المحذور به رقيق شون من الاصناف بيا به سبيل من تبارك لعدم استعداد ثلث الارض لانيابة درو تح و عمل صابغ مفر دین با طاف العارسة كونه بالباد كهری ما بدان كره دن چنانست مرمهون که به كرون جای بیل مرمهون لفظ جانی

معجم وقيل في الترمذية **جور** قهره كولو سسل بنور من الحاتم وعمل صايغ اكد
 ير امره بل كل متولد وركم بولر به امره بلكد **س** ستره شكل وهو اسم مطلق على
 كل شخص يكون له ولاية ونوئل على العبد ويوقع من يقال له جردا شانه ومن يقال له **س**
 ومن يقال له معتد ومن يقال له جاورش شانه والتخصيص فاستفاد من الحق في قصته
 فغيره بالاول والاحيد فقد قصه رادق الامنة في تعيد معنى يا لوصف كاهن مرار في
 بكسر الراء للاضافة الى على باب سره اخلفن مصنفين اسم ملك وديم كه عقل وكياسه
 ابناء الوصف لموعنة والكياسه صفة الحاقة وخرم وداسته كالعطف لتفكيره **س**
 الوصف دانسته اي كان له عقل وخرم كثير بحيث لا يدخل تحت الوصف هم رعد
 حردى بالياء المصدرى الى من رمان الصغر آثاره ركة وعلامات الكبر در ماضي
 والاصل شعر الطيرة واما ادعنا معنى الطيرة او بعدا يعرف من الآثار معين النفس
 والاستهوار **س** بالاي سرش ظرف الى فوق راسه زهو شمدن اعلم ان لفظ
 هوشن كجى مصيب احدهما العقل وكتا الروح ولفظ حردى واما نسبة بدخل
 لاسم الاقانة معنى النسبة اليه كخود ودمد بالسر كد زرد لو وكوا جوشمند واليا
 في اخر مصدرية فامع بالسر كد عقلو لقدمى ناقث حكايه من تافى الى يستغن
 سارا جالندى الى كوكب الرفعة وقيل الترمذية **س** شانه او سنده عقل جده قلعه
 وبنو قلعه رى بلا سر ايدى في الخلة في حاصل من حلة الكلام مقبول نظر سلطان
 آمد خند مقور كه حال صورت ومان معنى دانسته قال رسول الله **س**
 وحقا كعت ايدنو بكبرى بالياء المصدرى الى الغار من سبت
 لا يبقى به مال لانه معنى ودر كى الى كسر معقلىست او المقصود الاصل من كبر السن
 ردايد عقل به مسا قال الولي الرومي كرده ام بكن حوان را نام بيز
 كوجو بيزست به را نام بيز **س** روى من بعض الحكما ان اسنة او سر بقل

قدر بسوی عقل فاته ظاهرا و دافعا را اراد عثرة و عقل ایضا ان انشی اذا
 قل بینه قدره سون الطبق فاته قل لا یصیر طریق الیها حسن او وافر و صف
 بد و قدره و ند علی ما هو. لغت و فی لوبن هم و حره تسلطین و حب من شتر هم بد
 و در گفتن و مصدر مصافح الی المعول سلی و فاین نمود ای. سید و الی الله
 حتی یقتل الشفان و لم یؤثر فیهم سبهم. دشمن چه بد و بی روی چه کند
 چو میران ای المشفق باشند دوست و اراد الکل ان یعرف سبب العداوة
 و بعد مکل بر سید من دکل الشات العاقل موجب بکسوة لجیم و بیا خصی
 بکسر ایاء المصدری ملاقات ایان شارة الی. بناء حبه الیین حد و در
 حق نو چیست فلما استفسر مکل احاط بحواب بعد من کمال العقل گفت در
 ساین دولت حد و تدل بالیاء المصدرون او الیاء اللیست ممکنان را الی جمیع
 الناس راضی کردم بالا احسان مکر خود را ای احمل در مبارکی شود طس
 الاسرار الی نعمت من اذ اخلد الی بنی اخطود دولت و اقبال حد و بدی
 باد دعا الی کلک و مداوة طود لا یتوفى علی الاساءة من جانب المحمود کا
 ان الیسین حد ادم طح من غیر موجب من جهته حد و قائم آنکه یارایم الی
 اقدرا ان لا اودی اندرون کسی ای جوق حد خود را چه کنم کیف اصبح که کوه
 او خود سرخ درست ای درد بخت و من القاطن المقررة ان حرق الصلوة فی
 الماء اذا افترق بحرق لعل الطرف یؤثر حرق الطرف لا یقتضی الیاء الدحول
 الستة کانه قور و مشکک اندر خود قول بدین منزه درست و فی قوله بدر باد برنا مع
 و یها کن حیه و بیا فی الجحیم رین التحیین للفظ و لیکن هذا القاطن علی ذکر مکل
 بمیر تا سر می ای مت حتی خلص الی حدود کیس که این حد رنجست ان عرض کرد
 شفق ان رنج جریم که نتواند رست یعنی رستی معنی الرأی الی الخلاص و قیل

در تمام

۱۲۲۲ کوم نیز که کسه بچند بختیم جسون نیلیم ول کند و غفر من
 او نه که که قوتله من لا جسد بود من مدین ولان کشته ناولینو قوتله من قوتله
 شور و خشن الظاهر شور و کشت بعضی کثیر الخ غیر منتظم لاجوال و کند اقیل معاه
 بالترکه آجی کند و بود و صفی نه کیسی جمع بالالف والون و من قال قبل شور
 مهنا بعضی لغته قوتله من لکروا بالرخنه خولمند مفعول مصحون مصرع
 الکما مقلا سر ای لامحاب الاقبال والسحاق روال و نعت و جاعا کما هو مقتضی
 اخطو کر بید و زالباء للطریقه شب بیره و هو اخطاش علی ورن العباب
 چشم ای علیه و شب بیره لغت علی اصل البومع و من قال اصل شب بیره قوتله من
 چشم قناب ای طین شمس را چه گناهان لادنت لها راست و صحیح جوابی
 ای ترید است مهر چشم جهان ای غیو کاکشیره مثل عین الطغاش کور بهر کونا
 حباباً اولی که آفتاب سیاه ای من کون شمع سودا واد عرفه مع ابیت
 بهد التقریر فقد عرفه لا حاجة الی تقدیر السطاق قال ۲ تقریر یعنی که
 خواهی که مهر چشم جهان ای مثل چشم شب بیره کور شدن بهتر است از سیاه
 شدن آفتاب راست خواهم قوتله راست خواهم جواب شرط محذوف بحسب
 المعنی فقد عمل علی المعنی و قبله الزجریه حد بیره منزه همیشه استرزه اولولردن روال
 نعت و ماه گوید کور مسدود کور کشتن نور نه اولولردی کما مع حوشن
 و بدک موریکل اخطای کور کور اولسون کشتن و لغی سیاه سیاهی را رهنوکل
 عجم حکایت کند کند است مطاول بینی ان برباد به التحدی مطلقاً مال رطیبه در آرز
 کند بود و جوران ظلم و ادیت معق الهمزة المتصورة و تشدید لیا و بعضی الابدال
 مار بقدر که بود مقداره شرع ۲ ظلم و الابدال خلق ارکاب بد قتلش الخاید
 جمع کید و هو المکره و حیث آن سر شدن نرفو و ارکرت جورش لا تدنه را

حواله معناه قوتله
 معنی السجده لا جانی سر

در بیت که رفتند طایفه نصیری و رعایه مسیحی چون رعیت که ظاهر من سوق الطام
انه بقم الطایف الفارسیه بقی العقدان و قیل بقم الطایف العربیة فی النافض شد
ارتفاع ولایت ای محمول المملکه و غلتها مقیمان بدیرت لای الخاضع من الرعایا
و اکسایم خاد او صواب استقصی المحصول **ب** و ولی علی حکیم ان الرعایا للسلطان
منزله الشرف و العزم الرعایا فاذا اکثر تا و سمعنا حصول القبل الکثیر و در بیت که کسر تن
بقی الطایف و قد شاع فی النافض ان یسکن النور و الذی الی ماضی من ماضی و در شمس
از صراط الی الاعداد من کل جانب زو ربعی القوة و المراد بجموعهم و در بیت
هو صبر که فریاد رس الطاهر من الایام مصدر بینه لالتوحش کما ظن روز مصیبت
خواهد کوب بالکاف الفارسی الی قل لدر ایام سلاست و اوقات لای حوائط و
نقط حوائط و بقی المعین احدها لمرحل التات و التات الرحل السی و المراد هنا
هو امع الایام و البی القصد ریه فی الجموع الشیخا کوش امر من کوشید نالطاف
العرب للبیعه سده حلفه کوش کان عاهد منهم الرماح السابق الی جعلوا اذ ان
عیدهم صفة ارضه سطره و اری خطاب من مواحق نروذ صارع من رفق
و المعنی ان عدل الدوی فانه حلفه لو لم تلطف به یائق و بهرب الطیف من لطف
بیه تاکید که بیگانه شود صفة کوش الی عدل بسبب اللطف و الاحسان که قیل الی
جید الاحسان و قیل الی الرقة صبر که یاروم یوم دیر به صبر به کل مفسون
ایام سلاست لای کولین خوشا قور کید رکند و قور کس س آخ او حنا به حق لطف
قل لطف که آران او لا حلفه بکوش و در مجلس او استاز الی الملک الطام الدوی
نحس بعد فقط کتاب شهما صهی قو تدفیه تسبیح علم نه بنی للسلطان
ان یسمعوا حار السلطان لما صیه و ینصتوا من سبیه تم قضا اهره فلو حن
در و ال ملک شحال و مکره فیه یرون بود قد ذکر اساق بعض قصص و به یکر

در بیت

در بیت

نظام و کون کند بجمع شود معید حد آید باد سلطان الوحدی ناد سمیت مع
 معین و ملا شریف الی انقیح که بنا بر کمر که چو تالی با لیا، المصدری علم
 بعد چو پادشاه و امار، سارستین فارس و باخیم، فارس و الیاد، سمرقند
 پادشاه بیاد الوحدی که هر دو و سوباست که سلفی معاف و قول نظام و الاصله پادشاه
 و قلم بوجده الواد، لعل و قلم لعل و علم، معنی المسیح، فکند بای دیواران اساس
 حد رحمت خویش کند معنی الطاف العزیز صاحب من کندی و قیل و الترجمه
 و بعد چو پادشاه سلطان قورردون و سمرقند و چو پادشاه جو که نظام سلفی
 با دی ملکی و پادشاه دیس قاروی ملکی را نظام پادشاه و سمرقند و چو پادشاه
 الی معنی علمیه زمان کبر که بی اصل سلفی حد و الیاد و الاصله الی علم شد و پادشاه
 سلطان الی ابنا علم و کمال الشاهان نظام مشارعت معنی تار و الی حد و الاصله
 بجاستندای قامو البه و ملکی پادشاه و سمرقند الی علم و قورردون بیاد الوحدی که ایست
 نظام و الاصله و کمال الشاهان نظام مشارعت معنی تار و الی حد و الاصله
 او طاسم سمرقندای معنی علم بی علم که آمد و قدس پادشاه و سمرقند که آمد کمال
 آمد بدون و قدس علم و معنی تار و سمرقند الی حد و الاصله و سمرقند
 معنی تار و سمرقند پادشاه بیاد الوحدی که کور و دار و الی حد و الاصله
 الواد و سمرقند معنی تار و سمرقند علم و سمرقند و سمرقند و سمرقند
 وصف تار و سمرقند و سمرقند و سمرقند و سمرقند و سمرقند و سمرقند
 طرف و سمرقند و سمرقند و سمرقند و سمرقند و سمرقند و سمرقند
 مقدم و سمرقند و سمرقند و سمرقند و سمرقند و سمرقند و سمرقند
 خاد و الی سلطان المعادل و سمرقند و سمرقند و سمرقند و سمرقند
 و سمرقند که و کور و سمرقند و سمرقند و سمرقند و سمرقند و سمرقند

و سمرقند و سمرقند و سمرقند و سمرقند و سمرقند و سمرقند
 و سمرقند و سمرقند و سمرقند و سمرقند و سمرقند و سمرقند
 و سمرقند و سمرقند و سمرقند و سمرقند و سمرقند و سمرقند

قل صرح و عینا او تو حصصون آراد و عدله شیع لشکر نیز اهل که لای حیات
 یاسامی باعلام عجمی یا الوحدت میرها در کشتی با الطاف العزیز و یا با صلی مع تسعین
 شسته بود و غلام بسکون الیم ان دکل العجمی و دیگر بالترکاد می دریا بدین بود و
 کشت کشتی یا رموده اسم معقول من آرمودن بر به کسر الطاف لغار سیاه فتح
 ابداء مع الطاف و رازی یا یا یا المصدک معن الانیس آثار کرد ای شرع میرها و سر
 سرطاس و قد من خوف من العوق جند که ملاطفت کردند تسکینه آرام کردند
 و می بسکن و ملکی حاجت روا و اصل او معن عجم الیم و فتح لئون و الضین مع
 المستند و القاد المله مع لکتری بود و چاره فی دانستند حتی بدفع اصواب
 الطام و اعمال سلطان حکیم در آن کشتی بود ای رحل عاقل کان فی نقل التسعین
 کشت غاطا لسلطان اگر در می من او را بطریق مکر حاموشی کم و بعضی نسخ
 کرد ام یا و ساه کشت غایت لطف باشد حکیم فرمود لیا صریح مع تا اعلام را برآ
 او حشد فوق اعلام من الامواج ماری جند ما لک میخ کرده خطوط من الانفس
 و المار و کتاب لطفه الشیخ شامل لک و غیره او رد هذا اللطاف قسم لغرضه
 و من قال و ما العین لقد سمعت من بعض عقیق و یو فوق بعض الكتب و من الآخر
 بفر و هو لستور قد شرح لفظ بغير علم و الموجود کتب اللغات المعتمدینا
 و السموع من الاما له بود فتح و ما حادث احدیقة اما انضم قایم شهر ما خورد
 و بعد نویسنه نصیر اصح لعلام مکر فتد و سون معی خاص کشتی و ردند
 فاد اقر من التسعین بهر و دست ال بملکی بدید و در سال دین کشتی و بعضی
 انسخه و فتح بدل در سال معط سلطان معن الشین و شند بد الطاف جمع ساکن آوین
 صاحب بیرون من او یکن من اعتبره معلوما و قد ر لفظ خود را تقدیر نگب تکلفا
 چون سر آمدان علم التسعین بکوشه بتسعت ان قعد و را ویز و قرا یاق و سک

ملك رابست بين آدم واسحق كفت الى الملك درين چه حكمت كفت ذلك الحكيم
اول بسكون اللام تحت حرف ستن مندا يكشيد بود حره قدر سلطان بايها
المصد كمنع في دست و مصراخذ من من، لعنة حققة و لهذا قال يحيى بن
قدرة بيت كمنع دان الى من يعرف قدر العاقبة كه بصيت كرفار ابد حواء
سبه علم ان مهر اللعنة ان فرق الامالة الى الكسرة المحولة فهو معنى الشعان و
ان در في بعد الامالة الكسرة المحولة فهو معنى الثوم و مراد بها هو الاول زمان
حوبا الى حرة استخرجو تنابيد سنجك معشوق منست حرة مفرد انك سرديكي
نور منست مندا، مؤخر حوران في حوران و الاصل فيه انكوا علم و دره الحرة في منست
بيبا، السبه را كونهن في التميم الفيم دورخ بعين جنتم بود اطراف و هي الاصل
جمع حرف في التميم و هو الطان الرنم و منه عرف اليوك و عرف الفرس و ذلك لا يظنون
اعرف مما، فخص من في قيل سني و ذلك لان اصحاب الاطراف يعرفون اهل الجنة من اهل
النار و امر منه السور الذي بين الجنة و النار فان قدر ان حاد الى السور و الجنة
سماوات و الجيم في الارض فلما سئل انسي بن مالك عن الجنة الى السماء ام في الارض
قال فان ارض و سماء شبع الجنة فابن من قال فوق السموات السبع تحت القوس
و قد ورد في الاخر ان الكسرة التي يستقيم عليها، بالملك النمس و ملك السموات ارض
الجنة و سقما العرش و هو انزل يستقيم عليها، معك الافلاك و الملك الناسج
و الملك الاطلس قال اطراف الذين هو سور بين الجنة و النار يكون معنى حرم كمرته
و هو الذي بالجنة يعني سطح محدبة الهمة يعني الجنة و خاصه يعني، بود الذي بال
السموات و الارض من قبل العذاب ارد و رحيان پر سن ال استفسر من اهل النار
كه اطراف بهشت ادلا عذاب فيها فن فان في الجنة يعرف قدر السلطة و من
كان في نعمة جليلة لا يشكره نعمة قليلة و قيل في النعمة **فقد** ان فوق سكره

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

ارباب انگلی که جویند کور نمز محمود در باب که شوکم اول سکه بهشت در او حجاب غی
 حور بیده دور رخ کلور اعراق طامون یا مله و یا مثل بهشت در است فرقت
 الی العرف العظم موجود میان آنکه اندیشنا لای باز ستی الی معینوف در پیر و پو و علی العرف
 جنای کان در صدر یا آنکه الی و پس الی و چشم استظار پیش کون عیسا منظر بین
 بر دران علیا الباب حتی یکنی معنوف و قبل فی الترحمة است شوک که بار بل
 اولاسینه سینه چوقه فی اموال که کوزن فی کور **در حساب** خبر مر و پو و این
 اموش و ان قد یفرق الکلی شی طسرة سدة و نامص حبس و زار ایه فیسل
 من سدة و اجاب فالص حکم فی القصة تاجدارا کتدی الی سألوه ا و ریران
 بدرو و بعضا الشیخ و ریران بدر راجه حل دیه فی رابهم و ع فدهم که به قدر مودلی
 کف خطای یا الوحد معصوم کفر دم الی اعلت منهم خطا و احدا بقول یکن
 فیهم خطا و اد العلم به طسرة فیفی للسلطان ان یجاء و یکن و یدم که ماست من
 ی چنین در دل ایشان که در قلوبهم که گزشت بفتح الحاق و العول و کد اگر نه
 بعضی الحد و الیایه و به عهد من اعتقاد علی ندرت و تارایت عهد الاخر من سیدم
 ای حضرت که ارباب کز تند خویشی الی من خوف صر را غصم قصد مملکت می کشد و مع
 ضو الغصم و ادالان الامر که کل بسا قول حکما را کار بستم الی غلبت به که گفته اند
در الی متعلق بقوله که که رتو تر سید جاف بتر من امر من تر سید لای حکیم و عقل
 و کز با چو او و ولومع منده صده مانه تر آتی نعلب یکم فی لوب و بختی و حقا لاخر فا
 ان یكون قوله صدق قید القول سزا ککن نه پس که چون کر به الی السور خارج شود
 من انوار تر مردان بطلع یکمال چشم ملکی فقد یكون الصعید به وصل
 الی القون خوف صرره الی ان لوط بعض من الاحلیة و لقط ان اشان الی مضمون
 المصراع الی کما را الی الحیة بریای را می رتد ان ندغ رجله که تر سید فاعلا ضمیر

این شعر در
 کتابی است که
 در کتابخانه
 مجلس است
 و در آن
 در باب
 در باب
 در باب

این شعر در
 کتابی است که
 در کتابخانه
 مجلس است
 و در آن
 در باب
 در باب
 در باب

والمعنى ان

ما رتبه را بگويد معارض من كوفتن بالماء العذبة فاعلم صير راعي بسكن
 الى يقتله باخذ وفيل في الزحف **موسم** كوفتن بقر قد سعد او شق الى حكيم يكره سكن
 انوك يوزن جنك ككوفتن من حاجر اول جنك جفا رر بسكن كوزن جنك
 يلان راجي انوك كچون صو قد ككوفتن دو ك اول با شق سلك اعلم ان فعله مر
 ليس لكونه جيا نابل هذا احتياط ونبط واحترار عن العمل **مست** رر ان كلمان
 مر ح لغر ومن در خلاص و امران جدر جيند ليل ليل قيل في شق ان يكون اس
 بعد الزحول في ارض العدو قال دكل واجب وما فعلته **مست** ان مست يكن از
 ملوك بسكن الحاف للاضافة الى اعط عرب **مست** ان لم يعرف ارض من التي حده و در
 اعط ملوك بسكن الحاف رجور بود ان كان مر بقاء در حالت پيري فانه وقت
مست طلب شيخ و مسرف من صالح بعض افعال له تذكير الموت اذا اصغر
 لدرج هان وقت الطصاد و اميد رر در كمان قطع كره بود و قد كان ينشيط
مست مولى سبيد ركش آرد بياض بشت حم از مر ك رسايد سلام سوارى بياض اللون
 الى فارس واحد آرد من الناس در آمد كى دحل و بشارت آور و بقول ككلمان نكرو
 ذكر اسم حصن بدو است جدا و بدو الطاهر ان الباء للطرفه ككمان و بيم ان حقا ككمان
 سيرة نكرو بشارت اخرى و سپاه و رعين ان طوف ككمان بيعن باسمهم طبع
 فرمان كشتندل حار و امطيعين لالمر حيون اين كلام تنجيد دكل لكل بيعن معاني
 و يا الوحق سر بسكون الفال بيعن البار صو بيعن بر آورد و كمت بر مرده و ان
 الفارسه اسم صحر بيعن مرده و دان و مرده كمر دن مر است لان لكل توجه الى
 21 الاستحال بل كدشمان مر است فتره بقول بيعن و ارنان مملكت **مست** و در برين اميد
 اشارة الى حصول المصراع ككمان بسكنه لعل امام من من شدن بيعن الصير و ان
 بيعن رحن و علم التقدير من البيع المراد منه انه تم و من عقل من هذا التحقيق و قسر بقول

مست

مست

بیع تمام شد فدا خطا، و از تکب الاستدکال در بیع طلا، نخست عمر خریدار را لا صافیة البیعة
 که آنچه در دلم است و از خود دارد و در قرار ایدان بجهت تحقق در احوال امید بسته بر آمد
 ای حاصل و لا صافیة را آنکه سکون الحاقی للوین امید بست که هر که شسته العمر لوی
 صحیح بار بیدای بیع است کوشش مالک با عمر و طول عظیم بصر و وقت در شش
 علی الامور العظام و هو مکسر سین تلاصق الی قوله رحمتان، لای حال کوشش مالک
 العمر و صاحب من کوشش بجمع الحرب دست احل فی استعان الی و چشم و دایح
 بنفع الواو مصدر یعنی نتو دایح او اسم مصدر و هو مکسر العین لا صافیة سر یکید لای
 تقر فان من الاثر مصادف الی الوداع الی کف دست الاصل و مساعد و بار و وقع
 فی بعض المسح لعل بیگانگان مساعد و اختاره ابن سینا علی و هو لایح من استدکال همه
 نو دایح بیکه که یکید قلبی و دایح لای و احسن من الاثر من افتاد و وقع علی هر که مکسر الحاق
 لا صافیة و من بیایه و هو فاعل افتاد و شمس نام و صف ترکیب الی الموت الذی بر بیع
 العدة و فی بعض المسح من او افتاد و شمس نام فی تکلف لای بکسر نمر او سکون
 الشول غلور قرن دستان جمع دو دست و فی البیت مسدود النفس و لای ذکر الصدق
 فیکه که یکید معقول و محذوف للتعمیم روزگار عالم را و بر حمان طره شد بیع بر وقت
 مالدای ما یما، المصدر لای المری من مکرم حدی معقول لای ذکر و من قدر حدی بقدر نفس
 و العاقبة لا توجب التخصیص التخصیص شما حدی یکید من امثال اعلم تا ملای و بعد
 الابیات فان حالنا قول بلا علی و سماح بلا قبول و سب قال سمح لایح علی
 قال الموت موعظة لطیفه کما و رجع الحس موت الجار کی بکن واعطاء و فی الترحمة
 و دو که ناجل و سب کوشش و حلیه جوان الی کورم و دایح سر یکید کورم و ساعد
 قولم یا روم، الوداع اولوی سر یکید کورم و شدی، لای مراد و شمس جوان و ساعد
 کور یکید و در کارم جو شدی معطل الی الخدم سر کورب حدی یکید کورم و ساعد

بیا، لوحه سر بالین بمعنای لوساده ترتیب یابی بیاضیه و بمعنی سر در علم رأس
 فیه مختلف بود و در جامع کسر تعین للاصافه است و در کتب جامع جامع بن
 امیه دمشق بکسر الدان و بلمع المشهور و معنی الیمع فی روایت اسم بلیده
 رص الشام و اختلف فی بابها و سمیت باسمه یکی، رملوک عرب که در طاعن
 بمعنی الصلح موصوف بود و معروف اتفاق سر یار است آمد علم دیکه بقبر و ما کرد
 و معانی حقه و عا کما هو المعتاد فی زیارة القبور فان قبلی اشد بصیرته تاخن
 لاری فی القایه فی زیارة القبور قلنا الاستمداد و الاستقامه من التروح فالمرید
 اذا شاهده فیه یكون توجهه الی التروح اریه فالعین یكون اغلب و محض
 حوسن و رویش و معنی بنده الاضافه این حال و تدبیر بدان العفرا
 و الایه عید نه سب هذا الباب و نان معنی لوا و اصله و نان مدانی
 که غنی نه به محتاج نه ندکما قبل سب یاد شامان جهان جو غنی خسته شوی
 استقامت رد کوشه مشیال طسند انکه ای معنی روی بن کرد و نوحه
 الی و کمنه اراخیالی مع العین و معنی الله که همت در ویت شست فان
 محتمل من لاس الفهم و قبل بمعنی ارد و دل و جان همه جمع کونه معید ابوب
 الاسته را که قول خاطر و صدق معامله ایشان مع انکه عطف علی قول
 همت در ویت شست خاطر بیا، لوحه همه آه من کتبه لان همه از حال قطع
 الخال که ارد شمن صعب و قوی اندیش که اعلم ان هذا اندیشه امر من اندیشه
 و قد یستعمل صفة بعض المنه کبیر نحو عاقبت اندیش و خیره اندیش و لفظ
 ناکل ادا فیه سببه نحو عماک و اقبول ناکل و الیمع للمنتقم کفتم سر رعبت صعب
 رحمت کن غلما بقول انیت مع **تو سر نه دهن** **من تا ارد شمن رحمت**
 نه سینه **بی یار و ال جمع بار و معنی العصد** توانا معنی تقدیر و قوت شدید **الواو**

در جامع کسر تعین
 للاصافه است و در کتب
 جامع جامع بن
 امیه دمشق بکسر
 الدان و بلمع المشهور
 و معنی الیمع فی
 روایت اسم بلیده

رص الشام

و معنی

و قد یستعمل
 صفة بعض المنه

سر دست معناه لغت را بر البعد و المداور الا صانع حلاست خبر مقدم بنیج سبکی
 نافوا الی الضعیف یسکت لحن شکستن جند، مؤخر خبر سدا امر عایب من
 تر سیدن، مگر بر افتاد گان و الصعدا انکشا بد بفتح النون النافیه فی لا
 یرحم که کر ز پای در آید ای از دل او و وقع کشتن تکبیر دست و نقد بر کس
 تکبیر دستش کافار مدح ش... هر گاه تخم بدی بایا، المصدر کشتن
 بکسر الهمزة ماضی کشتن و من قال لبعی افشاندن فقد عطف لانه لیس
 بمنزاد فین لا من معی الاول بالنزک المکر و معی انما صاحب جن و سلک و جسم سبکی
 بالیا، المصدا دانست ای مظهر بعین التوقع و رجاء من النفع دماغ بهیون تحف
 من بهیون اول لغت بر آسما مثل کت ای طبع اعلم الباطل من اذن قبیل ذکر المحل
 و ارادة الحال و خیال باطل است کما عطف تغییر لکوش سکون الشیء الی من
 الادب سب سرون قد او رده بعضا من التفتی المصدا و معصم فی قسم الکسرة
 و المعصی بکنارون اکسرو العامة المص و قول من قال قبل کور فیه ضم ی او کسره
 و المص او اکسره افعی علی اختلاف الروایتین مما یسلی الی بلنعت الیه سب
 سخی، بستان که من میگویم آری مالک امر ای اخرج الغفل من ادکل و استمع الكلام
 و دای کدل خلق بدو الیوم اگر نوی ندی ای من دمی قد عطف الی المور
 داد بالی، لیس بهیون الف و هداهی العیان المصیبه الموصوفه فی السخ القدیة
 و من او ردد لغت دان بالسون فی آخر و شره بقول امر من دست بفتح
 اعلم فقد عمل عن اللفظ قاین المشرع رو دادی بیا، الی یوم الخد است
 و من قال ای رو دادی علم ان یكون الیا، المصدریه فقد عمل علی اللفظ اد یلمر
 فی دخول الیا، المصدریه علم المصدرو من المعی کلا یکنی من تأمل و انصف سبون
 بی آدم اعصای بکده بکده یعنی ان جمیع می دیکد و احد کل احد عمو لاخر

این کلمات
 در لغت
 آمده است

و سبکی

و سبکی

که در قریش اسم مصدر و من آورد جان المنی که در اصل و طریقت و قد عمل من
 المنی الصبیح یک جوهر بدیست نگشت من آدم ابنته و من قال من مظهر آدم
 و قد قد جوهر جوهر و طریقتی که را مقدره بدره ای که المریض آورد و در کارای
 در زمان دیگر خصوصاً که فایده معنی النوبین قرآنی لا بسکن سایر الاعضاء و اما ذکر
 المصنوعی قول النبی صلی الله علیه و آله و سلم **من شرب ماء من هذا ماء**
طعمه مني یا **من شرب ماء من هذا ماء طعمه مني** و ذکر آن در علم بیایا الخطاب
 من ابد که نامت نمند و معنی السخ و حواشی و قبله التری و سون من آدم
 اعصار در جمله هم که جوهر او مستدر اصل و دم جوهر عضو زحمت و بیرون کار
 و معنی عضو مطلق که فالمرق از جوهر غیره ای چون بیرون منی به شمر و به هر اکل
 آدمی در دست درویشی یا الوهن مستجاب اندوخته در بعد او بد آمد ای
 طریقتی و نشاء حاج بوسه قد عرف ان حدیث ابن علی بن بشایع و حدیث
 نقیض که اندیشی اعلم ان لعط حواء امیر الحاج و هو امیر معروف بالعلم و معمولی
 الصبیح البارز الراجع الی درویش و گفت دعاء جبر من کن اعلم ان لعط الدعاء
 اذا استعمل بحرف الا که بکون عشره و من القاعن مخصوصه انما کتب العربیه
 فلا یکنی فی قلبک اعنه انما کلاما معنی گفت ذلک الداعی حدیثا جاست الصبیح
 الی حاجستان امر من ستادن بمعنی الاحد ای اقصی روح گفت الحاجز و قد
 قد الی قد تقابین چه دعاست الی ای دعاء هو اکف الداعی دعاء جبرست ترا
 لا اکل تنجو من کسب المظالم الکثیره و جل من الله انهم یسلون من شکر و من
 ای ربه دست یاسن بل اعلم ربه دست الی الرغیة آر و صفه ترکیبی مع الاول کرم
 معنی الطاف لغاریت معنی الخار تا که اعلم ان لعط که یکنی المعنی الاول معنی السلطان
 الاعظم و انما بمعنی السؤال عن الوقت بالسنه که فی و لم اجد هذا هو انما قد معنی النوب

این حدیث از امام حسن مجتبی علیه السلام است و در بعضی نسخ
 من شرب ماء من هذا ماء طعمه مني

تغییر و اذا استعمل بحرف
 کتوبه بشریح

۱۰۰۰

مصارع و بقي اين بار از دولت زوال و ب قال سلطان من سلاطين ماضية
 لصالح مع السلطنة لو كان لي انما قال دكل الصالح بوفان لي انما ماضية
 سلطانا و بقيت مع الپدن صار سلطانا و قول الزمان و لم تنقل عنهم في آخر
 بجه لا اريدت لنا الصالحات حرمان دارن وصف تركيبي واليا و صدر في وقت
 بدي و كنه مروج آرازي وصف تركيبي واليا و الصالحات و مصدرينه و استحال
 لعل كنه في موضع لعل ارت مع مده و روي على ايد اسود را به لان بطلا متفكفا
 في مسجد الكوفة قال قد حل مسجد عظيم صدق في صلوة حسنة لم فعل هكذا
 في امر شهر فقلت عليه يوم ما من ايام فامير علي حوب السلام فلما دخل مسجد
 في اليوم الثاني قال و عليك السلام فاستغفره و سألته عن دكل فقال في يوم و استاذم
 في ردة السلام فاستاذم في اليوم فقلت له يا علام استاذم حواك و عاين ساعه
 في دكر الله بك و طاعة في حبه و رجوع و قال ادن في دكر ففعلت به حربه من اغلب
 ما رايت في مديا قال ان من عادي في صلي قول كل ليلة في السحر ثم اسأل الله بك
 حاجه ففعلت في ليلة طيبة فقلت انما اراد بعلام من حل تنار و سودي يا و صوب
 في الواوي انما في نصبت و نصبح لم يطلع بعد فسمعت هناك انما عجب فاد
 رايت نعيم يا عظيم في طوف و شبه في عشق رجل و كبره على و حربه فقلت به في ساعه
 فقال قل لهذا الثعبان يبعث فقلت للثعبان كوني كوني و ند صوب بفدر رة تفق
 ساعه لانهم هذا مسكين موقوف فقلت لله حل من است قال نا الحجاج من يوسف
 فرايت الاحمال على كنفه في عشان السماء فقلت له و ما صلا احاجان قال ما تولي كنفه
 الا بجن فهو دما و المسلمين و اما آله و عجم الالبسة فهو مولد فقلت و ما هذا السعدان
 فان صدق فارت روح من الاربعة ان الله بك استلا في سكاثر في كل يوم بيقوع من مشرق
 الى المغرب فقلت له في كل شهر جو شيئا قال مع فقلت و ما صوفان فقلت ستم

قلعة كرمعلين

لا حول و لا قوه الا بالله العلي العظيم

سنة مائة الف الله محمد رسول الله بها مناظر من طلائع تامل جزاء العظمى وحقه
فان الخراج كان مقدما من باب نصيحة معونة لطيفا وكان عاملا عند ملك بن بوان
ولم يخرسني ثم لوق وحر من غش من سنة وكان خراج خير من سنة من كسر
لوانه سفلي لوانه وفقد التفلن لنعمة فانت و قد انت وبق عليه حرا الا بعت
بنكدي تهوت بمرست حادلي كره فاف بكدی لذت بكا زاسببارك حداس
يكی آرستوك بكسر طاف للاصافه مصاف بارسای بیا لوجن مع مصاف
بمرستوك رطاد تراسر كرم فاصلة ست ای انی عمل صالح فصل كعت نرا حواس
نیم روزی نوم مصف شاران در آن بكسر خلق را بباركی بیا اخطاب سوي لی
بیا لوجن راحته سم معقول من حقیق ولم معنیان حدهما بالمر كی بانی و لا فرائد
و یحق و مراد هما هو لك دیدیم نیم روز فترا بینه كی كعت بن فند ست حلال
للمر ف حواسی نوم مرده اسم معقول من سرون س ای ان بد صده اولی كك تواس
بمرستوك رطاد تراسر كرم فاصلة ست ای انی عمل صالح فصل كعت نرا حواس
نیم روزی نوم مصف شاران در آن بكسر خلق را بباركی بیا اخطاب سوي لی
بیا لوجن راحته سم معقول من حقیق ولم معنیان حدهما بالمر كی بانی و لا فرائد
و یحق و مراد هما هو لك دیدیم نیم روز فترا بینه كی كعت بن فند ست حلال
للمر ف حواسی نوم مرده اسم معقول من سرون س ای ان بد صده اولی كك تواس
بمرستوك رطاد تراسر كرم فاصلة ست ای انی عمل صالح فصل كعت نرا حواس
نیم روزی نوم مصف شاران در آن بكسر خلق را بباركی بیا اخطاب سوي لی
بیا لوجن راحته سم معقول من حقیق ولم معنیان حدهما بالمر كی بانی و لا فرائد
و یحق و مراد هما هو لك دیدیم نیم روز فترا بینه كی كعت بن فند ست حلال
للمر ف حواسی نوم مرده اسم معقول من سرون س ای ان بد صده اولی كك تواس

آدم یوق دویم که ملک یوق بعد از هم یوق ملک را این کلام خوشتر آمد و لا حسن سلطان
 ادا هم در هم لا تحسان ان یقع مدله لاجل من روی ان شاعر کان یقول یوق و یوق
 امیر اشعار و بقره اما خمر نه و نه لایق قرانه بقول الامیر احسن حسنه یوق
 متنبأ فقلنا استاعر مداد قلنا قلنا احسن احسن و یا احسن احسن
 لا یباع الا فبقی فامکن خمره یهم القاد و انهم منین الکین هر اردینار و رورن
 ای من لمره بیون داشت ای احمر و گفت ای درویش داس بد و مر من
 داستان گفت داس ار که آرام که حامد مداح کیو ارفع بدیل و لبس و نوب
 بادشاه در صحن جان او رفت و رحمت ربادت گشت صفی بیالو و سران
 ای علم لمره در بد که مصدر بیستی کرد و بیرون فرستاد ای ارسل ای دکن لعقیر و بیج
 درویش آن مقدار مانند که مذات ای و مده فضل که در و تلف کرد و بآر حده سلطان
 محسن فرار کرد در دکان کثیر و مال او لا بستقر فارغ کف لاجل و در دکان
 با سق و آب در دکان کسره یعنی معی و سکون ماله و بالای بعد بیا
 و هو کمال الکثیر بجان له بالمره که قلبه و من قال غریب و قد دلی ملا بدیل و افعی
 کمالا یستقر لمره قلبا معاشق و کما دج محل کثیر در حاشی و مجید دفعه
 و حاله که ملک زبیری وای کمالات و بود و کان منحو لا مر من مراث
 ملک حاشی کسره ای غرضو جان دکن لعقیر علیه تم مفتی بین سر آمدن معنی
 و عصب و روی و روی در هم گشید قد عرف معناه واریبی من حد الموضع
 ای و هو اختلاف و حیوان کسره و مد فاعله اصحاب فقصت کسره لغا و سکون طار
 من التعلق و حریت کسره معی علم و در معنی متحرک عطف علیه که رحمة کسره طار
 لماله و نشند بدانان با معارستیه تیرک و سورت معنی نجا و رو بادستان
 بر خد باید بود عطف بقوله که غالب است پستان با اصوات و المعین و الاشارة

و خبر بیل و اما و مع
 لا یف لمره بجان

۱۱۸۰

۱۰ قول بادشاهان در معصیات کسری اعدادی مستلزمات امور ملک متعلق
 باشد هر من قصور الله بکلام عیان چیست بکمال شخصه و اسوکه منعولا
 بتدبیر العباد و انما لک ۵ است روی آن طایعات و سمع رحل معبد و اجبر
 صافی و قال کیف تکنون حالی الملکیت قال ذکر الصالح ان الله يدترکک فخر و حاح
 بالفارسیه اسوی کرد و خدمت کند فلا بد من الاحسان من اسباب خصم
 من در مشتق صبر و صبح ۲ شخصی بفرمود اظلم ان لفظ بود معنی بآما
 و فتح لوا و معاریع من بودن معنی الکینونه تحت بادشاه فاعل بود غلط
 بفکره که صلاح بالکاف فارسیه یعنی الوقت فرصت ندارد مگره ای که حفظ
 وقت لغز صحت بحال اسم مکان من طولانی سخن تا به پیش رفتن قبل از شکام
 به یهودن بمعنی العاطل کفمن سر یعنی من من بودن قدر خوبین قبل از الزمه
 حرام و لیسون اما شهنشک نمی که جعظ التیبه سورا چون در صحن بحال شخصی
 جوابه انما لک صحت بیده قدر که حرام انما لک کفمن الی الملک سر آید مع امر
 حاضر من زدن این کردن شوق بمعنی کساح و مبدی رای مسرف را که چندین
 معنی و حال باشد که مدت نرسد وقت و بمعنی السبح مکرر و تعلق کرد که
 خزینه بیت امارت که مساکین است ان معاهم به طوایب المع و انما لک بمعنی
 مطعوم اخوان شیطانی که در بهر امر چون قال الله تعالی ۶۵۵ ۶۵۶
 ۱۱ **سپاه** فی کلام المعنی تلایج التیبه یا الوحدن کو که او روز
 روشن یا احواله اسبابه شمع کافوری که ای بمعنی شمع کافور یا و المرد
 ابقان یعنی اشرفی رود بمعنی السربیع بی یا الخطاب کشتی کسر الکاف اصل
 که شش شب روغن باشد و من آورد بدله غایب فقه سهی لان الامله بد کور
 ۱۲ **سپاه** یوقد له من در چراغ تقدیر در چراغی قندم استین للورن و قینه التزمه

است متول بر ابله که بگوید من او را کافر می گویم نه کور و کور کجایان و کور جراح
 آنکه یکی رور و ناصح قید بدل و لای و بر لبین صاحب خصوصاً در بدل المال و انصراف
 کفایت الی حد او بد مصلحت آن بیتم و رفع لغت در السجح الصبیح بکف و اعلان
 و من او را بد مصلحت آنست فقد اسند سوء الادب اما الوری بر صاحب ادب
 السلاطین نالیکون بر حاجت **ادب** روی آن حد امن اعداء بهیچ محتاج
 و اعطای الخلاء فقال بی ۲ آن آید که ارسل رجلین اقصین منک یرید بهاموس
 و هم روی علیهما السلام فی رجل ستر من یرید بهاموس و هم بها بقول بقول لقول
 ینا لعل یندکرا و یجتنی ثانی جبر من موس و هم روی و ما انما یسترس و هم فکیف لا
 نصح یسک و لا نعل سلاطین الله که بهی که جبر کس را آن آید فی طبع اسرف
 و در کفایت کسر الطاف و فتحها من برق القوت و طوبیت من
تبدیل و سوار بق جمع تعریف تحریر نعم لیم و فتحها آ و مقید رید لا یعطی
 من فنی او لا یعطی حله و احد ناد رفقه معنی بن اسراف کسند خان الله که ۳۰
 ۱۰۰ ۱۰۰ ۱۰۰ **تبدیل** که چه حد کفایت لکوا و اشرو و رفیق
 کفایت و لا نسروا علیما مع الوری الملک فانه مع فیہ نرفق فیدار و خطا جیت قال اما
 یجدر مودی یا خطا مبتدا ار رجوع بیان مامره ما سب سبیرت ارباب
 همست ببت بالاصافه الالفاظ لکنه جبره خطا نور یکی را استغف و خطا ابد و آرد
 کلمه او ادا فانتبه و یراد ههنا السهله که آید لای المعین احمد بهاموس که دو بر یکی
 و الاثر مانتر که بلکن و مانر و معن سو میدی ای بابا حسنه کردن با سمر و خود در
 کسر لای الاضافه مع الالب اطاع معذرا طوطه طبره الی او فقه الطبع مانر مع القوت
 و که انک شوان کرد معی کردن ادا الماصح یحی معی المصدرة من الله جو با رسیدای حار
 معنوجا در سینه و غلظت در کسر الفا یحی المعین احمد با معی العالی و الاثر مانتر که

یوقت و قد بکلیه من اسحق او لا علق والحق لا یسأل ان یفعل به لایحاج و او اجم
لا یسأل ان یعلق سؤل کرد معاها ما ستر که انک او لموسیم یعرف معا سته قال
اما قال سؤل کرد معاها من قبل قولهم فی سورة لا ینک ان یقال که افکد او فیدر
فی سورة س طع مابن یور که جمیع و لم یجوا چندی دو سبب به مع او م
کس سیدای لایرد حد که ششمان عطاشن محاراسم کنه و الحمد لله و هو سها من سها
و سقر و سیت محار انا حرمت ای صفت من سلا کدو لهورن نهانه و سببی بن
وس ستره و سکه صفی قد عطا و قد ستره فی رفیع کنه او فی و لور ستره لهور
و س صا و معاها ملک ان حاجت به ستره ای نا المالح کرد بند کسر سلا و س
و قد ستره هر که چشمه بود ستره فی ما و ما عذب مردم و ستره و ستره کدو ستره
او ستره کن فالصین ای ما و ما عذب ستره بک که حد لا ستره ستره فالایق کن فالص
که ملک ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای
ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای
الغلیل که لا و بین جون دستین صف روی مود و ستره معا و ستره ای حد
فیه ستره ای کلهم ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای
الکفر ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای
وس ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای
دست ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای
من ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای
کتاب ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای
لا یسأل ان یعلق ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای
ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای ستره ای

تعمدات و مقدمات
تاریخ احوال و مکاتبات

وہو یغ علیہ السلام

ونيکن کونته دو متر حد بيکار و رزق معرون شد که هو کثير الو فوج و کل عصر
 و کيف درویشان در آمد و هو اقليل بل اکثر هم بطلون الوزار مرة اخرى
 رکعت صحبت اين پادشاه درويشتر کرد لعل کان سلوک ما با حلاص و محبت
 خاطرش دست داد ... نادل ريد و بيک جوان الکاست و دستش ريد و بيکن
 چنان کونا هسته بين پيش و نه بود و مهر ارادينه اکون مهره که تافته
 است ملکن و السلطان انه غل يا رکيزه مرة اخرى برود قال جوشن کرد و طاست
 مع و غل و مودى اعطى له تصرف الوزار و فلما بقى شلک و دريا قبول
 نکرد و بيکن نور بر و هو اقل و قو غايل مستحيل عادة و کيف معرون و در شونه
 ... انان جمع آن که بکج هم لطاف العزة معى به اوية عاقبت لسمع لطفه
 عليه متعق على هذه العارية و من ذکره بدلا قناعت فقد غفل عن العارة الصحيحة
 و يوزن التبريج و العاقبة اسرو منى دماخ الله تعالى بعد که انى فى القوا
 بشكفة اخر هو انى به باد و انفسک و دمان مردم ستمه سلوا من سن الملک و
 مع لاس ... قال جسون بن حراد اذ هت بين فالت رعبا و شربت
 حلة ماء فعمى الدنيا لعمالى التراب لا غد بد ريد و فلم شکسته خرقوا
 القوس و کسرو القام و ردت و زمان ... جبرال انى عن ايدى الطالعين
 الطغابن و استنهم رشتند معق ... من رستن انى کوا ملکن کيف مهر به لطف
 مورد معى ... ابنة حار ... کلمة ما اما للتعليم او براد با جماعة السلاطين حرمه
 بيا ... لوحه کانه ... اعصاب با بديه شبيه علماء المناورة واجبة على السلاطين
 که قار الله تعالى ... و علمان المناورة و تعويجه الامر بما يقى بالظفر
 که نه بجز ملکات راست يد مصراع من شاستن انى بليق ... کيف ... نوريرستان
 حرمه لانه است که بچين کار طاق درند مودى لا يسمع جسون ... المنا ...

و عارف به

ههنا الاحمال آتیه فیما حطر و کلامه در زاینه تخمین القطار است روی فی علم من میسر
 نوری سیم امراته نفور فی الطريق لاطله ههنا رجل سقط من طین الحق فاستل فی صلیح لکلی
 و عمل عن مصاح فی نفسه فلما سمع کلامها انقطعت فعله و تاب فصار من الصالحین
 اکمل بهائی قدمه بیار بهر همه مرغان علی جمیع الطیور را در شرف و در تین
 طایفه نفور که استخوان جوید و حایور بار در دیرونی است بهر ل فریاض الارض و لطف
 العظم ساول شکلهای را به لایفونی حیوانا و قبله الزمعه بهر ما جمیع طیور و سینه
 شرجی اولی که بهر کوکه و بهر حایور اول الجتمه بهر کانه من تخته خطایه و حواب
 النور بهر سیاه کوش اسم حیوان بلارح الاسد یقال له باسکه که قره فذوق را کفنه القصور
 من بهر دمان من الخطایه مصحح و امعه لوکان ههنا حیوان سماه طفیل و یمن کوشهم
 ههنا لاسر بهر لقا حایر ما ذکره از امارت صحت سیر و هو سلطان طیور ناث
 یخه وجه ای لای سبب اختیار اعداد المرد سیاه کوش لور بهر من بلارح سلطان
 شکت فاعله سیاه کوش فاعله صید من حی حورم و کثر الغریبون یا اللور بهر السلطان
 و رسته دشمنی در بیاه عالم ان عطف ساه اسم مصدر مع بهر جید و وصف امر
 بهر و قد یستعمل معنی التزکیب و یزاد بهر المعنویه فوق قولهم بادشاه عالم
 بهر و قد یستعمل معنی بهر کاه ای الخلی او المراد ان المعنی الاول فاصاحه القور
 صونش و من الخاریسینه جمله کردن بهر انهم او الرابع فالاصافه بیابنه بهر کاه می
 کیم کفنه کسوف ای الآن که مطلق حایض و من الخطه در آمدی الیه الخ طاب ای حلت
 و مشکر غش اعزف کردی فیه شبه علم ان فکر لوقه مدح و نه الخرم من مشکر تناس
 م مشکر الله چه بهر دیکتر متاجیه و الملامه فوجب لرفع بهر بهر در درگاه شاه بهر
 بهر منی رسدنا کفوف حایر است صیغه جمع و لایا الخ طاب در آورد و مستق من دراز
 لایا طایفه سیر و معنوی تا طایف و بهر کاه تخلص متا اردش خنده شدت و حسن

لغز و کلام مبارک باب الفی که در روزی که کرمی منصف غفران را خواند
 فبذل جرمه الملوك مني بسوكن وقيل لاحد من اولاد الحق ما عان كنهت معنيان في
 كونه سلطان و من يستع و بعد اقبل لا ولا فاعا الملوك وقيل الامير من لا يعرف الامير
 ملائكة مغرب اسد و كثر وقد ورد في الخبر مخلصون من خطر عظيم - كثر
 حدس و كبر معنيه بكاف المعنى يراى به من الخوض آتش و در دای خصل مبار
 شهنش كبر بكم در واقعه سورده مصارع من سوختن الارض فاعا كل كرم
 ما شهد فاعا كل آتش من ضرب السلطان خطر كافيت - ضرب سلطان
 جوارفت و در سقن انه سرور يا فرست قال بعتي يسى للطلا ان لا يقرىوا
 من سلطان و روى فيه حديثان العلماء اما المرسل عام بجا طو السلطان و
 قال المحققون معناه لا يطلو الغرب منه اما لو طس السلطان عما يلقى
 به و يدسب ابيه و يرشده لا الحق و كنهه عن لطم و قيل به صفة السلطان
 خطر طعة خطر ديك و ان عصبة خطر تعكس فالسلامة ان لا يعرف كل
 ولا تعرف و مصار و التيسير على اخيه من معنى القصر حيث فان انه كراى قد
 يقع به مع حضرت سلطان و روى آيد اى كنه لوصف و ما به سرود و يقبل السلطان
 و كنه كنه ايد و مولى طمع ياد شاكى بر حذر آيد بود مع كنه كنه علم و
 عطاء اما ليع لوقت و ليع السريرة و مع المسد و مع النية الذين يستعمله
 لصاغة يقال روى و قد يكون دغا اسم رمان و سم طار كونه و سريره
 و مراد بهما المعنى الاول سلاى بيا الوحده سرخند مصارع من ركبد و لما در شاكى
 خلت و كنه ايد علم و صلاح قد يكون مع مقصود ادون قد نرا عان
 في مثله شاكى و كنه معا على حق المعنى كنه ايد به كنه كنه سبب مراد الطرقت
 بها تنفع في صلاحها مراك لا يملك المعنى عادة و عيب حكيمان سبب نوره

و شكوفه نيل طاع معلى
 حذر فداى نسبت الله تعالى
 على صرحت طاعه و بدمه الله تعالى

قدر خوشتر است. شوق و قمار عطف علی قدر را بری معنی اللعب و کرم مار یک و طرفت
 مدیکان بکدام راهها صیغهم در یکجا در قیافان برید امینان خواص اصحابی
 سحابیت روزگار تا مساعد الساعین و ملحق معاونة سر دگر من و در بعضی
 هاء و شطاعت علی اسراران العیون یوق حبیب قال که کفای اندک درم قد
 عرفتم معنی کفای و خیال کسر العین لمهلذ جمع عین: العین و الشد بدین
 حید و جیاد بسیار در درم و طاقت مار قافه نذارم الفاظه معقروا حاضر را
 سکون اثر قافه حسن در درم آمد خالج و قلی که با قلی بیابا اوجده دیگر نمی
 لعین احدهما لعین و الآخر مع الآخر با سز که درجی روح معنی نرا و و سوا و ظاهر
 منتظم من رفتی تا در هر صورت که نه گای با ایبا المصد که کم کسی را بر سکن و بدین
 بالاحادیث الاطلاق به سز که در مرحله الاطلاق سس کسر ستم الحاق
 سکون المرء مع الجامع تحت خاص من بعض معنی بانق و وینق و کس در است
 ای ای یوفد احد که گیس من موسد فان سبب آمد کفایت عن خروج الروح و موت
 که بر واحد بر و کس یکبر است ما من معنی که یکبر است کسر الف. بفارسی معنی ابله
 بار شناخت و مختار و تصحاح التمام تا معنیات الفریج بهیة العدد و شحان
 می اندیشم که مطع الهاء الاصلی در قفای من کمد بدی بیست و فون و وسی
 من در حق خیال سر عدم مروت و رجولیت من کمد و گویند موسد من کسر من
 و بدین و معنی المسیح العیون علیها سین ثنی منه و من احتیاج شافقد
 علی طرفه راقه القیاسات و مقام ن در حقیقت را طمیه العار و الامنة که هرگز چون
 کو جدید یعنی دیدن معنی الخلاء کو رسه که که رگان معنی قوهیم کواحد شده
 او سه که که روغن و بیوف الفارسی معنی الهی فی الحال و تعبیر یعنی
 لایزید یا بری روی یک کتی یا ایبا. مصدری تن مساک ای سهوارة العدل که برید

و عقل من معنی العقل
 من الزوجة و الاولاد
 قدر الشغل من طوبى
 علی من جعل من طوبى

و معنی العقل
 سکون المرء مع
 معنی و عکس
 معنی مسعود

مقصود

معاصی من کرم من معصی الکاف، لغزسته خویش را که میسوزد و در دگرگونی
 نیشگرها سستی مطهران به الامتاق والیا، مصدق و در علم می سپرد
 مال و جانی که معلوم است که تا کنون معاصی حیرت دهنده آنکه حرفی مشروط بجای شما
 باشد، تقدیر و التمسک فی سبب قدر کم و غیرتکم و من قال قدر کم و غیرتکم باقره
 بصیرت نقد عقل عن معنی لغزشها حیرت میا، الوعد یعین کرد و که که موجب
 حقیقت حاضر باشد سبب لغزش من معنی معاشی بعید از طرف ارشاد منکر
 الامتن معنی شکره شود، بیرون آمدن جواب سطر طعنه با آنکه بفرجه می کشد
 بار علی مادشاه و در طرف بعضی بین و حرمت و روانی ملک سلطان جهان امید
 ناه و بیج فانیان لغز و حرف و خدش و در خردمند است بدین امید
 سبب دعا خرد در بیج افتاده فانیان خوف المروج خطر مطهر است کس
 باید که با حق احدی خانه فرود آمدن نام بنده متقاضی که خرج پس از آن ملا
 بر من در زبان بنشیند و عطیه را می شود هر چه لازم و معنی معنی حکم
 مرده و معصی ما بر ذلک و ما بنفاد با آنکه نور که پسند راجع لغزش مستحق
 و بیج با آنکه نور خود به هر من نماند و امر و خفا السعین که هر که گفت ذلک
 ابریق این سخن که کوه ملک سلطان در خلد موافق حال من معنی لغزش علی ما
 الاستقامه و جواب سوال من یا ورنه لانی ادعی الصدق والاستقامه مستبصر
 که گفت، مدبر که حیانت و رده معاصی من و ربه من با آنکه صانع و مرا مثل
 خیا نه و من قال معنی، عباد با آنکه چه من بر سر بیدار و قان حید با آنکه غلام
 عمل با آنکه بیست مقام و شش حساب بخرد و رسته با یاد
 المصداق موجب عسر الخیم رحمان حمد است با آنکه اللعین کس نبرد
 که ما رأیت احدی که کم متعان فعل آرد رسته من الطريق استفهام و کما گفته

گفت خاموشی سکت که اگر خود آن معصود بیوس گویند مشیون الی کانی
سنت است و کفر قاریم و حد و نه علی که تم کلیه من باشد من بعد یافتن
خان من کند بظهوری غلب و تاسریاق رطوبت آوردن باشد تا کریم علی علی
مقارسیان ملود و مرن باشد و این بصرح المقصود من الغنیل بقوله و مر ایچ
عیاد کریم و عرو و فصل است و دیانت معنی الامر اما خود آن در پیش اند
و مدعیان گویند مشیون معنی الله مقدر اگر چه حسن سیرت است ای و آن کان کل سیر
حسن خلاف آن مقبره کس و در معنی خطاب بادشاه آید و منع حیر و در محل
عقاب عطف عطف در آن حالت که حال مخالفت باشد استفهام اطاری مصلحت
آن بیچ که ممکن مهم ایم قضا عت در است و حد کبی و ترک ریاست گویند یعنی
ان ریاست خود آن بقول ترک است که ریاست که خافلان گفته اند بدور باد و معنی
ان ریاست مضاف به در و با و قد بقوله مهم بقوله ان ریاست مضاف به کلمه ملط
در شمار است و احوال آن حیدر و کریم و ای سلامت من معنی در کمار است قبل از
در کمر معنی کمر در سلالت سنت بیکی دوت کمار لا و بقی این سخن
بستید و م یقلیم بر آمد و فقه و عصب و روی و هم کسبید لان اثنی و سبید
و نفس اسیر و صف نیز کیتی و در کس کسیر طیم اسم معنی در کسید و کسید و کسید
و سبید و پرورش و لیس من معنی الطی که اسبعت و او را کتاب کفص گرفت
و سبید که این چه غفل و کبی است و هم و در آیت معنی العلم و قول حکما در است آمد
و در حد فقه که گفت آمد و دوستان در نزد آن آید لان العبد یقنی یقنی یقنی
که مر سبید و دشمنان دوست نماید و دوست شمار این من شمر و آنکه در سبید
مر سبید و یان یا یا و معنی و مر و در جواب که عطف علی فویری یا یا معنی که
فراش و فشمق دوست آن دم که گیرد است دوست با حق و بر پیرش و حال

طرف کبر و در مانند طفل علیه و هو یبصر الحق و یدم که متغیری شود من معنی و نصیحت
 من معنی می شود و بکسر الشین و فتح التوین معنی من تبعید و بکسر دیکل صاحب ایوان
 براد به اهل ایوان کالوریر السلطان رفتم لغرض حال رسد اما سبب تعلق بقوله
 بکلمه موافق که بیان ما بود کان بیس و من از دقیق صورت حالتی بکلمه من علیه و بکسر
 و الاستقامه تا سطر آخر نصب کردیم و بقیوم حقه صیغه جدر و بر سرش و معنی
 علم هو الطوف طعن را دیدیم و حسن تدبیرش پس بدیدیم فلما ظهر استحقاقه کار سن
 اران در که شست ای خاور خمر و مرتبه برتر از اعلی از آن ممکن شست معنی الطاف العالی
 معنی من کشش معنی الصبر و نه و معنی من و علم هو امون ۲ رفعت خم سعادتش در آن
 بود و برل مترقیان ۲ و آت لا و ج الفظه البعین من المکرر العالیه من الخاضع
 برسد و معنی و اصل ۲ مرتبه بر بدیدیم شبه علی ۲ فلما بین تسلطین ان یصلوا الایمان
 بالناصب العالیه قال رسول الله علیه السلام **من سار علی فلاح و من عاصی فکوار**
و مقرب حضرت سلطان شد و سار برین
 ای حکایت را بر بزرگ اصابع و معتقد غیر علی لاجنان لغت شد مقدر فاعرف من
 فلاحه الی ما وجدته معنی السج من لغت **کنست** ۲ سئل السکر علی و یق سلطه
 و ردود و نه قال الی اعلی لنا ص الی اعلی و الاستزید ان ۲ معنی کرم مردم
 القلوب فلا یسیر ۲ یدم قلوبنا من حتی بر جمع ۲ معنی طه بر سلامت حاشی
 شادمان ما یبایا مصدر کرم و کفتم ۲ کار بسته مبدیشی من ما بدستجود
 و دل شکسته ۲ اران ما یجعله قلبک مکسور که آب چشمه حیوان ای ما طبعه درون
 تاریکست یا بایا مصدر بعد الطاف و اعلم ۲ لغت تاریک یا بایا بعد الطاف بمعنی العالم
 ما ترک و ترکو وسط تاریکی یا بایا بعد الطاف بمعنی الطیف ۲ فطلق و لا یحی علی احد آیه طبعه
 ۲ انما فی من یحیا و کس بلایا و کان ۲ معنی السخ ۲ تاریکست ۲ و هو الطایفه و قیل

در کتب معتبره
 در کتب معتبره

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

اما ماقتش عام و به بلع ، الحافیه و یاری قدیم ، علم ان محل العرس لا معترون ، لطایفه
 من مصروف و الموصوف و تراکیبهم الفارسیه و موسیقا رجیم و متعقار و طایفه حق
 خاموش شدند و صحبت دیرینه بجمع قدیم فراموش کردند ، احدی مصحح حد چون کسی
 ، و تکیه مصیبه می جانش بای سر سر آمد بصحوه ، قدیم علم را بسجوسید با قن
 که دولت دستت گرفت و ساعی اسفان ستایش کنان و صف تر کینی و بعد اس
 کنان و صف اسم بجمع ستودن ، و المحدث و لفظ کنایه صفت منجه من کرده ای حال کوکم
 ما و جیس دست بر سر لفظ لاف و حرف بجمع علم و آن معنی الصدر آینه کا هو تجویب بجمع
 عصره بخار با انواع عفت و بیت و حد است گرفتار بودم و محسوس تا درین صفت که درین عالم
 لا عافیه سلامتی با ابا ، الصدری محتاج رسید الی اهل بطنه از بعد کرم شکست طاف
 عا ، سه معنی انقبیل عا من کردید و طغی و منه و ملکن مورد ثم ال ملکن ، لوی اشتغال طایفه
 بالارت الشریحی خاص لفظ نرند مفرات حل و ملکن مورد و من مخصوصا بالملکن کفتم کن
 مویت اسات من قبول نکردی که قد قلت لکن علی بادشاه چون سودر ریاست سودمد
 ما نیز که تا بن لود و خطرا کن نور قلوبان لفظ مد و آل اوده سینه کامرت الا شت فاما
 قدمت علم امری خطری یا کج سر کیری نه فقه با در طلسم میری قوت چه بسیار بر بهار
 دو بیت که در جواب ، و اسافره الی خود کنار ادا اسم من العرق یا موج و روی بیاد الحق
 افکندش بفتح لودن مرده الحال کون زبانش سر کنار ادا عرق مصحح ندیدم ازین
 پیش با ابا ، لونی بجمع التریان و لیس بالکسرة المجهولة بجمع القرحه و طایفه
 و هو مصحح لا درو شتر استبدان فاته بکده و طایفه و ملکن یا شیدان بالما ، لعیج
 ما نیز که صاحب حق فارسیه را در این دو بیت اقتصار کردم و کفتم سه ند سنی بختهم
 انظار که بیسی بنید العید بهر یای الی علم ، حلکن چو در گوشت الی ، و لفظ نیامد بنید
 مردم و این دو بیت عدم قبول المصحح ذکر مرقه مرقه امر که مرقه ای داشت بیسی ، الصدر

عطف بر

علم اند و لعل نیش چنانچه شوکه الجوان المودن لالحل والعقرب کل انکشت
 در سورج کفر دم یعنی العقرب و هذا اللعظ بالکاف و النون و الزا الهمزة الالف
 مرکب من لعل کتر یعنی کفر و من لعل آدم بالترک قویق و المعنی لانه حل الناصع
 ۲ حجر عقرب و قیل ۳ ترجمه ۴ یاعلی بید او لاسین لمدوکی قولانی دونا دکن
 آدم او گویند یوسف طاف کل رحمة من صفی صوفی کل عقرب ایستاد
 نی بیاء الوقف جید مع ممانا لمرکه سرچین در صحت من بودند تعلیم کانو سر بی
 ظاهر بیان اصلاح راست و لم یوجد السج اتی رایسا بقول التی اعلی و ما یطی
 ایشان بماند پیر ستم و العجب من جعله من الحق مع اخره فانه لم یوجد اکثر
 الفصح یکی از بررگان در حق این طایفه حسن طریع داشت ۵ یابو یاقوت را
 رجدا شریف که طریقی بکن دارند و اولیا جید باشند و در بیاء الوقف یعنی وضو
 محسن کردند بود قیه شیب علم آن خلاصه حب الیاء العظما ان یسر لوال المال هم
 قال رجل لشیخ من ادعی حبک فاطلب منه مالا فان اطاک المال فصدقه و الا فلا تفت
 الی دعواه حکم یکی از ایشان را و احد صدق کتی بیاء الوقف کرد تا صاحب حال
 در ایشان لال لعل ستر حرف الصافی و ستر فقه لا یسکن السنن ستر و طی آن شخص
 فاسد و بار ایشان فاسد عالمی کان الامر که کل حواسی تا بطریق بیاء الوقف کما ف
 یاران را مستقیم معوض التاج کم فاف حسن الكلام بحصل المرحم او کل فیه منش
 الصیر راجع الی قول یکی از بررگان که دم ای حضرت باب و ۲ و قصدت ان اذ حل
 علیه و مانم در مان یعنی السواب و المیم المتعلق ما کمد لم یکنی و حقا کمد کما داب
 لکوا من مود و رشتا الصیر راجع الی درمان داشت حکم ای که گفته اند ۶ در کسر
 التی و لاف صافه سیر و سیر و سلطان را مود و ۲ و سبیل الی لاف و سبیل مکرر در این
 کردید ۷ پیر آن معنی طوال و الدین و المرد و ممانا قولانی کلاخ حول سک و در بی جوت

چو یافتند باسد غریب مرهون این آیت را از زبان کبریا بگردد آن است که
 و این چنانکه مقرر بان یعنی آنرا حضرت افراسیاب در حال من و اوقاف سدندان خوان
 این استیج سعدی و ابیواب شعری با کرام الخیم الاجبر للنگم در وردی
 انجلی بالاکرام و سرتری اعلی مقامی بیاد الوحد و من قال یعنی مقام اعلی
 فقد ضیع معی الباء معین کردند که جود ب محل اللطف اما بنواضع و در ششم
 و کفتم ب طراری بزرگ گنجیم و اندر دیکین حال فضا در وصف بین کانا نسیم
 طاعتی است هذا الكلام گفت در آن کبیرة مقابلة ثلاثی : الله الله انی تدع جعالی
 ای بن سختیست ای پس محل هذا الكلام ب کبر سر و چشم من شینی مرهون نارت
 انما الخطاب بکتم که مارسی لیا الخطاب لا اولی ناریس حب نسیم و اطله نسیم
 و از هر دره بیاد الوحد سخن بیوسته ماضی مشکلم من بیوستن ارید جعالی المعنی
 تا حدیث است یعنی انما المعنی یعنی باین وجود مصدر دل و طین یاران در میان آمد
 لان الكلام بجز الخطاب کفتم و در حرم نسیم الخیم یعنی الدب دید خداوند سابق
 لا مقام صف لفظی جدا و نگه من در هر قوی پیش خواری و تغیری دار دیگر اعط
 خود را لایف لرعاية الفاضلة المصلح او او درستی تدبیر است مسامح صبر
 مسلم است سرگوری بابا الصدور ای اعطی و لطف عظمی علیه که حرم کار قول
 بهید من حسان و نه بر فری دارد برید آنه پس بکن بنویس خلق الله فی حکم را این
 سخن هذا الكلام معقول بسند بی و مقبول آمد و طهر ان لا اسباب معاش
 یاران و مرهون مرهونه تا سر قاعدت می علی ما کانت مهیا و حاضر در رتد و مؤست آیام
 تعیل و خاکه برید بهان یعنی او را آیام آتی قطع فیما شکر بکتم و ربیب
 خدمت سو سیدم علی جود ساریات الادب و عذر جبارت باطیم لغز
 لفظ طریقه یعنی طریقه خواستم و در حالت بیرون آمدن این سخن گفتند چو کعب

یا سعدی

ایمان

مسند
اسماء

اسم للبيت العتيق الذي في سنة ثمان مائة قبل الحجة سنة يفسر خدما الحافات رديار
 معيد مرمون رون خلق بدو ارش اعلم ان لفظ ديد رستق من ديدن يستقل
 اسم مصدر وهو يجمع ديدن كورفتار مع رختن ارسي ورسكل لفظ فارسي
 عربية ورسج وهو اتع عشرة حلقون فان اللفظ سنياب الدعاء قد اخرج
 الاسود ولفظ م وهو ما بين الحروف وعبارة باب وعبارة باب ولفظ م
 الحرف ثم الحرف اما ان يابى كذا الى سبي لكن لا تتحل موا اذ اب امتنا و مقصودنا
 من عبارة تحصيل الكسوف مسكن كذا يحكى سر به سر و رختن كذا الى الفرس مسكن
 معقول سر ديدن سر ديدن كذا يحكى سر به سر و رختن كذا الى الفرس مسكن
 يا هفت و استقل البسالات من بيد دست كذا سر كشاء وقع الوو والعاطفة
 جاء الى ود دسي و ت يداد ولولم توجد لكان سطوحا وبعث و حال في قياس
 و في دربع سر سپاه و رختن بختن با ما يد مصارع معني من اسودن
 شام و هو كذا مع الذي فيه لقوة الشامة ارسله لفظ مستعمل في الجمع والرقم
 و ساهرة للوصف طود و هو الذي يتجزأ سر استسما امر من نادى كذا جون مظهر
 بهو يد مصارع من يوبه و هو بالسر كذا فوق و فوق لفظ على ما مر بهما حسب
 كذا العراب فالفاعل على الاول ضمير يعود وعلى الثاني ضمير شام و من قال قيل
 بهو يد ضمير شام الظاهر ان معناه بهو يد ان يعود جميعا على حرف العيين
 و بهو يد بقدر على التحقيق و حاصل مع البيت ان لا يسزاج هذا العود الكثير
 عام بحرق و كذا لا ينفج بالمال عام يجر و الى المصالح سر كذا ما يدت حرف الشرط
 مقدر و كذا كذا علم ان اليا ديدن كذا ادخل على الاسم الذي حرف ما يصنف
 بالكا و الفارسي و يحرق الماس الكسرة كذا كذا و كذا كذا و كذا كذا كذا
 نية لفظ على اسمي وان ابدا العليا جبر من يدا السفلى كذا تادار لفظ مقدر

و قد يقال في هذا
 ان اللفظ سنياب
 و قد يقال في هذا

الى الحجة يا محمد روياني لا يست وقيل في نسخة بعد دعا قوه و بر طلا خود
 او نرا بجن قوه و بلور غمر اولوق استر يسكن خشتها ابله كره انه اكنيه جو كه نمر
 يكن ا جلا ا كسر لغز لك حاد و هو و ح حاس و حليس كو خلا و و فقا و ك ت سير
 مصحف غار كره اي شرع فيه كه مكيشين قدمه معاه اين ثقت اي مان ر سعي
 اند و حقه اند و سري مصلحت بعض لاهل المقات لان ولا بد من حفظ دست رين
 حركت كوتاه كن اي لا تسرف كه واقعا اي الطواذ در پيشه است عيان تلافيا
 و دشمنان در پس چه صفة النقاد و مع السج در كين نيابد مضارع مسي من باستن
 كه بوضف حاجت ابا جمع در مان من در مان معي لغز **نسخه** اكر كنج بيا لوجين
 كسي سويها يان كسي بعض الغيرة رسد هر كنج اي را بيا الوحق و كنخ و الاص و حق
 المشرق و المراء و حلال و ح سري اي حقه من الارز چر نشانه زهر يكي اي من العوام و من
 قال شخصي غار يا فخره عمل على سوق الطام اعلى قول المص در سب و رعيت رعيت
 حوى سيمال لم ناه من كل احد فصة مقدار لشعبه كه كره كسر الطاف الطارته آيد
 لا بجم نراي لا حلكي حور و كنجي الى حربة و احده مكن ران و قد صار مطلقا روي
 سخن در هم كنيد قدمه معاه مزارع الله مقوم كه موافق طعن بامد و كمت حذاي
 و و حل مر ساكن و مع السج مكن كسر القام اين مكنك كره دايمل دست تا كورم
 و بجهتم مهران الامران دليلان على الملك بر با سبام كه نكره و ارم فارون مهران
 كه مجهول حاد كنج دست تفصيل فصة فارون نه كان اس غم موبس غم و ختم الم روي
 حقه فلي امر الله موبس مكنات التورية امره ان يكنيه بالوص فقال موبس غم لاهي
 بيا احد الوص فعلى الله تك سح عالم الكيميا و لا فارون مقلاد عيان خابد كثره قائم
 يقين صابم التها روي موبس من فقره فعلى الكيميا ان يكون علونا علم حذرت و معقه
 خوا به فعل ر فارون حتى اعتمدت خلف اموال كثره حتى كان مفاتيح حرا بيه على مانه تعير

٢٠ و ٢١ سعين معيه وقال كما جلدك ورن سحاح ورن درهم ورن روي نصف
 درهم وقال يفتح مثل سحاح سعين يا يا يقول الله عز وجل تارة للتكثير لا للتقصير وتارة
 به قارون كجح نمراسو فلما من معادته ثم امر الله موسى ومعه ان يسال الله
 ركوب امواله حسب مقدار ما يريه من الاموال كثره فلم يؤد وكان عهده ببركته طامع
 وسفها ربه سرور فيهم من الذهب ونيامهم ككل فلما اخذ موسى ذلك قارون فاداه
 اجمع هذا المهرم واما نظر معك فلو عيش ما في اعطى ركوب امان والآمل والمان امراته
 ٢٢ من سريل دانته جان رايته فدعا قارون وقال لها اتج اجمع هذا سي اسرائيل قال
 سريلت علم موسى ومعه ما يعشق وقلت انه ربي وانا حامل من لا عطينك ما لا اكبره
 فقبلت المرأة كلامه ثم جمع قارون سي سريلت ودار له ودعا موسى ومعه هذا المهرم
 قال له موسى سريلت يا موسى طمعا عظم فبدا موسى ومعه بالوعظ وقال في ثناء كلامه
 من سرق مالا قطع بين ومن قطع طريق قطع رأسه ومن رط امراته ارجه ما لحيته
 فقال قارون وقال ان فعلت ما قلت فليكن عليك قال موسى ومعه ان فعلت فالحكم
 على كذا حكم الله فقال قارون انك ربيته كذا المرأة وانما نفعها ما حاصل من كذا المال
 وفاتت ما وقع الله في الطوفان فلي وحول سائر من الكذب الى الصدق وقالت
 ان موسى يري ما يقول له قارون وانه وعد في اموال كثره وعلم ان قهر في علم موسى ومعه
 كتمان فافتح اعاد الله كذا قهر في علم رسول الله صلى الله عليه وسلم موسى ومعه واما وقال بطرف
 الله اني متل اريدت بعد الامر ثم خرج من حبه ومعه وسجد الله تعالى وسلام قارون
 فجاء جبرئيل ومعه قارون يا موسى الله يقر اكي اسلام ويقول جعلت الارض في امر كذا فاني
 تامة في مظهر كذا اهل كذا قارون فرجع موسى الى قارون واما جالس عليه سريلت
 علم من من وساج مهر بوسه ومعه علم الارض واشار الى سريره جو مذهب قارون
 فقال موسى ومعه نارض خذ به فاحدث الى ركنه فصرخ الى موسى ومعه فلم يلتفت في قوله

و قال يا ارض حدی به حقه حسب قدره قان و قومه و دان و الاصله و قی به او حی الی
 موسی علی السلام یا موسی انا استخانت کل ارمع مراستخاتم نعمته خویشی و حلاله تو گشتی
 به مرده و احده لاجنه تم قال سوا سرئیاه موسی و جامع قارون لیس فی اسو له و حریر به
 موسی علی السلام و حریر به محسوف الله که کجی موسی و قارون قد مریر به تم که الی
 لم یکن لانه قال کما که استخانت **یا ورنه اندر استوار بج و الاحبار نو شروان عادل را**
 الی لاجنه قال الفقهاء لا یجوز اطلاق العادل علی سلاطین الزمان الا ان یران انهم یعنون
 و ان العادل مع کوراهما علی اسلام و بطلاق. عادل علی موسی و شروان مع کوراهما ظاهر
 فی مشایخ العدل و در سلاطین صدق بیاء الوصی و هم کما ب کمر دمدی ساد طایفه ممکن
 نبود علیهم علی سر و سلاطین و بعضی ائمه المومنین رفت با چنگل او و در حدیث موسی و شروان
 گفتن کل بقیمت الی ما یتمن یستل نارسسی بیاء الوصی که در ای شایان بودن مدله و احده
 مرا ساق و حقش من دینه حریر شود گفتند ای ظاهر و ان علی ابن قدس من هذا المقار
 چه طلق ان العرجه بالمرکه که کن را بدین که گفت فاعلم صبر موسی و شروان بیاء و نام الی اساسه
 در حمان قبل جهزا. مد که بود است اسطر طایفه و مهر که آمد بر سر که کرد و نه بعد الطلم
 به رمانه کنیز و لهذا قال تا درین طایفه رسید فاعلم انها استخانت کسب حاکم و حال موسی
 مد اگر راغ رقیقت خور و شبی الی نوال علی الشیطان من حدیثه لرغبه نوا حرواحه
 بر آورد و خلاصان نوال و خروج جسد و رقیقت الی شجرة النعاج ریح مالک و لعلی لعلی سوق
 بر بیج بقره که سلطان سمن زوادر و الی خوره و در مد لشکر با سنی مهرار سرعان الی حاجه
 مسیح بفتح لیا و سعلق بقوله و مد و مسیح بالمرکه شینس س قان مد بفتح التعلیل السوین
 الی لایسقی ستمار کسر الی الا حاقه الی قوله **رور کار و لی واحد منها و صف نر که بیانه**
 بفتح ایا کما سمعت من القاطن الی لایسقی و لعلی با یزید بفتح التام و الحکم و قی به الزم
 س حکم و لعلی لایسقی ستمار زکلور بود - لعلی الی لایسقی - طایفه بیاء و حلقه

مکتوب

ر مشیدم که خانه رخصت بریدان بیوت را طایه ارب کردی بیا، حکایت تاجری
 سلطان آبادان یعنی انجور گند خرو و خنقار قولی حکایت که گفته اند، المستیة اسم
 معقول افترون ماده الطبع افع اندوشتن لغو افعال واد انفعال طایفه کو
 گفت بخدی اسمی کو گفتند و به یوق بود، لحن هر که جدی تعالی بیار و براد
 کلمه هاست ودا، لحن غیر مصور فالحن و طری من عمل عمل فی سحر الله تاد لحنی
 ای مخلوق به مست آورد مصارع من آوردن ای بیطیب قلب سلطان مثلا جدی تک
 همان جنس را نازل بر وی کار و بزم الطاف العارص مصارع من کاریدن، انز که
 حواله ایکن تاد مارجه لفظ مستعمل در لغت یعنی به کمال کافان در عمارت قمار و در
 المعنی الاستغفار کاهنه به بحر مرایب و لا سکان مرده ها کونه لغو طاریا نامع
 اسقام از رور کارش سار دی خرده و قان صاحب بحر مرایب معذکره لغو دمار
 عایشین ذکر معظ دمار آوردن بعد عبارت یعنی قان دو کوب اسقام الملق و دو کوب
 فریق تفهم من بعد عبارت مع آخر الملق و من قال در شرح الممار الملق مرطال
 و قال معقول لغو از رور کارش سار دی حتی به کمال فقه معظ من مع لفظ دمار طاریا
 و لفظ دمار آوردن و تکلف لاسف که کمالی علی ظاهر متاخر و مصدر قان قال
 لغو ماورد در طری من خان طایفه سلطان الله طایفه - انشی سورن صفت
 مشبهه ان ملتزم کند ما سپرد و کسر التین و فتح الاء لغو - جات بحر فی بسمه
 لدفع صبر العین عربیه خرقتی بقال لمر که بورر کل آنچه معقول کند کند و دوان مستند
 یعنی تخدج و المزدان ما برده ان قلب الحجاج اشده من تاثیر النار المتلهیه فاخر من
 گوید سرور یعنی لوا و تله حیوانات شیرست و قد جمع در فقه سیاه
 کوش و کستر بن حایوران و لاتفاقه بالبلاده و عدم الخیة و اتفاق خردمدان کانه
 متذاد حرام بر بقیه الاء و صف من سرده مع الاء و اتفاق الاء فی الصفه لیلایشمه

این کلمات
 در لغت
 آمده است

با بالوصف الذي هو من بيرون له كشمير مردم در معراج اول وصف من در بدن و آلتان
 القدر في القصة ما علم، ثم بقراون المصدر بالفتح ولهم ورد صاحب بحر العراب
 هو المعنى في بيان لفظ در معراج الال حيث قال در معراج، ساب و در طرف و رايد
 في او ايل الاضمار والمعاد في تحبين اللفظ وصيغة امر من در بدن و وصف تركيبي
 منه والجملة اعم قوله حرار بر به كه شمير مردم در حصر المنداء فلاحا في تقدير ثابت
 مسكين خرا كرج في تيسر است لطفه چون بار مي كشند بر سرست قبل، حد ص
 راجع عرت كه ك لي سبوي ي ستور بولك ستور ملن او لور ملن چون ك ص
 غير با و ن و حره و تعال و انكا كمل لولن للاضمار بار سردار و وصف تركيبي
 مانتر كه بولك كز جي به و ميان ما ضاف مردم آرا و وصف تركيبي و مهن الظلمه
 و فتن جمله مهن صدمه ارجع الى حايه العامل في حله طرفه عتيق يعني بعض
 و دمايم جمع دميته اطلاق و ستاره الى عامل مصنوع شد على عروه شعله كند
 و با و اوع غفوت كشت نعم آتاء و اسلاف نوعي بعد حاصل شود در زمان سلطان
 الالايه سلطان تا خاطر بيدان كوي في ساء اخطاب من جسد نعم طبع صوبي
 كه حده في سر بوقند الظاهر من خستون كمن شرح لاس تشيد و كمن اعطاء اطلق
 حده ن كن كوي ابا، مصدر قايي، رستم ديدان مدني عامل بروي عتيقه كشت
 و در حانه شاه او تا مل كركو كشت به اصل مصروف في مقينه مصراع الاول
 و محمد، المصراع الثاني كركو كشت بار و مصنف و ارد الاليسه كل من يكون بوقه بعد
 و لمصنف سلطنت كمن عطية و القهر كركو در بالكل مان مردمان كركو اي هم شاه
 الفارسيه مع لقول الناطق و جعل لائل و من جسته من قال و يقر من طرفه
 حد سته محاف و حه ماني احوه حيره تدبر و حين و نسل و دورن امانت بوطيعة
 انتر في توان خلق يعق حه و المله لفظ طرفه فاسية كلوم و درن كمن سمع، ستر كركو

في بيان لفظ

مثل سلطان
 ظاهر على عامل

اسعدان با نوا و لرستی در شستن و شستن مع با شستن و شستن و شستن و شستن
 الوعیه معی لبطن در دست جمعی را چون کبیر در میان معی شسته
 مردم را ری بیا، الوعیه وصف تر لبطن را حلاط است که سنگ بر سر صافی بیا
 الوعیه بیا، اصا زو فلاد رویش را محال، شفا مع سود و فقره و شوره الطام است که
 با خود نگه داشت بوقت اسودت و شفا تا وقتی بیا، الوعیه طرف دیگر
 سنگری الی الجعدی جستم که رفت و در جامش ما خیمه لقا. شسته در دست و شسته
 درویش آید و شفا و آن سنگ را بر سرش انداخت و در دست و شسته و شسته
 و بر سنگ بر سرش چندی علامه، که گفت من تمام در اسید و شسته است که در شسته
 تاریخ بر سرش زدی بیا، الخطاب گفت صد بن مدت تا بودی و شسته است که
 را جامعت الطیم بویه و انما، الخطاب ای من سبکی بدست می کردم بعضی صفت
 تا اکنون که در جاست با هم و جدی بیا فرصت عجبت شمرم که گفته اند -
 بیا، الوعیه را جوینی بیا، الخطاب گفت سکون لقا، بیا، بذا فی الدوله غفلان
 شیم که در اجتناب استم غفلان الاجتناب را از نه لوا اجتناب بهم و صبر و اعلم در اجتناب
 معی است و صبر معان آخر و قدر او و اعطای غفلان الاجتناب، قدر و رنگ شلف
 و حق مالک و القریح حور و رنگ، ای لیس کل با حق در معی است و بدو انظر
 الخارق جبر الی طاقه با معی معی آن گام کبر سنیر اسم من ستر بدن معی العاد
 هر که شدا ما معی معی بولاد بار و وصف تر لبطن بیا که در حشر و ساعد سیمین خود
 را رجه کرد با لمر که با جعدی باس اسم من سیدنا معی او لقا الی کن علی جانک
 و المادیه العصور من قال بعض خاموشی باش و قبل حاضر باس فوقه نقد من المعنی
 تا دستش بیهوده جمع الی قول بولاد بار و سدد و رنگ تر پس بگام و شسته
 بعضی علم مراد الاجتناب معش سر آرای آخر معی دماغه و قیل و الشرحه -
 بیا، الوعیه

ای عصب جلد

این کلام در دست
 و شسته است که
 در دست و شسته

کورسکی بخیناز او صولر تسلیم قعدنی احتراز جو که طر تا غل دلمدر قانی تیر با تلوم ایل
 نین خدر سینه تهر که یکی فو هیلد بیچر دو نذر اول کدو کومس قولی اکتفا اول صبر
 قنل ما خلا بد سستی و ور لار دوسستک کاصح بی س جقار **س** یکی را رملوگ
 صریح بیاد الوحدی تا نل ان دا حول لعی محوف بود که عاده ذکر نای مکرر ذکره موفیه
 بود و لایبق طایفه حکا دیوان منعق سندن علی حد القول که صریح در در آن بود امل
 دو بی بیست بی لکن مکر حرف استثناء ونا لعی افر صرحه منعق الم و سکون ایل لفظ
 طارسته لعی نه بالحققات بقول لایمیز که و ذکر لکست القعات العارسته و لم یکدی
 حد اللفظ لکست القعات العربیه که معنی من فی ن بعد ایزاد المعنی اند کور کور و عمار
 تعظیم مقد حفا و قال بقائل و قد یجی ر صرحه ایضا معنی الخال قال مقامی ر صرحه
 که سوم لب تشوکان دارد سرای نو لای الهوم که صرحه المعنی حد اللفظ لکست
 القعات سوی حر العرب و التحقیق حد المعنی لیس معنی حقیقا حد اللفظ لکست
 معنی حای فی و قول القائل بدور معلم ناس لایق و ایست که بی العارسته و صرحه
 حریق دی که یکدی بی صحت موصوف بود معنی لایق لایقون لایق الموصوف و لایق
 سال بکون علم صوره وصفه مخصوصه منل ان بکون طویلا ررق لعی اسود مکن
 صرحه مودی سلطان المصی امر علیا به طلب کرد من طنوا الانسان لایقین الاحب
 صرحه دهقان مالکس با نر که کو بی و اکج و سال و لغیر علم المعنی کا قبل انه معنی
 تر و تفصیر صریح بیاد الوحدی بافتدان وجه و اس ر حق و حقان لایق لایق شفا
 بیان صحت و صورت که حکا گفته بود بد لفظ ح لایق بد و ساد و شار کواند نذر و طو
 و صحت لکرن الم دس لکینه خستو کرد بید بید ای از صوم قاصح فتوی داد و لایق
 که صوم یل رعبت رجعت و مکر و قتل برای سلاهی با ایضا اسعد رتی معنی رشتا
 لایق صحنه رو ناسدی بخور حلا فصد کستش کرد علی نینس من ناس پسر ای و لک

حد اللفظ لکست القعات العربیه که معنی من فی ن بعد ایزاد المعنی اند کور کور و عمار
 تعظیم مقد حفا و قال بقائل و قد یجی ر صرحه ایضا معنی الخال قال مقامی ر صرحه
 که سوم لب تشوکان دارد سرای نو لای الهوم که صرحه المعنی حد اللفظ لکست
 القعات سوی حر العرب و التحقیق حد المعنی لیس معنی حقیقا حد اللفظ لکست
 معنی حای فی و قول القائل بدور معلم ناس لایق و ایست که بی العارسته و صرحه
 حریق دی که یکدی بی صحت موصوف بود معنی لایق لایقون لایق الموصوف و لایق

ملا علی ان خبر من نزد تصنیف حتی تخلص من شد لا قون مثل
 سم علی و سم به بیست حرف این طاعت من ان لفظ این یک حرف من بین الصمدین و التبرک
 معاربتی که یک حرف بود قال رجل عند صاحب الخب من اوق عبد سلاطین حرام
 قال الصالح المانی عباد الله عاصی الخب من کسان جمع کس بود در غفقت معانی من شد
 فاما کوفه و بار و در دایم حضرت المکن و بر ماوی عرض بودی کان لوریه المکن معه
 عروق شانه بپشتن و کمر دایم اسرار المظلم و بامر مختلفه نادیکه مد کان جیمان
 حرکت کسب دایم لایزال بر جواسل بپشتن علم و سر برین نهاد السطیم و گفت
 هر چه بود به از سر من متعلق بقوله و و چون نویسد فی الشط حذر من دست
 حیره من جرمون کوفی لادخول للعهد حکم سکون ایام مندا حد و دست
 حد بلا حد بر من قان بجمع کمر و در معوضی است لغفرت تک التقدر بر من طبر عاقه و قبل
 و نیز حتمه - مد - طو سه به حوکه نعلی در دست - قون بجه دعوی ابد عالم
 چو ساجد در رانامو صبح الخیم ناله برورده معبر مدی سفت من خادم بالمر
 مار صاف و لعلطس و عاهد ان بجمع اصل نیست و صاحب کواهم که در جمانت عکون
 من لم قاتل آج لا قاتل لعده آتق غیر منبر و ج دول رکان معالج عده تی
 اخلق معصیب العبد و قنت و ستره السکین لقتل مولانا قاراد الصالحان بجمع
 قبل و ذمه امهرت و در تنه قان لا اعرف مفد العهرت و العهرت اسر و قنار
 به لرب فالاولی بعد ائمه کان و ملاسل و توفی اس من را کواهم کست مع
 کستن بشیر ان عده قتل و لای و لای و ان حرمت حکم قاتل ماری دة نوشل
 مشغول و بجمع و ابرق معنی عاهد الا اولی ما قال حو حه سلطان - دل لمر کند
 ابطال ماری و کس یا نمرسد جو تو یا نری ساقبل مدی نکش بکشت کف قاتل
 نادری است سواد معنی عاهد و ساقب کسیر و ساقب کسیر من ملک

[illegible]

مجلس شورای اسلامی
کتابخانه و اسناد

4. 2. 1

44 22

اخطه طيس من ذمهم خالدهن كان نفس و نفقة الموت كما كرمه بياء الوحدة
 وحول لوط فارسه مع السور قد جرد و في ليرة السور يكلم ب كرم و دره
 قد مر بيا كسر و بفتح الطاف و كسر القف ملوك العرس كان قيصه لقب ملوك
 ابرق و محاشيه لقب ملوك اجنة و دره ملوك مصر و حاقن لقب ملوك
 بكر و صواي كسر و مقرب حسو و السنة ابيه كسر و كسر و حقه فاسر
 مع غير قياس لان قياسه كسر و نفع المراد من غيسون و مر سور ساق السور
 بمصالحى سخن كسند و لا نوايد بيدن امر بر رجهر خاموش بود كسند بر دين
 بخت بام سخن نكوتى مر سور و كك كسند حو مالهم و دره حاشي بد و عيب
 دار و عطف الدوا و مدد سفيح رايس لمره اعطاء دره جونا بيم كرامه
 به تاج كعنا الطريق جلي صوبه بست مردان سخن كسند كك بياسه حو جو
 كان بيا الوحدة في قصوى ما بيا مصر و صواير يان و العصبه من بر آيد و يحصل
 مره درون سخن كسند مستايد دره اعقاب لسان و تصبيح الطعام
 فاطون عن امره كان ردة طسم في قلعة طعام و ردة لسان في قلعة الطعام
 و ردة لوز في قلعة آنا و احد النفس في قلعة الاستقام و كرم بيم كه ماب و بيمست
 ماظم الفارسه اكر خاموشى سستيم كفا حسد لاد بفتح في المره و ملوك فارس مارون
 بر شير جونا بيم و الفرسه مرسته مد كسند قلعه ان طاقى و موفرويون كما قال الله
 آمد كوسه و م دحب ال فرعون اهل طين حلا و كسر و صاور خذ في الكرم و بعضا
 كه سرور ملوك مصر و عوى خذ كه كا فان تده و نادى في قومه فان يا فوخ بيمست
 ملوك مصر و جونا الهار كرامه سخن اعلا بيمرون سخن بيم ملكت را بيمست بيمست
 سياهي بيا الوحدة داشت كودن بفتح الطاف العرب و سكون بود و حصل اللوحه
 درس امر حل الذي لا يشي سرعه في اسنجر الشحون الذي هو عتي في اسنجر و على هذا

شكك

و دره جونا بيم

مع حظ و صفا که بیست و شش کسب اعیان المصروفی اوای من فی خبر توان داد
جمع دهم و نکته محض من بطاقت مغلط قد مرتباً مودلاً من قبح و بخت و در
صراطش او مندا بحروف بافتاب و لا صافه مر داد مالایس باسم المشرق الکوا
من المشرق و العصبیة حصی به لان را که طبعه بطریق سیه ادر آن مدت بعضی
طاس بود و اعلم ان مطابق من لغت و اموصوف غیر معتزلی که کتب الهائیه
کما مر و شریعت غالب مغلط مع قدینه مرش کسب الملم الالحیة خصیة و طری
و مرش بالضم ی طار تا برداشت رفوا ان اران با مودان قد مرتب است التالیف
مکل کثیر که دست لتعلق قلبه با و بیافت عقل حاضر کفنه الی و وقع مر
لیله خشم که دست بود تا سباه و یا کبیر که دست و با استوار سید نه و
و ارباب الاضافه محوسق ای سف الفصرا دی سی و مرتب بعضی حدی در اند
رید و اما امر مکل بدو الفتل الفتح و الظالم الفتح یکی در و را یکی که محضر قد مرت
بیان فی الخطاب الاوله روی شفاعت سر من هادیه سب علم ان تا سیر الخطاب
و لا ترا تا یكون بالمصرع و الاشرار و کف سیه بیجان و درین خطای سبست
مطلوبه که سیه و در دست معناه و من قال بعینه جمیع او ماتی فقد اخطا بعد کان
و در متکاران حیه مغلط نفسیه و کولج قوله بخت من و اسماع کسب الملم للاضافه
حدی و بدی الی المسمیة و مصدر یز و ابای و قوله بخت من متعلق مغرور معناه تند
ما سبب المکل طامع نور که گفت آلوده و معناه و آلوده و الجماعه و استا که فارغ اختیار
اصحیح و تغاوص السربان و لان سیه لایحه جمع و بی سیه که المعاده و من قال
بعیدر مطلقه ان کسب که فایک است بنی اصلا لایحه و لا اصطلاحا سبب تا سیر کردی
چه شد که بی اصطلاحی که گفت فاعله جمیع نور سیه و در سبب که گفت اندوه
شبهه سوخته الی لغت و انحرور سبب سبب و روشی جور رسید مر جوی نوید و در

ای را نظر کرد اربیل و حاکم آن قدمه میان معاه و عطا من احطای و خطایه پسر مار و
 فرشتد بر سندان بتفکر و بجز مانی من ایل و اندس ای جان و عدول که سب قدر متر
 بیامد در آن نه خالی بر خورده هم ای الفارستی و قد بفر افتخار الفار و عطف
 ما و نکند ای لا بعد و العفن که رمضان اثر سید و ناگان طلام نو بر لطیف اثر
 در ملک که قال الفان مکر را الفایطه خرمه اند و لغت سیاه بر جوتی بیدم اما کبر
 را کیم و ناگانا الویه با فلا ساقی لطایف مضیف و کف کبر که راسیاه خوش
 ال لطایفه اباه که بزم خورده و ای سون هم و راستاید و مهر که و را و رخ
 معصا المسح و را و سته اباه اندر بیسمه کل من بسمه بدین با ستر که بکیم و من
 قال یعنی هیچ کسی و خور و بکون پسند خط معنی المم مخمور و ال فلا یلوا مر صیاق و من
 اهدی و دایه که رود فاعل حمید و را جان تا پسند بدین ای موضوع لدن جو غیر مقبول نشد
 رادن خواست و را لای نه تقدیم و تاجر للور فان و عمار نصیج ما در لال ای حدت بزم
 چه و را و ایان کدین مالکای الفارسته معنی المسفن و قد بفر حده بعضی المسح من لقطه
 بعد دست سلطان ذکر معناه سرور و ف متر باره توصیف و من قال حیات الهی
 دیگر مالکای الفارسته و در سحر و اباه و ستر که معنی دخی و قد عطف من ظلا و الحب
 مع مسی سیاه و قد زد که متر اخی و در ستر که حاکمی یا در هر چون چون سکرین
 و هو الخاف الفارسته فی لو اب و را و فناد ستر که حرام من قبیل مت راع لان
 متر که کور ان بکون فاعل یا بد و فاعل او فناد ستر که رادن کی جوا حدت ستر که
 کور که مکد شده ستر که مالکای بزمین و لغت الفخر حصان بلیه و خوشتر اعر و من نزد
 و الامریه قال فاعل الاقل مکد اسمعه و ج تب فان بعض الماکیل و قد عطف عن لفته
 و القول بان اصل لغت مسکح کسر الشین امریه و فتح المالکای الفارسته مع الحینه
 لا حمر الم من و بی الحین و الفارسته ستر که تاثیر هر فیسی لا لا یبقی لعدم الحاسه

در این کتاب
 در بیان معانی
 و در بیان معانی
 و در بیان معانی
 و در بیان معانی
 و در بیان معانی
 و در بیان معانی
 و در بیان معانی
 و در بیان معانی
 و در بیان معانی
 و در بیان معانی

در این کتاب
 در بیان معانی
 و در بیان معانی
 و در بیان معانی
 و در بیان معانی
 و در بیان معانی
 و در بیان معانی
 و در بیان معانی
 و در بیان معانی
 و در بیان معانی

در این کتاب
 در بیان معانی
 و در بیان معانی
 و در بیان معانی
 و در بیان معانی
 و در بیان معانی
 و در بیان معانی
 و در بیان معانی
 و در بیان معانی
 و در بیان معانی

وكن نصفهم سارقا صوابا بلاد العرب والخصر ع على مقدمة حمتهم وارسطاطا
ليس الى خارج حتى الى مغرب الشمس ثم سار حتى الى بلاد مغار قاصدا بلاد مشرق
ومصنع الشمس وسار حتى فصد ما بين اثنين ومها حيطان شامقوا في بعض ردها فالتقط
بذبح فاديا جوع وما جوع ما به طارح من سقار ثم شق رصم كاداة الا ان الطلح
قد ذكر ان ابن عيينه الطيرة فتوقف قاصدا الى ما يلي لعلهم يتبع قارسات الطلح
عقل مغرور من صاحبه من معلما الى اربابا سئل من عليه فقالوا ان اسلك ارجلنا
فكلنا من لاسيا بلوكي سكلوا وانما في عليك ان تترك ان تتركه فاحرم وحرم على
لجول ثم قال ان المود ان التواب احذ من اقلوا حين فقال ان كل مصر قالوا
الهم لاننا انما ناستمع من قدر الهم ستة الاف درهم واهتار ستة الاف
رجل من اجل العفن والنقره ونصب على رجلي ريش من كل ونصب الخصر ع
على القيس ع معدة ثم امر ساجد بعسكر من بصرى فطاهم فمروا وادسو بيوتهم منهم
وبعدا فوجه يهود اليهم فقال الخصر ع انما ناسطل لطلح ولا يطر بعض بعضا
فكفي مصعب بالفضل فذبح بجر حزن جبر وقال له داحسنت فاطر حان الى ابي فاد طر حنا
صاحت فارجهوا اليهم ثم سار الخصر ع من حني نهي الى الوادى لدن جبر لعين حني طيب
عنه فوفج ع حاطر ان العين ع دكر الوادى فالحق نكر اخر ع الى الوادى فصاحت صبر
الخصر ع فوجد لعين فوالى ما اسفل اسد با حاسي سن و حاسي من سفل والطيب
ري ع من سفل من سفل ونوحا وكت فمره فالحق اصحابه ولم يصب دوا لهم من الوادى
الوادى لعين ثم امر حزن بدخول فمره فمره فالحق اصحابه ولم يصب دوا لهم من الوادى
فوالى لهم حزن منهم من احد يسرا ومنهم من رباحا فحزن جوا من الظلمة وحده ما جوده
حده من عدم ان تارك والآخذ والآن من سيرة هم في الظلمة اربعمائة يوم وقيل اكثر منه
ثم سار حزن حتى فوجهم نالج حزن سار وسار حتى الى العراق فمره فالحق اصحابه ولم يصب دوا لهم من الوادى

قسرا يصنع اليه وقيل بل سار في الساج ومات في دومة طبر واضيق في بيوت
 قد صفت قوم الى انه سبي بقور فكان طينا بلاد القريش وجمعا يدق على لوحه بالامع ان
 كان ملطاطا لمخاد لا استحق خطاب من لاهنك واخلق في طره وضاو وادع من
 ملكه قليل فان طهر يوم مات ستة وثلاثين سنة وطاق لم مع المكون من ارجع
 عنده ستة وقيل واني ملك وطر طرون سنة ودام ملكه مائة سنة واما مات
 وهو في امه في مدينة الاسكندرية وهو الذي دراهم طراصة فقتله طبر حرج الى المن
 كفته في ربار مشرق ومغرب في كره في الى ماني سباحة تاكروك في سبار حرج
 وملك وطر وشكره من باب العود زعم بود وعتي بشرت كفت وملك طبر
 اسكندريه من حرج في حرج ملك كره في ان فخر طبر را ابا زردم ركان
 عاونه بد طوم الى الاسلام فاداسلموا فترجم على طاهم راجع بدت مان حرج ملك
 بر دم سر كند بعت الم دو طبر راجع الى مقدر في كسر راسه ركان حرج طاهل
 حرج الى القفلا كره نام بر ركان سر شخه سر وعتي من سمارع من سران وقيل في القرحه
 عطلوا را و بود له كركه اول اول آدر سار طاهل سار حرج حرجت حرج
 في ملكه ردا لاسرا الى مصر من طبر راجع كفت وعت و اسروهم و كبر و دار طبر
 العرب كبر و د ر طبر واحد من طبر راجع طبر كره طرون ركان ركان
 مات سكندريه و صغور في نايوت من ذهب م صغ راجع الى طبر و طبر طاهل
 طبر طاهل في طبر طاهل الملك الى طاج طبر و و صغور طبر سر برع راجع
 قال راجع القوق و بود طاهل و قد حصر طبر و طاهل و اعلا سفة طبر طاهل طبر
 طبر كسر طبر طبر طبر و طبر طبر طبر طبر طبر طبر طبر طبر طبر طبر
 ركان با كبر طبر طبر طبر طبر طبر طبر طبر طبر طبر طبر طبر طبر
 و طبر طبر طبر طبر طبر طبر طبر طبر طبر طبر طبر طبر طبر طبر

خدمه ان الملك لما سمع انهم قد استنقذوا قال الامر بحملهم
 الى كوفه وقاهر القوم كيف غلبوا فخره وصرعوا لغيره فقال انما انت اهلوا
 لما كان قد اذعن من سطوة واطر كبره ما حماد لم يكن رسلان مع رسله
 مكنى الى ذكرهم بالخير تاخا به نام بيكته بايد ر بعد ما كل فان لم اخرجني نعله
دو جمع خلق بالفتح و هو جبر ر سحر في نفس يمدحها لا فعل
 مسرودة درویش جمع درویش والمرا دیر ما حل لغتوف مطلق که بهنر دیر
 الخطابان التوافق جمع هو العاقل ومن لم يعرف مراد و دلائل معتد به يعرف
 یکی در کان ظاهران در دیر حد من ساء الله ما کف با سید را بی
 سال صافی که چه کوی در حق دلائل عاقل دیگر سم را حد که در بیان در حق و سطع
 صحرا گفته اند ان السور به احوالها و صداج کف فاعله محیر با رب لم یصر
 نصیر راجع في خانه عیب می دم و حق حکم با ظاهر مدد جبر که ظاهر را ظاهر ما
 جمع لغز اطفال خانه کار در احوال با هر که لا صاف و حد من التورن بار با بینی
 درهون با رب دین و بیک و مرد کار رفق لهره الطای الغایسته حر من طایفه
 او من الخ شق فان سبب تبدل در مستطالات خو نگار دو ظاهر و من
 يعرف هو الامر حصر الاثر و معانها ما ستر که صانع و مردان که در مدخلی
 طبع و حیرت و بعض السور درها شق است عاقله و ستر تحفه درون
 خانه کار فار با حد من رای صافی در ظاهر و قال العتقا المیسق خلقی
 لا یسقط لعدالة صاحب درویشی را یا الوحدید دید سر بر سنن کعبه
 آستان بلا یا و استاسه با جمع العتق کان بود و روی در زمین می مایه ظاهر
 ان ما وجد رکعیه لان عتقا ارفع وی بالید وی کف ان یا حی بقویر یغفور
 ما رجیم توداع که از خلوع و جهول علم مقتضی شو که ان الاله کار هو ما جبر

کتب می بیند
 کتب طاهر و در بعضی

در کتب معتبره که در بیان این
 در بیان این که در کتب معتبره
 در بیان این که در کتب معتبره

رنگ در شکل و کیف و مستوفی قلوب را صدقاً دانسته که سواد من نوبت به این
 شود این که به پیشتر که بر مقام خلد مغرور که مادر دستانت خلافت و حکم
 لکن خلاف و حرب معلوم و قبل از آنکه گفته است استند که حق یولی رنگ و لا اولار
 و سیم که کولکن رنگی شکل شده و بر بسته سحابی موقع که دو سدر یکصد و سکن
 مودت جل صد چه در روی وجه در فضا و در تفاوت به بل سیاه به چنانکه
 بهست معنی اباء الفارسی و شبی شب کیم بدو و نیست لای انقار من یعنی نول
 و من قال بیع عده که فقد عمل من صدق انفا دله عرف الفیل و سعد و غ
 معنی اسخ بسننا اما معرفت میرود در هر بار در مقایله و عدم جو
 که سعد میراند ملاصاف او سکون استم به به بیع خلیف من ظلم بآنکه در فضا
 همچو که که ان من انبیب مردم هو و وصف ز کسیتی و نحو بیع صدیق میراند
 صدیق میراند بگوید مو جه و العبت علی سوا بحر طفت دگر بهشت
 نو و در و شکر رطل که را بلیب تویشتر دگر جو جود و انز که فاسر سکن
 عیس که طهر بلر که سدر که کاتیل بر طاب عده که عاب طندر و قبل از آنکه
 لکه میرد کو خلی و لکن طیار قرار بر طای در طیل سکن بهان به بیع صدق
 بر عین و مرد سخی من متعدد در و نه فای جمع و من مانده که تیر و سخی منقوب سباح
 صدر صاحب 22 از من معی و حسب مودد و فای و منقین 2 سباحه و سحران رنج
 و حنت سخی جو سخی که به مقت کیم ر کرم و حلق سر طان بدیع حنت و
 حجب رور از مصاصت مسکین و و و خدمت فتن طبع و طر حو حو و قابل
 در بیج و سخی و طیان ای غیر فقره طر که کافان که در بعضی جویش بر قدر
 معانی قوت و قدر سخی سخی که در خدمت مرد به به هم جو لای لای سخی
 یار و به سخی و حو و بیع کل انقلب و لمر در نشویش 2 این دیکر اگر

در کتب معتبره که در بیان این
 در بیان این که در کتب معتبره
 در بیان این که در کتب معتبره

در کتب معتبره که در بیان این
 در بیان این که در کتب معتبره
 در بیان این که در کتب معتبره

[illegible]

مقوله مردی حق بوده احدی اخصی و آلبی سر و شاهره ی و حقو میها و اخصی و
 مردی که در دایره خصوصیات از آن تا بیج ترک صحبت بکفایت یافتند که با صاحب حق
 و طریق طریقت که قنیم قالمی که اسلامه و الوحد و آفته و اکثره و لایس و
 جو ر قوی یا الوحد یکی در دانش یا یا امصد و در فاحله صبر یکی نه که کسر طاف
 لغز و سکون یا الاصلی معنی الضمیر که از عر لهریب و س قان معنی هر یکی
 مقصود به مقید عطف علیین قائم لیس مردی که کثرت و مقصود از نه بل مولد سر
 واد ربطیه عطف ضمیر اسم معیل در صورت انی القدر ساد معارضه س سادن نه که کسر
 ایم و سلون یا الاصل معنی کسر و س قان معنی هر یکی مقصود س لایح و کجیل علی
 تا قبل تقدیر مثل علیین انه س سعتی نقاد قاس القار سیت علی سرتی عدم
 اسد یا نقار سبت و نه سدران دلا الشیخ فاعل عملی یا یلیق یا علی السور و غادر
 صبر و سبانی پس که لایق الطاف الفارس و یا الوحد و مقدر احد و عطف و در واد
 به لمر حقه سرتی ربع بها اعلی یا به معناه اسطابق سرتی که تو سدر به لایق و
 را انار و حق سرتی و عطف و در ساحت او سرتی قی طبع و صبر و در لایق
 و حق سرتی سرتی صبر سرتی دلا الشیخ فاعل علی و سرتی سرتی سرتی سرتی
 یود و کس حاسنه میرا نفس بکار معناه اسطابق سرتی و سرتی و سرتی سرتی
 جو سرتی سرتی سرتی سرتی سرتی سرتی سرتی سرتی سرتی سرتی سرتی
 سرتی سرتی سرتی سرتی سرتی سرتی سرتی سرتی سرتی سرتی سرتی
 محروم قانم او تعلیم و یا نقار سرتی معنی الاصلی کالوجه حاسنه سرتی سرتی
 سرتی و سرتی سرتی سرتی سرتی سرتی سرتی سرتی سرتی سرتی سرتی
 در سرتی سرتی سرتی سرتی سرتی سرتی سرتی سرتی سرتی سرتی
 لایق و سرتی سرتی سرتی سرتی سرتی سرتی سرتی سرتی سرتی

[illegible]

خوبی من حد الفقه طایفه خاصه مدح و مدح و حسنه باین وجه
یکی رقیه حسن نشان می و در عثمان سم جلی و الاضافه بیایه که مقامات و در دیار
طرب مذکور بود و خبر که مات او مشهور علی الیه با جامع دمشق و هو جامع معروف
بجامع بی حینه در حد و سرکنار سر که و خصوص من اصاف و اما بطرف نفس
المرکه مسافه ۲۰ مثل ماد لرناه صافه غنیه باطریق حارثی که در باب لغز بدی
من لغزیدن غنیه بر لوق و خصوص در قناد و لادن بقرق و مسفت سب ر رقیه
مانت چون مارر بهر و حشمت جمع من بر دافق و انوار یکی از انبیاء کف می جا
ید من مستطی با الوحد صفت سب کف آد جیب کف فاحله فحسب یکی در ارم
قد می یام قمر یکا که سر روی بیا من عربی رقیه الیه الخطاب و کلمه می حکانه الحال
لا صیه و قدس بر می شد فاین بوق امر و در بین یکی فاست سب حکله و در عماره
المنه سب نی را بنا و و دگان سب العربیه بعد و در عماره من کل فله آب
و منه بقوله یعنی مقدما حاشه و حشمت و حشمت تا که سمعت من سمعت و به افقه
الکتب المعرفیه و محل لقائل اراد به کفایه من الفله من لاد و مع عدم صحت من
بروایه غیر خط فقه اللو فح لار ما الی حد و دیار عرب لابلون غیر من اسفلین و
احضار اعرف فاکون و الی الی یکنش و یمن فوق الزمان و مملکت ما الخطاب
چیز با الوحد کمال بود و و حد فله مملکت و من حق من شی و حذ من و من یعرف
امع قاله تعریف فون من مملکت یعنی غیر مملکت و یمن من الانفسه من
مصل و برین حد فحشمت حد الطام صریح و السؤل من حاکم لا غیر من علی الشیخ
سنج سرخسب معنی طیم و سکون الیاء فکله و در کما هو حاده مد فحشمت فحشمت
و بعد و تامل بسیار بعد فامل لکثیر کف من فحشمت که سب عایم فحشمت
مصل کف من مع الله وقت لا یسحق فیه من فحشمت لاسی من رسد فحشمت فحشمت

اینجا که میگوید که در این باب

در قوله وقت بعد النطق فالجمع مع الله وقت من الاوقات ببعضه و ذکر الوقت
مکمل وقت و لا یسیر من کل وقت علی اندوایم عطف علی قوله گفت ان یقل انما مع
نطقه اندوایم و قتی چنین استند طامح الی اخره که در مودع الطبیعت مذکور حکم استیل
و معنی بن سیرد حتی بجهت ایقارن می باشد و کل فان معنی سرد حتی معانی و سب حتی
معانی مقارنه و اما محاسبه مع و معنی معنی معنی قارن معنی لا یستغفل بها و انکه
وقت جمع و در سب معنی لامر تیرس امرات انما معنی در سب حتی انما معنی
که مستحق لا سب جمع متر معنی لا صفت مستقیمه و جمع از سب لغتی و الاستار
معنی لا بد و مشا من لا سب و لغتی لا سب معنی سب کشف و سب موقوف الی معانی
لا سب معنی لا یقع علی وقت من فایکون و وقت معنی می ناید و می رسد
و قبول الیها و در داری می و هر میر میکی خطاب المحسوب و رتوبین
و آتش ما بهر میکی قبل از لغت - بوری می گوستر بهر میر بدیدار می
کسی هضم او در تیر بدیدار در سب صیغه متکلم و حق من موصوفه چون
صیغه المتکلم ایضا معنی سب علم را اجواء کدی العابد مصبوب و است حد
من هضم و سب سب معنی ما سب معنی ان بدی که می سب و معنی صیغه
متکلم ایضا و فعل ان - کدی ایضا بدی موصول طریق معقول صلی علی
لا یوعد و معنی عسکه تم یطی ما یبای الساکنه اهلها و الهی ان کمال مطعنه رسته
ان قبله من ما موصول لکن اشاره الی ما ذکر و جوامع سب و اعطاء استراخ
تصوره کفر قاسم معقول من لافرق و عریق معنی کفعل و معنی موصول علی
الحالیه یکی بر سبده سال اعداد که گرنه در دزد به یعقوب
فان لا یفقد سبده بوسه علیها السلام که در روشن گهر معناه کلفه لا یکی علی احد
و من قال یعنی یکی و صای جوهر فقد احد الحیث فتره بعبر معناه بهر در مدینه تنه

آمدن و میرش و بعد از آن ج. الی بیان و من قال یعنی مصر فقد آتی سنه یصیر غوثه
 لیس از روی پیر من و ظاهر من تصویر جمع الی قرره نه حل طغ قوله مصر سق. یو حل
 عالم قوت پیر من و آن قدر نور مستدل فاصح مصر بول پیر من قر به مستدل و
 علم. شیدک استول یعنی بوییدن بجا را و من قال اما الاشرک او کار خود عطا
 ۲ نصف خلاصه ادب بود مستبدن یعنی بوییدن و کشت سعادت مغار سینه جز در
 چاه کعبه شش تصویر کلا و من جمع ۲ در ۱۰ من اول الاول و قال جانا سید جمع
 ۲ در ۲ و علم بابت بیان موفقه دیدن تا اسئل جموسه بعد بود جمع ۲ در ۲
 حواله عارف حراست ان کالمرق دی مد و دکر و ما است جیدل هذا طوب علم ن
 کتشی و انظر مد و و عا رگی سا لوجن و هو مقصور و قد مره در مقام معلوم
 اسفعا و انظر ان شلت ۲ در ۲ و قد و ن. معصم ۲ قاعبه سز جم یعنی در مقصوم
 ۱ در ۲ قاعبه مادم عظمی در مسکور اثر و افعیه محار لکجه و من قال کسر آعلی ما
 فهم من بحر عربی معجم مایه دار صاحب و و قاعبه سز جم جیتان عالم
 کبریا که عامست چون رکت سز جم سز جم و مع ۲ در ۲ کبریا شش شکل تعلق عابت من
 و من ظاهر و من اللفظ متعقول علی ان مع ۲ در ۲ انتر که در ۱۰ و یطلق علی لعلک نسبا
 ۲ در ۲ و وصف بوصف بدل طغ لعلو یعنی و کل کایدن کن جبهه قاعه موضوع مغوله علی
 سیم و در کل ۲ در ۲ لفظی کبی سربشت بانی خود در بیسم المرحوم و رؤیته ظهور من حل
 دعبه ساله المرقه ۲ مقام و من یروی مر و ۲ تصویر یعنی چیزی که در شست
 بام باشد به سیم و اگر در دین در حال نامدن المرحوم لفظی سرد است و و عالم
 برقت بدل فان من استغرق ۲ طان و در ۲ سحره ۲ در ۲ جامع مطلق سم من
 ۲ در ۲ شام طایفه بعد ما نتر سز جم طایفه در طریق و عطای کعبه طایفه جامع طایفه یا لوجه
 عسری سم مفعول من عسرد و مر دکر به طایفه ۲ سر و قد التاب و در مره

و صفت تریق مد و سابقه و صفات بقیة و در اعلا صوره شفع سره لغو راه معقول
مقدم لفظ سر و الطمه صفت ایضا دیدم که بعضی عقیقین در غنی کیموشی لایونتر کا قال الصلا
کخوان در غنی کیموشی حطان و تالو و زارک نظام در وین در غنی یعلل کمر وری سب
جد اول سب تعلیمه و لب ان العرس تعلیمه ص یه و صغی امصرغ لایون ظاهر و هو انه لایونتر
و عایب ابن حبس و تفرغ و معی المصغی الکما موقوف علی فقهه و من رطبا جعل منقش
در هر چه فعلی شغال در نه حیرایره مساع اسم در جمله و لب ان لغاس مقولیم فی یعلل
فامعین فصلی در مراد اعلی ان طار دکل المومع و منقش لرمم در جیمم ستر الاثار
اطافه و اخطب سب سری نمدان طای طار لایونتر قینه لغیم مسعود دهم و یح مدیم
خانم لغاسق تربیت حسنور ان مع حسنو و ص سیر لود ست اعونم لارمع و آچ
داری ما لانا المصرون در حله کوران مع کور، طای نوبه و هو مع مستر که و یکن در
کسر لرمطافه لفظ مع بار بود ال طان باب امع معنوف و سلسله سکن در
طلی طای فیه در بیان ساریت که و من قرب لرمس حل لورید قال معشرون ای
کس علم کماله من طان اقرب لرمس حل لورید غور مقرب لرمس و من لورید منقش
القر و حل المرق و احاطه قیه بیان و الوید ال طافان کشفان بصیغ معنوفه و نوبه
مستقلان لایونتر سدر بر من ایبه سکی بخدی رسایل بودم که می گفتیم در معسر الایته
دو ست سرد کمر و هو مع اقرب ارس بنسب موضع معطاست سرد کمر و خرقون
و بن کسر لایونتر قیه مقام صبر فای و من طان لود فقه لغو ای یوف منخفین خسر
مدا و روی دورم اد الاخراج من جاسی کا جیل اعظم حجاب بنک و من الله شغلا لایکن
مدر میرد کل او اعتمادن طای عاجه منکل حکیم یا که نو کفت که او معناه بالمر که بیام یکنه
دیکن او لور که و در کنار من و من معنوی سب و ص شرب من سکی من کمد
حلیه و فصله قیج در دست طلی علی فیده که روین ار کنار مجلسی که در کرد ای قمر

نفس من محسن و دور بفتح نون و سکون الواو و عسر له، الاضافة الى قور آخر
درون نون که در ده سر سرب و سکر معر ما جدر رد که دیگر به مو حقت و در جهش
صوت بصد ر مع لبطا علم، لفعل که ۲ شخخ الفارسته و بعد مع هو ساس
لفقام ۲۹ حر، لغرب ما سر که حمل و کور لدن که تادر لدن و جانور لدن ظاهر
ولو و قور من قال ۲ اسحر حروس صوت مستبه بالرخد بغير من جیو نانت و
بر جان به نکماة و غنی مع طله و لصوره ابضا بحال و مثلاً معن عارته و
حاصل محسن در حوس معین احسن کفتم سبحان الله سخا و ران معن لا جمع دور
معن سجد با خبر صفة لد در حضور ظاهرین و سر دیال ۲ معرد و ۲ سجد لغرم
ظهوراته غرب مع ۲ مهم سخن معقول تا کنده و فاعله مستغرم معون قوت
طبع از منتظم کون من حشوق الی لا نفس من انتظام قوت طبع و حشوق التقریر
فصحف لا لوسفة عطاء معن میدان ر دت الاضافة ۲ معطل بیا آخر من اوین
تا سر بد فعل مضارع فاعله مرد کسر لد ال الاضافة الی سخن کون و صوته کسبی الی
رجل منتظم کون معقول سر بد و اعلم و لفظ کور با ثانی معا سته غنی معن معن اللای
و فتح بر، و خصمه و جومر دهن او قد کور و صفاته کیشا او کب مع طبر ملک سخن
تفا و یکون امر من کفمن ۲ شقیه ما انو حقه در بیان مکته رد سرته رعایت
۲ حو ۲ پای رضم ما سکون لئون و لد ال کتابه حاکان لغو علی المسیر سیر بادام لغوم
شعر یا نتر مثل بندان کا طرف کفمن دست مراد ن دلی ۲ یا سکس جیا و
چند رو خطه معونه که تحمل ستون باشد ۲ غر که، سمع من الاساق و کور معن صادر وجه
زن کا قائم بعضی خبر جامع ۲ الاستعمال و ۲ کار ستون علی مبالغة و ۲ معنی سحر
ستون معن نمود و ۲ لا بکون قوت که تحمل تعلیل معن ۲ حد که نمیه علی مبالغة
محل ۲ حفنة غنی معن ما، لغر و اظا ۲ معن ۲ بالنه که سسر لدن ۲ ستود حشر بهای

دیگر بوقت غم حال باشد و امید بی بر غایت روحی کوخ از سقا مسکین چه بگویم
 من گناه صادر شد و وقوع کوه که او شایسته انداز طریقه در آن آرد و اسرار عمل
 قلمه می علم آیم باشد کوه دیگر الهام بود و پیش از هر دو به ما بوحی رسید
 آمدیم و وقوع را حاکم نهان کنیم. رحمت یاری و بیایا کار و در درید و بعد تغییر
 در ویشی حاکم فرمودند و مستحق سر به مهری عمل نفور بکاه سارق و اسب و خاندن
 بدین صاحب کلیم شفاعت کرد که من و اخن شدید و آثار الاصل جمع جدا کرد
 و دعوت غم و من قان و در حلقه می کنم بعد احاطه قان از طوی سر و در حکم قطع ظا
 حاکم حاکم قطع علم و دعوت صدر من صاحب الکاف حاکم گفت شفاعت نو سرع
 را و صوب قطع هر و که به ای لا نه که گفت رست فرمود و حاکم الحاکم را هر که
 رمان و گفت چه در در و قطعتی لازم بیاید که افعیه لا ملک شیا بعد صیغه معلوم
 و لا یکن علی صفت مجهول و لا یکن ملوکا بناس هر چه در دست و حق غنا من
 و من سرق من لوقف بدین صاحب لا قطع حاکم دست و در دست را که در مع
 قطع کا طرفه و قوله دست رمن در و موقال را که اسرار من و است لعل و کون
 تو بخیل در یک مسارق هر و سر نو تک آید بود که در دی ما با و صدری مکرر ما
 خطاب لا از خانه حبس و در و سر کس الامار و ما که گفت ان حد او بد مسبق که گفته اند
 حاکم دوستان سر و است امر من رهن مهر الهام بانه علی حد ما بعد حیاء و در دشمنان
 مکتوب نمای من کو فتنی بیدار القابا و مستفاد از علی لغز ان لا تنزع ما است بعد و
 لا حل طر من طاعت و من قان کال کوبیدن ما ساق العز و الی و انما استی فقه طر ان کوب
 فارسی چون در و مان مسیح را داد غمت و فی الشق تن بجز انور من انی لا فعل
 در کز و الخ و من قان و اضطرت ما سق و الکمره قلم بابت بمع القطر شتار
 پوست سر کس صلح جلود هم هر اقلاب و قوله در دشمنان مکتوب فاندفع و قیل

و همچنین آن قور و سال را بپوشن مگر لایطای ظاهر لغو در دشمنان مکتوب و دستاورد
 را بپوشن مکتوب که لا حرجی یکی را بدست یار سابق و دید و گفت بیعت
 بنام اخطاس را بپادشاهی آید گفت فاطمه صغیر یار سابقی که سر از دستش بریده
 از قتل وقت که حذر را در اموس می کشم هر سود و دستاورد را در بدن فاطمه انگشت
 از یعد و لایطای حاکم سحر در کسر ر. حویشی آن من باب الله که بر آید فاطمه
 خود را می برد تو شک و اگر خواهی که الی الله بدووه الله که در کس بدووه و معارج سفی
 من را و بدین آن لایطای باب احد سوا بهیم لا کلمه کما حال عجزه . سلطان
 دخل منصور من عاریتها و کلمات من عیبه فاطمه یوم در پیش و فایان استر
 بدو هم حذر و در هم معارفه در طریقه ای که لایطای اسافیه سبب در همین مصروف
 بهاد و بهب و صو. حذر و طاعت کرد و اخطاسه غزل بستر نشانی لایطای طاهر و صوفی کسد
 طر در قمر شاکر دست سلطان میان فاسر از این معر که فتنه الله فوضه در لایطای
 باطل و حذر بود فاطمه و دل نون من زبویه البیب با منصور و مدد حلف در همی و در میان لکل
 نور هم ایماخ ملاحقه . یکی از صاحبان یا دشا که خوابید در درخت و پادشاه
 را در دوزخ بر سید الظاهران رسول و قیام سوم که موجب درجات جمع درجه و
 اکثره لعب و هم مسعله و مقامات الحان بن. سار الی پادشاه چیست و سبب
 در کلمات جمع اگر که الی کسر لایطای و هم مسعله و مقامات الحان بن. سار الی پادشاه
 چه که با خلاف آن پیدا استم نظم سلطان و در هر صاحب گفت و حوایه بن پادشاه
 محبت در درختان و در داشت و یار سار سار پادشاهان و در دور آقا و در ف
 خبر هم الامیر علی باب لغو و شد عقیقه علی باب الامیر . در گفت خطاب لایطای
 بچه لایطای و شیع علف علی و در فتح علم صیغه المعول علف. بعامه
 با شتر که با لوقه ان حور و رختها مکتوب هم معقول من مکتوبین کسر انون

۱۰۰
 ۱۰۱

بعض تحقیق کرده میرد. رای جعل معک بر نشیمن افعال نفی و رد حذف
 بر مینه خاصه ملاحظه بر که معنی بن و انطاف طرح نوع من حسن. نفی و رد که امر
 نحو العرب و من قال نوع من لنایع بعینه. معوجیون لم یدر معناه علی ان الکلام
 و نفی و لا ۱ معانه داشتت معنی لنون لاجل تا. خطاب سبب طر اخبار
 لیس بالصورة در و نش صفت با سر و طلاء شری و از امر ادق نفی و طبعه
 و الباطن العرو و شاتار که اسمعاس. الاستان معالین و من قال یعبر بالکلام
 امیر که اقال معنی لکنل جقه قدم علی شرح الکتاب مع عدم حذف و حال قال العلم
 یا بکون بعد معلم. بیدار لهره للوحه کا طرف ساقا سر و یار بعد ۱۰۰ و
 حیا. لا معجم. کوه بدر آمد لا عرج و هم حاشه ال حار و حقیقا حاشان همی رشت
 وی گفت. در سر شتر سوارم اله الخ غیر آکب علم علی در جو شتر سیر بار بولین
 اما لا حل تحت. حلی به حد و در رجبت. لا الخ غیر مالک لمرطایا به عدم شتر یارم و ست
 انا بعد سلطان علم موجود و بر سبای ما اما المصدر را بعد و رد ۱۰۰ الی پس مانع
 حال فالع و لیس و عرف. مان بعد ۱۰۰ مان لا معقیر بعبر لغا بر معنی بن و یا
 لوجن می ریم. سوز اسم معقول من آسودن و خردی سر مدرم یع کحل لک لهره
 ۱۰۰ لک معمر فای فت علم لاما شتر سواری سبای الوحن کعشت ال فار لک المعقیر
 که و من کما سیر ی مار که دایا طاف امار سم. در حج که سبب بعبر لا ان لئون
 با سوز ششیدن طلاء و قدم دریا مان تا و در فت معاجو نکد محمود اسم طار
 بر سیدیم نو مکر را ال اموی فان رکب طرد و فان المعقیر رجح جل در ار سبب علم
 ال بعد در بجای معنی معوق المقام لکن که ۱۰۰ معاجو لهری و قد مد طر ۱۰ و بل
 مصادر و ال افعال تنک من المعقیر که ۱۰۰ عر معرب و من قال ال المعقیر بعد
 تا. سته بد حلی ۱۰ و ال لاجل فقد فعل عن معی الاول و کتم معنی مان ۱۰ لهر فانه دریا

کلامی که در این کتاب
 در بعضی از کلمات و کلمات

دنیا دیگر ناه و اله و جهاد و ... و مرد در و بسند با اینش به حدیث موضوع اولی است که گفت
 ما سخی نمی دیم و تو سخی نمی دیم - شخص که می بیند بیمار هر که بست نظر زیاده
 چون در ورشده و اشاره الی شخص مرد بیمار بست - ای ساقه طرف معاش
 بکسر ایضا الا صافه تیر و وصف ترکیبی من رفعت که نماند سکون لب و لبان
 جیب و عجز که حرو و بعضی تسبیح حرکت، مضاف به تصغیر و بیاض اللوحه لکن ای طرح حاکم
 منزل بر و گو، ساقه متر متر که در خاکه شد رستان را امر چون دهن کرد و در جم خورده
 ببعی خروج فرد بعد از حلی و قبلی التزم که - ای که بورجه است که بولون غنود
 حر سکن، برون منزل او را ای که صاحب حاج کشید او را و او که جوق رخ و او را بدی
 خوش و بوز - ساقه ای را یاد ساقه ای با، بوجوه فیها طلب کرد و بیره حاد و بیره
 ای نمک که در روی کورج تا صیف شمع سب غلیل بود و یکم عقار در حق ساقه
 که فاعله کعبه یاد ساقه آورده و فاعله که در روی فاعله بود و فاعله - بلکه چون بسته
 و بدین معنی معنی یاد ساقه و استن معنی ر حیا ای بلکه فاعله و ان دیدن ساقه معنی
 لا بشار بل معنی رؤیت انقلب معنی سحر و فاعله است بوجوه بر بوسه بود و ساقه فاعله
 است اصلا معنی بشار الی الفاعل یا سلیان که روی در مخلوق ای زمانه و ساقه الی
 مخلوق و معنی هدایا لایکل و من قال یعنی بشار یا ساقه فاعله ای معنی من معنی
 و حقی لفظ معنی ساقه بکسب بشارت به فاعله که فاعله ای ساقه معنی ساقه فاعله
 من لکعبه قایم - جوله بیدار جدی خویشی جوله فاعله جوله به جوله و جوله
 خویشی معنی یاد که بخند به به و دیگر حقیقت سلیان بکسب فاعله جوله جوله
 به غیره و لو کان سلفا و قوس من قال قال فاعله جوله به جوله جوله و معنی
 ساقه صیغه ساقه معنی ساقه ک لا بکسب عیون و فاعله جوله به جوله جوله
 معنی قطاع طریق مقربیه معنی و معنی قیاس ساقه ای جوله الامور اکثره ساقه

شکستگان جمع شدند و با کثرت در باب قدرت محمد و قوید و باب کون که صحت
بهست بدست و انچه را در عهد حسن انکسورین که پاسن لاجا و سکیان قدرین و قوید و
نست پاسن حاط نیجاره کان بلا گوی در انچه با شرکت طایفه و در دروغ بعضی نسخ که جبر
حاط سکیان و بعضی دیگر با شرکت صحن صادمین و چون نسخه نایم قوید شکستگان با جوسان
ارتق مزاج با بیاء و شعور و طب کند چیری بیاء الوحده و و با طایفه اسب نایم و و کوه
مسنگر و طایفه برور و مسی حاط با خود مانفوز و قوید و محمد خطای و طایفه و حاط و حاط

[illegible]

ای صفت محمد به یکی از ایشان اسارت از ماران زمان مقرر در زکریای طهرانی
 کردن آخرویش که این حرکت را ساسی حاکم مردمی نگرانی علیه مقوله که حرکت
 شایع بکس مطر و بیا، الوحدی و دل که در همه عمرش در پی یاد لوحه سر در
 در هم در گوی و سون است و قریضه معنی اتفاق و معاد المعی - با معاری سینه در بر
 در دردی - مطر و خبر متبادله و در این مطرب دور بر جان خسته معنی اتفاق
 المعی و فتح خیم معنی التارک سری و الطلح - معنی صفت من کوسوی و الصلوة دعا بینه
 والعی بالمرکز اراغ و سون و سارک سر و در کس دو مارش با هر بین نویسن در یکی
 طای و مصرع الکافه بقوله مطر و راست معنی المستقیم و معنی المعی الایمانی چون
 با کشتن اردیست است از قطع صوت من به خلق و موی کردن سر حاست ای
 فتنه طرد هم لکون صورت معنای طرح بیوان قدمز بیان لفظ و معنای اوین باب
 الاول رجولی المعنی و سکون و معنی حوی و سیر به معنی سار و ای و صبح بختر مسا
 و خلق بالمرکز معنی الخلق خود به ریدنا الخیر من علی معنی الاصحاح کفتم و حو به
 مصلحت است که زمان نغمی کوتاه کنی که مرا که معنی او ظاهر شد گفت دلی المعنی من
 هر چه کیفیت این مطلع که در آن نام مکان ای جمله الاصحاح نغمی غایم و المعنی و هر مطرب
 بمعنی لطیف که رفت است و سحر کبیم کفتم و بیان که معنی حکم و نگه مرا شیخ قدس
 الله سره العری به مارا سزای سماع و سون بود و معنی معنی طبع کفتم معنی مانع و
 الوعظ و در سماع قبول من بامدی و ما صفت لفظ است معنی طالع به معنی لفظ
 عری معنی التارک و اختر ای حکم می یون معنی فارسی معنی التارک به معنی معنی ان
 موضع و سون و ایاء و صدی که ندانست این مطرب نغمه که دم که گویند و مارای
 مرتبه و حوی که در کسر لظای افارسته معنی الطرف سماع و می لفظ مکرر دم با لظای
 سارسته ایها - آوار حویش و کلام با لظای افارسته معنی اشک با تکیه و دمان

و است

والب شبرین، ظاهره و وصف لاجبر و کور و کون و صفای لیس و کمر بفرمود و کور
در معرجه معارج من در میدان معنی، بخود و در برین تبع و کمر برده و معانی و معانی
و جی رست ظ و جدم من است، سم مقام از حجه معنی، خاد لکله معنی، ظنوم
مطرب مکرده سرید، معنی را را گفتند و است، که که آموخته اند من تعلیم گفت
از ابدان بنده مقوله هر چه را بنیان در نظر می پسندند، و ظاهر غیر مقبول و فعل
معنی لای، صلیح و الکسر مشهور آن بر مبر کمر دم، نگویید ماحل من که منقول
و سروده تناس و لغوی، کما قال فی لغة العرب یعنون بفقولون علی بالقر فی مریضه
در سر مایه تغییر ماری مع لقب در موقول کمر، بیدل کبیر و ان لا یتفتح سید
صاحب موقول ی، معنی و ظاهر آن قوله صاحب موقول فاعلی کسر و موقول
و یکن ی، معنی قوله صاحب موقول ی، فاعلی، علی نگویید و کبیر موقول
سبیل، متعارف کما لا یکنی فقه رنگ الاعمال، العبد علی، بقوله نگویید صیغه جمع
و کبیر صیغه فرد فاعلی، و موقول ی، معنی صاحب موقول ی، فاعلی، کما لا یکنی و کمر
ما ب حکمت کسر مایه الا صافه و کور سکونا صفا صافه و الا ان مجموع من اسانید
و من رخ عکسه فقه یکم، بین نادان طرف مقوله کور موقول موقول و معنی
اسیخ فخر آید من تغییر ص، نادان مایه کمر مریضه، فاعلی کور کور ان و ادن
حادث را حاکمیت گفت که شش، ظاهر و سرده ال سرده من خستید اسون
طعام خوردن بیاء، خلاصه و ناسو معنی شش در مایه کردی صاحب و ی، سبیل حاکم
و گفت اگر بیم نان خوردن و معنی بسیار فاعلی، و موقول ی، معنی در موقول و طعام
در موقول نادان نور معرفت بین مایه، خطاب کافان شروع یکنی فاعلی و موقول
نهان را حاکمیت بیاء، خطاب بیاء موقول، در موقول که بری معنی بیاء، العارضة طعام تا
بین مایه، الا صلیح معنی، الا صلیح، سم من کسودن معنی، شتریم

مثل دانستن بمعنی دانستن که معرفت سابقاً آن وصف بقوله تحت بشکرم
 الیای العارسیه شکر را در منافی جمع سهی جزایه توفیق معقول مقدم بقوله
 دانسته در المعنی معوق المقابل للفتح هنا که معرفت فرج را دانسته الیای که
 الاییه احدت سراج التوفیق فوق طریق لای صلی فی منافی الیادل انصار
 تا کلمه العمل کشف در آمدی دخل فیهم و بین مصحت درویشان و صدق نفس
 معقن بشکرم و سیم جمع و میجه احد قشایه اخلافه الی میجه تکید بمعنی محو
 مثل کشت ای صارت میخور و دست ارجو و جووس کونا که در هر دو جانب
 و ربان طاعتان در حق او در این مایه ایقولون که همچنان در قاعه اولست یعنی
 علی حال الحاص و هر دو صلاحیت با معقول اسم معقول من التحویل و هو الاستعداد
 مع الشایع **بعد از تو** به تون رسن نفی برآمد مع خلاص از عذاب حدی طایف الایه
 یقبل التو به عن عیان و یعلمون عن السیات و یکرمی منوال الیای تون و تقدیم
 منضوره الوری من قال و تقدیم می لایات شایع دایع مکار فی عدم المعروف
 از ربان مردم است بمعنی المایع رسن و قبله المزمع خلاص اولو که تون بیکه
 حق خداست به ممکن که خلق را ندان اول خلاص طاعت جوارز با تاوردان المایه
 علم ادنی لایست و سلیات بیست بیست بقیه در دو ساعده شیخ بکر بیست
 الایکی و کف شکر من معنی چکوه که اری ای کبیر شکر هم من السعیه که بهر اری
 مباد الخطاب که بعد از مدت ای احسن ما یظنون کل سلی و جبه کوی نه امین
 و هم و من جوی غیب حویان مع غیب جوی و هو و من ترکتی من مسکین بر کسره
 و لوط حویان و من لاصاحه که منصور من قال و من قال که دفتره بقوله که عالم بعرف
 عباده الحق کنون ریختن و من قال ریختن و تبه بقوله بمعنی النون بعد غیر من ریختن
 الی یفهمون یقتل که کلا قول بعد و من قال و برید مع علی الاول و المیته مع خیل جری و کسرم

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰

بما لا ينافي مع
موقوفه و عايشه

بکلی در متابع مقام برسد بد که حقیقت موقوف چیست و اعلم ان علم الموقوف
علم حاجت عباد الله تعالى و صفاته من حيث الوصول اليها بالعلل بمقاييس موقوفه
و ان الله تعالى و صفاته من حيث الوصول و عايشه الوصول الى الله تعالى الاول الصالح
و الموقوف حقیقه لا تحقق الا بالعلل الصالحه و الموقوف حقیقه جوهری لعل الصالح جمع
قوله المسائل حقیقت موقوفه است و ما به يتحقق النصوب انی شیء هو و حواءه
الاول الصالح لا تغییر مستلزم و اختراع في الصوم و صورة و تفرق نفس معنی و بعد
طاب السبع جواب حسب ما في السؤال المذكور حيث كلف بين اربعين رمان
طایفه بود عدد رمان بر کس ادم يكن في الزمان السابق صومعه الموقوفه و نایب
قوله في مقصده المصلحة ساما امير من الامراء و معنی جمع ان يطلون الوصول اليه
بالعلل الصالح و ان لم يكونوا في الموقوفه امر و رفوفی ابد بظاهر جمع طایف لان
سكان الموقوفه و ملاسون باسم الموقوفه و باطن بربیان و دلس مظهر و موصول
حقن على تفرق و حصول و ناعته و منهم داخل الاكل و الربا و قسیر مکرک و ببالا و سامان
جمع و ببالا و د شغف ماد که راه من تحقیق سوال است تل و جواب بحسب الاستیسا
قول من قائل لا اذهب عليك و جدا خوب لا یطاق السؤال مذکور و طایف است
قد سأل عن تحقیق النصوب طایفه و هو ان يقال من ترك الدعای و كتمان الله
لصالحه او یجاب بغير ذلك ما قبل في حقیقه سر و كم من غایب هو لا صحیح و آنچه
من معنی اسقیم و تحقیق ماد که راه من تحقیق قول معنی مظهر جوهر است و ان
نویسائی رود و ان است في حصول سالی در معنی در نشانی کا عرفت و ببالا و سامان
صالحه یا لوجنه نه بین یا اخطاب کمرت لعل که جمع من کمر و نه الحكماء
مال و حاجت و ربح و تجارت و معنی لو كان لکن مال و مصب و ربح و تجارت و جود
ما حد است حلوت مست لکن داخل تحت قوتها راجع لانها هم تجارت و لا معنی دیگر که

بادا که در وقت معانی که سید لاروندی بیا، لوحه در میان دست
 بود و در سجده که بر پشت قدمه بیا، خطایه مکرر در میان و دست به مکرر
 بقوه یا بیا، العربیه الکسویه کسره مخونه مع در حسان و قد مستقل مع
 سبت طیاره است و یسخر ابعاد ما اول الاسد حاقه شبه صا بقوه یا کسره
 المجره و استی رصیه یقال فی الشکره خرمه بعد سبت فوق رکب لاسد رک
 مع بعض الحاقه حقه اسم معقول من بعض قاعیه بقوله رفته قطع بود و مع قدر
 فیه که طرف سرر سور بیا، ماستر که فیه جاشقی و لمراد شخص جبهه شانه، معنی و
 من من رطباته السور و مع قار و بخور جبهه سو بیا، بیا، بعد حقا، و لمراد
 لاولی که در آن سفره هر ما بود سر ما در دور سال، که رفت و بیک نفس معانی
 آدم بیا، من خولان چون رو رسد که گفتن این چه حاست گفتن، خاص سلطان
 و دیدم مع سبت که ساسن اسم بعد رای مع نایب در در سب بود و در رفت
 و کسان جمع ککل و ما تا بین لغزین، محمد یقال ماستر که ظلم رکب و عوفان
 جمع خلک معن معنی المعنی و الطاف معرفه الصمد مع ماستر که فور بعد از آن و بیا
 جمع بیهوده و معنی بقوله لاریع اریسته فلما سبب چون لاصوت بند بیا
 ببع فکر کردم که مرقون مستحق من، مراد لاسا حقه من لاسان ساسد صبره شمع
 رفته و من معنی حقه بعد دوش می معنی احمد ما الله، ما صیده و ما و سب
 ما صیده المجره و معنی المعنی یا کسره فقه در سبت من معنی معنی یا بیا بعد
 السلام من لسان دکل السحری عمل و صکر بر د و لمراد صکر معنی القبیح و قافیه و بیا
 طلع علی عقیق او صبره بیا، اردوستان کله را بوضع معن معنی لغز بیا، مکرر یا
 رسید کوشان و وصل به سمع گفت فاعل صبره بیا، و اور معنی نهضت بیا، شمع
 که تر شمره بیا، مکرر معنی جبین که مد و بیا، معنی معنی که گفتن معنی شکره دین بیا،

این کتاب از کتب معتبره است
 و در آن کتب معتبره است
 و در آن کتب معتبره است

الحار اليه لفظ ابن ميمون الصريح انما اعني قوله مرغ تسج حو و من حاشيته
 ١٠ و من در سفر حماد فانه ان حاشه واحد حو بان كسر الهمزة و صاحب
 در صفة محمد مصاحب من بود در مذهب من شده و فتاوى اجابا مار مرده كز دك
 ان طماو ايجوون صبحه و بسخ چه حقا به كفتند بيا اخطايند كوصفين و عابدك
 بيا بوجن در سبيل سكون مقام منكره حال در و ب ن بود و بجه در دايستان
 نغان سدر حد حكر تا سر سبد به تخيل بي حطان اسم موضع كودك سبب بى صنى
 واحد اسود روى بفتح طاء مهمل و نشند بدان المعنى قلند عرب در آمدن حرج
 و آور و در و ثار صوته عابنه الحس كه مرع رجو در آوردن معني مانتر كه فوسه
 جوادن بدول شتر عامه در ديدم كه سر قصه و آمد بى حصر ب رحلا على الارض عامه
 سداحت و در سامان كرفن كهم بى سجد و جيو بى انتر كره حد الصوت الحس
 و نر اشر بى كند در چه كسب سر آن مثل مخوى و من لم يعرف و رن اسوقال
 ٢ بعض السج مرال بدون الالى بعد الهمزة و نحو قد طرقت التحقيق بى بار بعد
 حدود قول المعنى يا و فاعود سجد و رعا و من لم يعرف الغارسية قال قوله حود
 تا كبد لغوه مذوم و مثل ما يقال في سورة من معسكر كذا و كذا چه آدمي بكسره
 آدمي تحقيق ايا التايت و من المعنى كرمطى سكون امر و من فان و قد بقاء
 بكسره بى يعرف ن لعين لا يلفظ و الا حقل السهم و خبرك فان اعطيان من المعنى
 العتق شتر سطر طرب در حاشه و طرب و هو معلوم و در بار عرب فان
 ابا بين يقر و الاستقامه لا اشعاره الاسفار بعد الالى في لفظا فاما ثمة سرجه
 ما خلل و سورة كرم و بى بى ن كثر بفتح الطاف لعره و لرا الغارسية
 بمعنى المعوج و ما وقع في بعض النسخ كج ما طبع بدل الزا سهو فان كج بعض
 اسوة مانتر كه كرم و لا محل فانه صلا و من لم يعرف لغا بى كج بكونه سهد

بر سر در بهید کسری نین صفت. امر خاص من لادن و نهو یعنی نکت بدو کد هم نفاق
و کسرا سون جمع امر یقینا نفاق و آن کسی که ارد در شمار در آمد ال دخل من باب البله
کدای سا. بوجوه بود که در هم طرعه می آید و فتح و خرقه بر خرقه دو جنی لادن
فقیرا انشا میبار لادن دوست و عیان حضرت و صبت ملک کسری طایر کان
اورد بد ملک هم المیم و هزار من جمع هر چه بود رای و شمس در و بنی مذمت تملکت
راید تملکت سوکن مانوس در و بنی جمع از برای دوست کردن با نفاق الفار سنی
یعنی الفریق را طاعتی. طاعتی و بیجا آمد ال معو عیب و معور دمار هر طرف
سارعت بر خاسته دقا مو و مقومت لکسر از اسند موقع الهرج و هرج و مرج و طاع
ع طله سبب و رعیت مهم معنی بین سر آمدند و المعی و المعی که فرستند و قدیر المعی
ال. حدود و مافوق و جویست براد بنا و من لکسر انفعی قار و نهو جمع معو
و نهو و سنی لای بعضی رطل کسری با جمع معنی بین جمع کدبته یضه انفر
و در رفت ال خرج در و بیشه ارج و فوجت خاطر هم بود ال سنی طله تاکی ر
دوستان قد کشا که در حاست در و بنی فرین و بود از سر مار آمد ال عمل
اسبق و راد حسان مرتبه دید و گفت منت حدای را مژ و حل جن العار عین
العار الی فتح بها کتاب که تحت مله دت باوری مالیا المصد رقی کد دای
اغانی حدی. لای حبت صبتک ملطاف و دودن و دودن و دودن و دودن و دودن و دودن
صحت طاف. نفاق و ما سا. اللطاف ارجا و دت از برای بر آمدن هرج
و دین بایه ال مرتبه رسید ال مع المصد بسیار روی عن رسول الله
عبد النظام رخرج ال اصحابه دامت بوم فر خاستند و جو بعضی و معول من
بعب عسیر بسیار و هذا بدل علی ان البسر الک معایر لاول خلای العسر
علی استهزیس. نکتة اذا اجدت نکتة. سا غیر از قول و المعرفه انا عیدت

[illegible]

1990

1 2

مكتبة جامعة القاهرة

تأليف: محمد عبد الحليم

[illegible]

و اما تا به وقت رسیدن
و تمیز و تفریق و تامل
سپید است

بهمین کیفیت و کار بجای آن بدین روش که بعد از این است و کار را حفظ و در سر که در این
وقتی و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش
بویا طبعی که قال هر روز در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش
زیر این معنی که او سکون است و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش
یوم و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش
الایه تحقیق و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش
یعنی هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش
الاقابل صاحب و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش
فایز و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش
سید و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش
آورد و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش
در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش
طبیعت و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش
کثرت و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش
بید و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش
حق و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش
شبه و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش
و توفیق و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش
شد و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش
برین روش و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش
مکرم و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش و در هر دو حالت آنکه در این روش

جميع طاقل ما دور بیدله لاجب جو باد و در شام بید و در سحر با نرنگ است و حایو بیرون
 بخارج که ما و ندر شکم ما رست بر دل بود کلام صحیح و ان کانی در صورت المهر لاجب - حریف
 تر تر و در و عسار کاران الصاحب الدن جو طوس الوف و غیره موقع جو حو و حو
 و رد الم طاب دست و بیست مرار ان لا تمسک ما سببه من الخطایة بالی سلطان ستر
 العجب و انتمیم خارج سماع شین و قول القدر من اطلاق الصوفیة در من عجب
 ردان بوش و حو ساس رجو و یوشید چه کار است بروی ان جامع الاقتم قدس
 متریم یکن احسن و ما نر فوج حو و ما ستر معاصیة فی لیلۃ المراف و قیغ مهابط
 بلا حیر فاعلم من بعد تعصم سلاستجو میبخی المراف و طاس معا سبب سبب
 عا حیا کاندی فیه صم تندید و لید السور حکام لاصم فاد اعرفت نفقة و خفت فاعلمت
 انما قبل الظاهر من بعد لیس من بعد للتاج ط سمعت من بعض المحققین انه قال ان
 رست من الخطایة در رست استج نعم فی المهر فانه و قدس فاطم معقول
 سحر الکتاب اشترک حو ان کون من الخطایة مکتوبة در رست المهریات لا یبایع ابرار
 و کن به جزا علی اکثر اسیارة و طمانه مما وقع فی بعض مؤلفاته کما سبقت
 کمن جاده حو بین سبب سبب در طمانه رطابت حواسن و کون من الخطایة فی المهریات
 لا یبایع ان با حد لعللا من المصحح کما قال نکوندر سر مار یکج حرد و سدر یکج
 صاحب موشا و وجود من الخطایة فی السحر مقدمه بدی حو ان کمن خطفا بعد
 القتاب و لکر مهر من المصحح لیس عجب و کانهما بعض لاسحین سنجی و لکجاب
 من لیس معصل کما قال الله لک لا یسخر ان یصرب متلا ما معوضه فی حو فی الاینة
 قال المولی بروی بیت من بیت نیست اقلیمت مهر لیس نیست نصعت
 رحمت بار و دشتی قد طرقت پیار ملائک بدید آمن بود و وقع فی
 قلبی نکسار هم سرب بان قدس مادام و ترکنت لاسمع لاسمع و ما جیولات

خدایا
 در این
 کتاب
 از
 سید
 ابوالحسن

[illegible]

ما بیا رفتم در میان مدون ما کلامی شمرید و کذبیر کا قال هو احد صاحب
 دن صریح می کند و در کلمه کبیر و شمرید دوستان خان من و جان سپرد و بختی بعا غنی
 الامان کا قال جو حد حافظ کذا کو ... ز معن تو کبریا ... نکسری در میان حد مثل بیجا
 در بر نیکین باشد و من قال در میان معن کتا غلام صاحب ... و بختی بعا غنی ...
 و معن ... ایضا ... معن قریب ... معن الاصل کما صاحب ... و لا یستدل
 بقول الامور ... تا حشر کشف شود آفتاب اگر اید در سرست به حدت بر بیاید
 و بقول ... صاحب داس ... در حدت در حدت ... سبب ... در حدت
 لا یفید ... معن الامان ... در حدت ... و فنا ... الا فایده معن خط
 به با مصوب ... معن ... و حدت ... در حدت ... در حدت
 علم ... معن ... در حدت ... در حدت ... در حدت
 و من ... معن ... در حدت ... در حدت ... در حدت
 رتبا ... معن ... در حدت ... در حدت ... در حدت
 ما مقام ... معن ... در حدت ... در حدت ... در حدت
 و ... معن ... در حدت ... در حدت ... در حدت
 گفت ... معن ... در حدت ... در حدت ... در حدت
 و بعد ... معن ... در حدت ... در حدت ... در حدت
 دیا ... معن ... در حدت ... در حدت ... در حدت
 سبب ... معن ... در حدت ... در حدت ... در حدت
 نزد ... معن ... در حدت ... در حدت ... در حدت
 و در ... معن ... در حدت ... در حدت ... در حدت
 ما ... معن ... در حدت ... در حدت ... در حدت

...
 ...

...

...

...
 ...

در کودکی و جوانی من خریقت و هلاکت ایاتی چو دبدب عاقبت آنکه نمی توان بودی بلکه احوال
ایکین اهل حق من حسن الوریج و قد یقبی و دکن حدت بکیم یا دشمنان عابدی ز پیرید
و گار دکن عابدی علی بنیال که اوقات طریقت جوی کمرده کیف بیه گفت ای
العابدی شب در مشا حات و سحر در دعا و حاجات و همه روز در بند هر سال
ای ۲ احوال طویج و تحصیل شفا العیانی جدا هو العین و الیاق بذل علیه و من قال
ای ۳ احوال خواهر من الغلب فقد بعد عن المعط والمعموم من السجاق من کل
فرمود ما و کفای او معین دارم من هر آنکه تمارین را در روز و شب و سحر
ای که قناری سبیل و مالی سدی بنی المعین احمد ما با سحر که بایود و الا و سحر که بین
ما غلو و صد هو الله دکن عطف تحسیر لغو که قناری و من مکون له صافه
قور حیان قدره بیا و دکن اراد که بید حیا ل فان الخاطرة تطبیح کما قال عم فرید و مار
جاسال قتل متوب و قوت بسکون لوا و لغی بر عطف علی جاد مارش آرد ای
بر جعک رسیده ملکوت ای من قال ای عی را استعجاب ملکوت من الملک لانه مسموت من
من اثر بیت می و رانفاق ای سارم و انوی که شمش ما صدی بید و از ای ارا خابطه
مع شرف طرف ندر جو عقد ناری جدم ای طویج ظهور و ما مداه و در بدم
ای کا طبع جنه الخاطرة و یکی از مشهوران شام در بیسته سالکان عبادت کرد
سیا خطایه و سحر در قناری ظهوری با و شاهان طرف حکم بیا رت بند دیک و رفت
فان وقع ملاقات گفت که مصاحبت بیع در شهر از برای تو مفاسد سارم حتی نمی که در حق
عبادت رین بیسته شود کل و دیگران برکات العباس شما ای من لهما کل منجیه شود
و بیستون با و در میان صالح شما افتد کند را جدا این سخن را قبول نکرد و فریاد العبادت
عابدی در طویج و اسطر و اسرار و در دست گفتند العزیز من حاضر ملک را لاهل طایفه
حاضر ملک مصاحبت است که جسد و روی شهر در آن اگر صفای وقت طریقت هر دو ملک را جدا

سومین

[illegible]

علمای ما الموحدة مدح جمال العجب نفس طیف الاعنة في خلق وخلق وخلق
 الى من حوله حسب علم الطريقة سطفا لغير من سبعة صك في كل واحد وهو من اسحق حرم
 والحمد لله المسمى حالية يرى صاحب مجهول من الارادة وهو مع الضمير المستتر في الرجوع
 في قوله ساق حكمة تعلية مرفوعة الخزانة صفة ساق ولا يبق معارض معصوم
 من التلا في علم ورن لا يرى عطف على قوله يرى ومعه قوله حدود ولا يبق انشراح
 ومن ظن بفعل الاول معلوما والكما لم يرد فان وحد في معصوما استغلب للاختصار
 مع قيام الغريبة الموحدة ساق بهيهم الطاس ولا يبق منهم شراب فقد سمي دله ارد به في
 نكتة سيرة لا لا تنبع اجب من رؤيته وحيث ان كرم من نعم انوار الله العبد مستحق
 بكسر الفاء من مدح الاستغناء فانه لا يبق من تارة واطال الله بغيره طاب ثراه
 حورون كرم وكسوة طيف بوسيد ناي شرع في علم لطعام الدبير وبس الطاس
 الطيف كما مر في اول الطاية الاولى في قول لهي ملك ربه شام د ان كرم وسفلا
 كرم ومن قال بما يبي عادت كرم فقد عطا و قوله كرم حكمة وشوم طيف
 من انشراح الا ان يرى طيف خلاوت وفتح طاهرته له وشمر مرتب باحق العبد كرم
 مخد رفيع وفيما علم اخذ قوله ودر جهان طلام وكبر كرم كرم فقيده غفلة وحسن
 وحرد سدن كرمه اندر من جوان زنجير بان طغست بالاصا في السطيف وكذا اجماع
 اخذ قوله ودام مرغا رير كرم در حلاله نو كرم د في حرم كرم كرم ودين با صي
 د مش مع جميع العلم مرغا رير كرم كرم مع امر ودر نو داي طاهره ان يبادي كرم
 فان جمع مع لفظ نو شاي كرم نو نو كرم باد شمان نظر داي ودر ربح كرم نو نو كرم
 عطف على الاستعمال شاي كرم كرم د وقت نحو طين سوي كرم داي رالت
 دولة وفتة المجموع جاني كرم كرم د كرم كرم سم سست ارقعة جاني مقوله كرم
 وشيخ ودر به مظهر علم فقيه وكذا اقود ودر رمان كرم كرم كرم كرم كرم

زبان مع حفظ و توصف ترکیبی جمع بالالف و سورا و هو و وردن برادر بهر حال
 و من به طلاق انسان و لعل المقصود من الموقوفات ان سطر ۲ و ۳ من جمله الله و الله
 و بدل علم مذکر باء الاضافة الی قوله پاک نفس بعض لغا و حسن ترکیبی و من قال
 ۲ شرحه یعنی سخن دانان لم یحقق المعطو المعی چون بدیان خاص الی تو ستمیت
 یا بدو ما او من الدماء و من تأیید او به طعنین و الی الاضافة دون حد نفوق
 او یعنی اخیر که ۲ مختار انقیض و من قال ۲ شرحه یعنی رخ اخو هر چند قسریه
 و رود بدال و در و با ستر که شرحه بعد از حال و شرک الی با بعضی و بناد و نقد
 در عقل ما بد با را این کما عرف ۲ قوله سرخ و دست و صفای و لغی در عقل
 یا که کما تر نظیر صراحت ۲ سر به هیچ و نکس ظاهر لایق و بخلص نفس من الایه
 کما ان الدماء لایق و علی غلبه نفس من عقل ماری الی سره مثل بدین او رخت
 کرد و در خاطر دید ز جبات خستش کرد ملا مع معقول من کرد بدین معقول
 و سرخ و سفید کنند من نقد و در سرخ من اشغ و سر با ستر و بیای و ساق من
 طریقه نگیرد و کاشفین و طام پیری بیکر بعضی بیاد طارحه و طاق العرق مع العرق
 با سر و حد به طام و سر المروحه تا کسر و شکون مادی بر ستر که بلیه سر مادی سرش
 استان کما متکثرین لم یکن ۲ نقداً سر سلامت حاستی شادمانی بالیاء
 المصدق کرد و در هر در الی با الی الی الی من کل باب سخن گفتند تا مکن با کلام
 سخن ۲ آخر گفت بن دو طایفه را در جهان دوست دارم خدایا خدایا عالم و
 الآخر را که با نعم و نعم به جمع را در دنیا قال المکل جدا الظلام و سرک فیلسون
 الی حکیم حاکم دین حاضر بود و خلعت گفت ان مکن شرط دوستی است که با هر
 دو طایفه نکوت با یا امصدق الی احسان الی کفی تم تبه نقول علی را در بدین مادی که خواند
 و زکاد را در مع تارا احد باشد سر را در دین را در دین را در دین را در دین

القول به انما هو استمداد من سندن بمعنی الاحذر اجدد بکره مستداران
 وکل لیس بر اجدد احد امر که سیرت خوشه شریست احد ان تکانه نان و قوس و قوسه
 در یوز ان غیر جنبه الوقوف و جبر نفی لیسول را اجد است بطیقه نکنت حسب
 روی و ساکوشی مانده که بود فی ثوری دن قریب وصف ترکیب مانده که لوطی لویجی
 که کوسوار مانا و العار سنه بمعنی مفره و حانه فیرون جوهر معروف بقرار بر نفی
 لغزین پیرون شاهد است بمعنی الحبوب کما مفره دور و یست یک سیرت و در حد
 را که را یزدان فکرم مبارک نان را طایفه را انکی العار الاقل صومعه الصوفیه و انکی
 الراویه اسمیه سلطان و اشان مانفی لکین اساءه سبیل و تربع مابنده به
 ان شمع نوبه و خیره و خاصه سادجه شمر عدو و السادس اعلی نفس فاقوا
 و المردمانا بمعنی الاول و من قال ان شمره بمعنی حانه و نکیه که وقفی کسوفه فی
 بقیدر اندکام و حادته ان قال و لم یحان اخر لیست لمرق و هم و هم و هم و هم و هم
 شارح بیان المعنی کثیره للعائنه تم تعین المرد و قد بین بعض الاعلام معایها
 تم غیب مراد و سببها الوظيفه و العان اسالفت و انما اظن النظام لیل حفظ
 لناظرونه لعل البین علما و معناه عملا و لیحصل الشواهد و انما سبب بین
 بل من عیان و نفی در یوز کوباشی معط کوبفید تاکید و المانف و مثله که مستقل
 انکه که فامع مانده که دل و مسون و من قال لعل کوبفید و انما و هم و هم و هم و هم و هم
 انکه و میانی که نقل شده جزا کتاب لم یدر ان لعل المانف و هم و هم و هم و هم و هم
 من استوف و لیست لاحد غیره لانی ان کل موضع حان و حسب صورت و با کسره
 و در سطره و حده اصل حلقه نفی و مکار و حاتم جبر و قد مرتبه انما کوباشی
 تا مبر است و یفرم بایران اد مان و مایسته سرق و طلب الغیر که کوباشی و هم
 شاید ان سبب ان لا تنفی را اجد و هم و هم و هم و هم و هم و هم و هم و هم و هم و هم

[illegible]

مکتبہ دارالعلوم دیوبند

والاظهر یکی را از علایر راسخ برسد بد که در کوی در میان وقف ایستاده و در حین
گفت اگر از بهر آن لاجل جمعیت حاضر و فرج عبادتی میسازد خلافت عابد
که حق و اگر مجموع از بهر آن مستندانی ختمی و میسکون و الموضع لاجل حصر
لوقف و اکل حرام لای الو قوا و قوا لیحصل به شرح قلوب العباد
ثان لغیر مقدر بر آن کج عبادت ای لاجل سکون و رینه معانی که خفته به
مرجوع صاحب دلائل و اهل که خفته اند به کج عبادت سری نای و ما خود و رایت
العیان لاجل کسب است در ویشنی بقای بیایا لوصف فیما رسید که حاجت
مقتضای موضوع تنظیم کسب السعی بود و بنویسند فصل و بلاغت ای حاجت من
اصحاب الکمال در صحبت او ای کما و احاصیون و کلمه هر یک بدو بفتح الیاء و یون
و سکون الیاء و یون یعی یعید بقوله و لطف و لطیف تعبیر آن چنانکه رسم طریقال
باشد جمله معترضه همی گفتند در ویشنی و بیایان قطع کرده بود و من سنن الکرک
دور غنوی و یور غون اولس باید و جیری کورن یکی از آن سان ای واحد من اجل
المجلس طریق ساسا که گفته هم جیری ساید گفت مع کفنی کما عرف مرارا
در ویشنی جواب داد که مرجعون دیگران فصل و بلاغت است خدا قدر عظم نظام
الکثیر البلیغ و جیری کوا و ام و لیس و معلومات کثیره بیک بیت از من فاعلت
گمید همکن بر غمت و اردت گفتند نکوی گفتند من کمرسد در بر بر من ای من
مقابلتی سفره نای سفره قور من کمرسد مبتدا و قوله سفره نای مبتدا نای و قوله
در بر اسرم حصره مقدم و بعد از اول الاستبته و موفع طالی ای حال کون سفره نای
مقابلتی و اقدر علی لاجل من همچون عزم العرب من لا و ج که بر در کام رمان
فایض من بعد و لا بقدر علی لموقف و بعد المصراع حصر مبتدا الاقون بهی ای هیچ
خصار رسد بدو و سفره پیش و زید ادم و اس کلامه حوطه صاحب دعوت

ما ریشه نای
و یور غون
و سکون الیاء
و یون یعی
و لطف و لطیف
و کلمه هر یک
بدو بفتح الیاء
و یون

در بیان معنی کلمات

گفتند که بار زنا فی باب و حلقه توفیق که برستاند بر مع برستاند معنی الی ربه
 و ایضا التمام کوفته معطی حاتم مسنر که عاقل است و انکه اسم طعام مخصوصی که
 من آنجای معنای توفیق با حاتم تسکین علیهم السلام کثیره می باشد و در ویشا سر براد
 و گفتند کوفته در سوره من کومش قدم بر پاهای کوفته را بعد اسم معنی
 من کوفتش معنی توفیق و از در معنی او دفع علیه السلام مشهور است و از نظر الحقیق
 بلا در آن معنی است و مریدان گفتند که در این باب و الوحدیة فیها جکنم و حلقه
 برکت و در معنی قدم بسیار در نظائر از مسیاری معطی از معنی من الاصلیة و انما حلقه
 که بر پاهای معنی الی ربه و وفات طریقه مراد از توفیق ایمانی الی ما یجئهم و در طایفه مشهور
 حاصل می شود گفتند که در معنی هر چه بر پاهای معنی هر که بخار او ان استوائه
 فی فیروز العفول سابع لا محصور فی در ویشا بعد از این بر دو تنی من العفول
 ویشا بر و می باشد که کونو مد بوس کل ملاجئون حوفا من مطایفه اند بن ویشا
 من عدم و در این معنی ان فیس من سعد من طایفه طریقه و در معنی و فیها
 و لم یعد احد من احد بل من کل تغیل که معنی بسجیون من جاد و کل ان کل طایفه
 دیونا لا حیرة مال یحول با و من حوفا ما یوسد و در معنی من ان لنا علیه
 حق فقه و صا که وقیل و صاب اکثر من مایه و در معنی و حوفا تو کمر است و
 آتین بر و در و کل من الاطیاء و ارباب جبر و حوفا که دیگر که دیگر که کسر لطاف عاقل
 و کسر قول ملاصقة الی قوله تو کمر و در معنیها الی لا یحومون حوفا کل عدم و انهم
 حقیق و حوفا کل ان یکل که اکثر که ایشو و حوفا وصف نه کیتی من رقص مع معنی
 فیکر سلام شود و در معنی السخ بود معنی الو و کما فی ازیم توفیق ان من حوفا
 اسوال بر حد معاریع من رقص المودته بقرتا در یکون الی حوفا طرق الاستعمل
 معنی الی حوفا علم ان لفظ حوفا یکی معان بر و در اسم طایفه یقال فی تقریر حوفا و قد

و اما معنی

وقد يطلق على مجموع المملكة. وتلك تعني المستقيم والثالث بمعنى المجموع وترجع
 امر من جملته وقد يستعمل عمله نحو عرف جين و مراد منها هو معنى الاول هكذا
 تعلمت من اسناد و سمعت بعض الناس يقولون كسر الرأ واختار الذي
 نعتي ستر في الكتاب وقال ان الامة راد به حدود ولا ينبغي معنى
 روي فقير يدركه ان قال فقيه لا يهيج ارباب سخنان كسر السون بلاضافة
 الى قوله دلا وير وهو وصف تركيبي صفة لقوله سخنان فاصافيه من قبيل اصافه
 كوصوف الى صفة وهو قول دلا وير كسر الرأ الاضافة الى قوله سخنان هذا
 التحقيق في حل التركيب ومن قال وهذا المجموع المركب من الموصوف والصفة مع
 قوله سخنان دلا وير مضاف الى قوله سخنان فقد ركب تظافا خارجا عن القاطنة
 كما لا يخفى درس. ثم في كنه معطى انك في سيم بناسر اكد ركب السطاف لوعة معنى
 العمل المتبادر ان يعمل المراد من كنه ان لا يرى لهم خطا وعلما بوقوع
 قولهم - ترك دنياكم و اموزنداي بعلوم الناس ترك الوباء خوشتن
 سيم و علة اندورند. لا يكسبه و لا يعلمون باعلوه الناس عالمي كسر التام
 و باء الواحق ركه كنه ما شدي فخط الى قول بلا عمل چون يكون ان يستعمل و علة
 تكبير الى لا يواثر اندركس في حد لان كنه اندر حرف معنى في عالم اخر في به صاحب
 نحو الغريب ومن قال ان لا يواثر في قلب قد علة من ان كنه لفظ اندرون
 صفة جديدة من مفهوم فلا سمع قال نفسا اما ما غير في قاضي رايت في معنى ان نفس
 في القوم فصل متى علة في العالم عرف مع و ران العالم حوقا لا علة. قد كنه
 الصديق يستحق ما علة عالم كنه هو مد مع. يو و كنه كنه ان لا يعمل علم القوم
 به كونه بحق وجود سيم ان يفراف مع. علة كنه علة. القاطنة كنه. في سيم. عالم
 من يعون للناس و لا يعمل هو مع هذا مع هذا. مع و من قال ان لا يعون و كنه

قاطنة و ساطنة

العالم مع ما بقوله الحق لم يأت بجمع معطوف قال عالم عبارة الوحدانية
 شيئا جدا عالم معلوم بدون يها حاصلا لا يستلزم من العلم وناسا على البرهان
 حق الله تعالى وسمي فقيرا بجمع لا حرة بالربا فان الله تعالى تأمر وناسا بالسر
 ونسوانا بجمع فبين ان سر كونه من البتة كاستيانت عالم كه حاصلا بالحق
 المعرفة وموثر كسب من معطوف كالم مع راندين وابتداء مصدرية كونه دون
 برور كند و برة بدنه كمنه الا ان وجوده مني كم است بفتح طاء اشارة
 الوجود مني من طريق كونه راجع الى ما دام مصدر كمال من بدون لا سواء القيل
 من جهة برة لا كل في جوفه كان يستلزم اسبق فله في وغيره من
 ياتر ناسا بامتنع طيب بدون ناسا وجوده بغير كنه في حواس الله العفوية
 بغير الحجة من قبل ما في مشابهة لا يسبق ولا ترتب باصحا من تافق
 الاخر من من ترتبهم و من است كمر فخر و طلب عالم معصوم الى لا يسبق ان يطلب
 عالم معصوم و من قبل و ما تسمع العلم من طيرة و بعدا از حوايد عالم كروح مائة من
 الايقان تسمع عالم من عالم كمالا عاقل اسطرال قان ولا تنظر الى من قال
 جميع ناسا كه شى با الوحدانية و در حله معاني لو و و احواله المله الطين
 المروج افتاد و كنه ان منى بان جبري من قرا و ابد لا يبريد ان يرى لا طريق
 في فاعله مستبعد و كنه من كنه جبري في جبري جبري من المقصود من التميز
 ان عالم سر و است كانه من راء فكيف نمته و من علم كمالى يعلم ان شاء الله
 بطلان عافيه و من قال ولا يد حب عيكل ان ربا لهما الطلاق لا قبل ليس بواضح
 فان استنبه لول ذكره بقوله محيوان ما بانى اه لا يخ من تعلق كالا بخلق علم لورق
 تسليم يسق ان يقال و سانه نو كنه جبري راء جبري كالا بخلق علم لورق
 سلم من محسوس و غلا كلبه بفتح الطاء لغار من و الله العزة بجمع انما

[illegible]

طریقه چنانچه در دست رس گنایه طریقه عینه سکره طایفه در سر و کمر کرده و در دست
 مستفیج و معجزه و سحر لا حاقه و لا تبا نه لغز نه و سحر طایفه در سر و کمر کرده و در دست
 ان رفیع رسد و کف و او در و با شوق و سر و کمر ما لغز و ما بسعی و با شوق و سر و کمر
 من قول و فعل و مع و او در و با شوق و سر و کمر ما لغز و ما بسعی و با شوق و سر و کمر
 اسیر و من شوق و علم و طریقه مع و او در و با شوق و سر و کمر ما لغز و ما بسعی و با شوق و سر و کمر
 و علم و علم و با شوق و علم و طریقه مع و او در و با شوق و سر و کمر ما لغز و ما بسعی و با شوق و سر و کمر
 لغز و با شوق و علم و طریقه مع و او در و با شوق و سر و کمر ما لغز و ما بسعی و با شوق و سر و کمر
 تا فتنه و لا تر جمعی و با شوق و علم و طریقه مع و او در و با شوق و سر و کمر ما لغز و ما بسعی و با شوق و سر و کمر
 من خود و وایا نه حلقه علم و طریقه مع و او در و با شوق و سر و کمر ما لغز و ما بسعی و با شوق و سر و کمر
 لیه و تر جمعی و با شوق و علم و طریقه مع و او در و با شوق و سر و کمر ما لغز و ما بسعی و با شوق و سر و کمر
 بمع شمع و کمر و ای ما مع و طریقه مع و او در و با شوق و سر و کمر ما لغز و ما بسعی و با شوق و سر و کمر
 بمع شمع و کمر و ای ما مع و طریقه مع و او در و با شوق و سر و کمر ما لغز و ما بسعی و با شوق و سر و کمر
 عن حار و با شوق و علم و طریقه مع و او در و با شوق و سر و کمر ما لغز و ما بسعی و با شوق و سر و کمر
 لا حد و مع و ای ما مع و طریقه مع و او در و با شوق و سر و کمر ما لغز و ما بسعی و با شوق و سر و کمر
 طایفه و با شوق و علم و طریقه مع و او در و با شوق و سر و کمر ما لغز و ما بسعی و با شوق و سر و کمر
 تا سر و کمر و سر و کمر و ای ما مع و طریقه مع و او در و با شوق و سر و کمر ما لغز و ما بسعی و با شوق و سر و کمر
 در وقت سر و کمر و مع و ای ما مع و طریقه مع و او در و با شوق و سر و کمر ما لغز و ما بسعی و با شوق و سر و کمر
 او در و کمر و در و کمر و ای ما مع و طریقه مع و او در و با شوق و سر و کمر ما لغز و ما بسعی و با شوق و سر و کمر
 در و کمر و در و کمر و ای ما مع و طریقه مع و او در و با شوق و سر و کمر ما لغز و ما بسعی و با شوق و سر و کمر
 و با شوق و علم و طریقه مع و او در و با شوق و سر و کمر ما لغز و ما بسعی و با شوق و سر و کمر
 مع و ای ما مع و طریقه مع و او در و با شوق و سر و کمر ما لغز و ما بسعی و با شوق و سر و کمر
 مع و ای ما مع و طریقه مع و او در و با شوق و سر و کمر ما لغز و ما بسعی و با شوق و سر و کمر

رسد تقدیر کن ای صمدی که بعد از اصل بیک که معقول است که با آن شود قاتل الله تعالی
حق تعالی بخت المعقولی در جبهه شافقت تا گشت، و معصیت ترا با حاکم شوبیس که
حاکم شود و معقولی در جبهه حق تعالی که نمونو... قال بعضی بعد از آنکه...
من افعال کفریه او را بختی از انفاق علم المساکین و المحتاجین و کما یکون المعو
لصعفا المسکین و انما است التواضع والاقتصاد عن خلق اجمعین...
یتوکلون الشیخ من الشیخ و یسکنون و محل علیه الباء کما یستوکلون در معنی
اسم بلد مشهور و نه بهر ۱۲۹۹ قبا، رایت مردی علم معنی و بهر ۱۲۹۹ قبا
ای ضلع او و معنی رایت او که بعضی ضلع او معنی رایت او و بهر ۱۲۹۹ قبا
رکاب و در کل آن حامل باشد احدی که بهر ۱۲۹۹ قبا...
مکن از انقضای حاکم اهل العتاب کما هی الاذلال من و تو حرد و حواجا تا شایع
بین انا و است موکلا که واحد مدو مارکام سلطانیم بیان ما قید من زحمت
و من ای معنی شایع من قال لا معنی رسالت واحد و قد خطا معنی العظ
و اهل اهل المعصون بحسب المقام یا سودم خاص معنی من آسودن یا ترک
و کل معنی و ابع للتعظیم لای و سیاه در سحر بودم و حاکم ۱۲۹۹ قبا
به حصار معنی المعصون و کور مصدر اف من هذا التركیب الفارسی یعنی لای بعد از ترک
و من قال بختی ن برادر المعنی انصدرتی فی کتاب انقضای قال ابن استیکت حصر الوقت
بخصرون ای حقیقوا علیه و احاطوا به و اما به مصر و حاصره ای صمدی و حصار
نترن معنی شریف در اسباب السجده به بیان و اما کرد و معنی کرد و اما کسر الحاف
انما رست یا ترک کفر و عار و طال قدم معنی بین من سوز بیشتر است و اما
لعارستی و شد تقدیر یا لان لعل جبت معنی المقدم و لعل تر بعد التفصیل و من قال
بمعنی مقدم است فلم یأت معنی العظایس چراغ تر نو بیشتر است یا لایا امرت و یبد

[illegible]

الحنفی معتبر **مصحف** **س** کان و مد شارجل کامل معروف بکمال شجاع و یقولان ما
 به بلاد غیره و کتاب کلستان که الابداء القری هر دو کتاب انور و رقی **محقق**
 دختر دی دشت بیاد الویحه فيها بعایت رشت روی وصف ترکیبی و کانی بیان
 رسید و تنه هارن مستند با وجود چهار و شصت الی مع کویها موجود بین کسی نمائند
 او رخت نمی نمود لقمه و هر یک رشت بانه دبیق بی روی مالحکات التلث
 له ال منسوب الی موصع و دیبا لعی ارباب و هو محترک سر بیان الطبع که بود
 سر طروس قد متر بارخ و ریاضه ناربا آستر که بر اشفسرغ اخلد حکم ضرورت
 با صبر بی لعی اعی نخه ماحند بسته فان لعی لای بری قبح و هر یک آورده اند
 در آن تاریخ حکمی براده الطیب هوا و المقصود الکلی لای الکلی که سبب من الطیب
 الا فردا اندون کمره سائله لای اعرافین ار سر بدیب اسم موصع و برسد برسد
 که دین نایب بیان روشن کردی الی بدفع عیونهم و کمالا بعینه قبحه را کفند چه امانت
 را نال المصطاب علاج کچی گفت هر سم که بیاشنود الی احاف الی بصیر معبر او دشمن
 ر طلاق و حد برؤینه قبح و هر یک **د** دیوه و لاصطلاح اسم نصف البس و قد
 اشترک بعض المصایح بلام مصراع البیوه و میاشنود الی بعض الشیبا لعی لزوج
 دن لعی لمرأة هارن رشت روی صوفه مقول در دیبا لعی **س** کان بر من بشت
 قبیله و در هر صبر بر مانع حد و حدیما و قات دت بوج لرو حرا لعی بوکشت
 صبر بر بینه فان و جری لای بقه و طلق کالعتق و ذو بین کاندوس و حدن کالورد
 و شفعه کالقتل و ابی قوت و اسنان کاسؤلوا و س **س** کان لمر جان فقال امر و ج
 و آن لم یکن لمر ماهرة و لکن عقلی کامل فاکل موکبت کالقلب مارد و کل مصر بر شلی
د ما ستامی بکشم خفارت در خانه و در بیان مکر کردی بیاد الطحایه یکی ار
 ایشان صبر ست در یافتی تعقی و گفتی لکن مارد بر باد بیا بکشتی تعقی اجماع

این کتاب در بیان
 طبع و خلق و
 و در بیان
 و در بیان
 و در بیان

[illegible]

دعا، صبر شایع کاسی، و بختی که بکون معنی الطاف، فارسی یعنی حربه صبر خیار
لغی است قائم اختیار هرگز صبر نیست حکمت نیست ... دوایر و این بود
در مصر یک علم آموختن الی تعلم العلم و دیگری حال آموختن الی اكتسبه آن اشاره
الاندری تعلم العلم علامه عصره و بن اشاره الی الدن اكتسب المال و من
وضع لفظ این مقام الی لم يعرف الاشارة و العارف کفیه الا ان طریقه مصر
گشت بفتح الطاف الفارسی مراد میسر، بن نو، فکر حکم حقایق و اختصار
در عقیده این مقام و من يعرف الحق وضع لفظ فقیر مقام نفقه مع کردی و کفیه من
بسلطت رسیدن و سلطت الی السلطنة و نو، همکار کی فکر لا و در مسکن بماند
گفت الی سر در شکر معنی مار مقام نیست که جبر است بیضا مصر باقیم بعضی علم
تفسیر من، مقصود و نو، میراث و خون و مان و هو و من باقیم و من لم يعرف
المتن و صحت که قال رسیدن مقام باقیم بعضی ملک مصر ... من آن مورم که در
عالمه ای الی لکله صیغه یصح اساسا قد مده خا ویر ملکوسی در بنورم که از شمع
مثاله الی لا قدره الی علم اراء العبد و قد وجدنا اکثر نسخ لفظ دستم مقام شمع
والا نسب با مقام ما احقر ناه کی خود شکر بن سلطت که از این اسکر علی
صلی الله علیه که زور مردم زدن و صورت گشت بدارم که در تفسیر سلطت بن و قبل
الفرجه ... بن اول مورم که ثقیله او الی دگولم آری بدی لبیا لزم بوسعت فکر
ایده می دزدن که کسب ابعلم بنم آمدن ... در ویشی، مستبدم که در شش
فاق بعضی انفعه کاتری موصوف حکایه حال ماهیه و حرقة بر حرقة می و و حث
کا هو غایه الغفر، و سنی حاضر خود بدین بیت می کرد ... ما من حکم قضاعت
کیم و جانه دین غطی حق نور ناه که مار حکمت خود و او و که مار شش حق
مطارد لوصفین بعضی اثر کسر ها کسی گشتن و قال احد الهدا انفق

چه متنبی که طایفه درین شرط طبع کرم دارد و کرم طبع میان کدمن از دکان مسند و بر
 کسر الهاء و لها سنه اگر در صورت طایفه مطلع کرد و یا من خاطر بر آن مشت
 دارد کف و کل الغفیه خاموش که دریش و قهر مردن بد که داشت به پیش کسی بر
 که کفنه اند و هم رفو بهم الهاء معناه بالتر که یار و حد رقیع استوب بار قاع و نام
 قطع روحش در ابرام کنج صبره تنق العار حول هذا الکتاب مع الله بقم الملائکة
 فهداها و طهته آغا و احاط ان الزم المنة و المنة الم الاغاث کرم بار صاعه رفو و
 بها و احد بر قیاق تنق کف بر کسر الهاء صاعه شوا طایفه و هم بوشن طبع به مشت
 و الم در میان الرفقة بکونه بهیم طلب النوب حقا که ما غفوبین دورج بر اثر
 من جهة التا لم رقت سال مردم معایبه در بهشت و معوا الضحی مر دلا بآ
 القصه فی بدل مرد ۲۰۰ یکی از ملوک طح طبع حاد فی الاسا حرا من حد فی الصبی
 القرآن و اهل ادا امر و من حقه مغور طبع کسناد سلفا لفة فعل عن نما را کدمن
 سید الکوین و انقبض تحت مصطفی صلی الله علیه و سلم فرستاد سال چند معما بالتر که
 بر یک میل در بار طرب بود کسب من الصبی به منجر منی بشتا او بیامد و معاطی اردی
 در نحو سن لغز حیلک لتاکید روی پیش رسول طم آمد و کل الطیب و طه کسک طاب
 الفارسته طبع خطابت کرد که مرا بران معانی صی بفرستاده اند هیچ کسی بدین
 مدتها مدته المودیه آتی کست هوا بکون الی بار من التفات حکم تا حد منی بار بوجوه
 کرم من بنی حقیق است کانی آرام طیاره عن الادی رسول الله طم و مرود که این طایفه
 راقا عن حسنه که تا استه غالب مشود چیرل بخورد و مرود که شتا ما به باشد دست
 ارطعام مار در کانی به عن ترک الاقل و کمال به دارد موضع باز در دغای معروف نشی
 حکیم ی طبع کسنا بشت موعبت نه دست یسن و من حد من بهو بید و برقت
 سخن آنکه که حکیم غار الی طبع بشت ۲ الطام ۲ وقت یا سه کشت سون نف

این کتب در کتابخانه
 مجلس شورای اسلامی
 تهران

در آرزو و باول و بوقه انا مله گو، تنقہ کہ تا گفتن فعل ریدای بتولہ العبر منہم
 لکامہ ہوا بیان لغیراع الاول سے اسبت السابق بار ما خوددش کن اید و قرب
 من الموت من عدم الخیر ہوا بیان لغیراع الکما سے لاجرہ حکمت بود گفتار نقد نظام
 گفتار ش حکمت بود حکم منوع علم الاول مورد من سے رستی آرد مار کجی غیر
 حکم منوع علم الکما سے تکی نہ سے سبب کمرہ دیار شکستہ بیا، الخطابہ بہا
 تار یکی از مشایخ بود کہ گفت چنین ہوا نام کہ بسیار ہوردن عادت دارن بیا، خطا
 و قبہ بعضی از مولی بار یکترست فتر لغی قیام النفس اقولہ یعنی نوہاں پیریدگی
 السبح بقولہ قید نفس النوتہ سے و من رعل صالح، انہ قال ما صنعت قط
 الا طعت اللہ او محبت با بعضیہ ثم شرع المصنف خطبہ نظام دکن المسبح و نفس
 رچس کہ نوہوردن ای علی حد الوحدہ ای نہ ہوا نہ بجز کسود و آید و دور کفر
 بود و مضارع من در بدن، تنگی کن کرکی ہی سے و رید اشارت الی خطابہ و ثبیل
 النفس جہ پروردہ سے ای صار منہ جہ، ای واجبہ پروردہ ای اہلک
 در مسیرت رد مشیر، ابطال اسم ملکی من ملوک الاما سابتہ ہوا غیر ارد مشیر سعد
 بار آسودہ است کہ حکیم علم ہوا بر سبب کہ روزی بیا، بوجہ جہ ما بہ طعام باید
 ہوردن جہ تبہ علم انہ لا یسئل للسلطان ان یطلبوا احدہم لغویہ فای سے نہ تہذیب و تہذیب
 او کہر محبت علیل کہت دکن لطیف حد درم سبکی ای ورنہ من الطعام کفایت
 ہی کہت کہت ای، لکن اللہ کور این قدر جہ قوت شدیدہ الا و حد حکیم کہت حد
 انقدر ریجھل و حد را دکن فاست حاملہ یعنی تصیر حد النفس این قدر تہ سربای
 ہم دار و ہر جہ سربایان کسی حقان، جہ ہوردن بندہ سربای ریش شہر و دیگر
 کہ دہست خطی علیہ تو معتقد کہ زمیں از ہر جہ روست قلی، الترتہ
 پہلک دیر لکن و دمی دکر اینک، چون من بولامعتقد کہ دسر لکن یک، چون

دو درویش هر ساج ملامت بیکدیگر بودند و سباحت کردند و فرمود
 بیایم به و بل لباب الکاف و من پند جانک لاج کمار لغجاج و اعداد حاجت قال
 ۲ تختار لغجاج ساج ۲ لاج سبج سبج و سبحان الله الباء ال و ص ب لغد
 عطل عماد ص ب یکی صعیف بود که بر بفتح آباء و دشت قطار کردی بیا اطلابه
 نه نغز مو مع و آن بیکه قوی که روی بیا الوصف طرف سه مار حور دی قصار ۲ نه
 معصرا سبج اتفاق بر در شهری بیا الوحد شمان جاسوس بیا الباء المصد رتی
 که قمار مدد هر دو در خانه کرده ای حسو بهما بید و در شر بکل مکسر الطاف
 الفار سنج سرور و رده ای مو بالحق بعد از دو هفته معلوم شد که نه گناهند
 در کساره عتقوا الناس قوی ر و بدنه مرده و صعیف ج و سلامت سر و در بکعب
 ماندند ال اساس حکمی گفت ج و این کعب بودی که آن یکی بسیار حور و صو ترکیبی
 بود طاقت ۲ نه بیا الباء المصد رتی اعلم ان بعض المواضع الحان الاول مع حسن الخال
 والحناء و الترتیب و التماثل سم آله الله و امر مع اسم مقام من
 مقامات الفوسق و الی ما یجمع ابر من کم ۲ عو الغراب و قال ۲ تختار لغجاج
 العاد سنج بجمع السوء و الظاهر ان المراد صا المع الاول و الآخر و سطره بقوله بجمع عو در
 علم بایات بجمع من معایب نه شت ال لم یصبر علی طعم حسن الخال او علی طعم اسف و سلال
 شد و ان دیگران لصعب حور بشن و در و صو ترکیبی بود ال کان من معالنف سوادنا
 حور صبر کرد سلامت ماند عو جود حور در کعبت سفای او کان فله الاول طبعه
 کسیر ال لاجد کعب ال صا با صر جوسخی بیستمن آید مثل الطمس مع طعم ال لاجل
 سهل گیر و بقدر علی المص و کزنی بر و رست و صو ترکیبی اندر قرع جی جوتکل بیا
 المصد رتی فیما باید ر سخی بر و قبل نه نرجه سون شخ نه عو و لاجو یک آره فقی
 کون فله آخلاق مولانا غلام نکست کلن او کم من سلسله ادوی جوطار لقی کور و لاج

۲

۲

تو بسختی

س معدل کپشت و شکم بجم ادا گشت المعن و ابطل متعلق در دواست قاع المرص
 سودمدارد هم اسباب رست ای لا یبعد کون جمیع اسباب المعاش مستقیمة
 ذائقه لا یبیل الیه فالنفس رائس کل عیشی هذا المعنی هو المناسب بالتبقی و من
 قال ان لا یبعد کل معاطة بحریة بحریة صحیحیة فوایدی مولا سیرت سب بالمقام و ان
 تعبیر یقتضی از دافعت مرص و شخص لا یبعد علیما اصلا و هو ابطال ما ب
 لطف کمالا بکلی س مقایر را در می چند در صوفی و کمر و کسر اسلاف و غار س
 آمن بود یعنی اشتیاق طایفه من الصوفیة طعاما علی الارر و سمن من فقال حتی
 اجتماع در اجم منفعتی علم و متبرک و بنال و هر دور مقایر طاعت کردی و سحرانی
 تا حشر کفایت با الخطاب اصحاب ال الصوفیون از معنی قد متر بیار حسن
 حاضر بودید و چرا نخل جبار سودا دانا و اعفرا لا یقدر و علم ادا و صاحب در
 ارا به بیان گفت نفس و روح و دادن طعام سمانه است که مقالی در مدد کسر
 التال معی المرهم سو نرکی احسن صوم او و بنبر و حسن ما تنهال حدیث توان
 لا یحقر و لا کافیل و علم و با ممد که در دین جان و لا احد انکه عندی و بنبر و طعام
 حشر و سمن سلاطین و رمان ملج و رمانی سر و تنهال کوشش بالاف و غار سمن معی التکم
 مردن سو و لا که مقاصد رشت قضا مان الا صاف و قبل و نبرجه و هو نرکی احسن
 حواجه سدره جوق حفا سس جلکی توانک انت امید یل یکر که او لکن که تقاضا و س
 قضا کز س رولان صافی مزید و فقال الغضاب ان حدیث الحیا سیمیا فاشتره
 قال لکن تقاضی لیس در در هم قال الغف سانی سملک قال لصاح امرال سمن
 و لا من مائل قال الغضاب لا سمن صرنا انی قال الغضاب لا یکن جسدی
 هو ان یکن حد و لیس و لغز و حوا و در و رور و سمن شاهر حتی با و اوجله
 غیر من هول بالفتح و سکن و رسید بجم احاطه جرحه بحرفه سمنه و لا عیب کفشت

دلائل بارگانی بوش دارد و ردی طس دوادنا قع طر حکل کر خو می شایند بقدری
 بعضی سن و یا ابوحنه ای معتقد بر سیر بدو و گویند ای بی روی در بارگان شجری مورف
 ای مشهور بود سب کرگان سستی بدرسه بودن اقباس مرهون تا قیامت دور
 روشنی کسی بدید که خو س لار لاغی سونه خیه نهار الشمسی خو می گفت
 اگر نوش در رو خو هم لا جلودن حتی پس دجه یا بدجه و گره دجه و حتی پس ازین
 مشغول گد با نگه راهان رو چیزن خواستی زهر قانی ست - جده اردوئی
 جمع دور بخت خو سنج خاد او لو در ستمیه درش فرود و حال ناسخ
 با اشکاب من لاسنی معی سفقر شغری و حکیمار کعنه به که ب حیانه مثل
 بعضی سن سب روی فرستد بویج ما طوق مثلا ما ابو سب سبک سوس دما
 کمر و العزم لا یستدیر و ما آورد دل اعاد لفظ اعافل فخذ حبل معی بعد افا
 که مردن بوقعت به ارید لای بدشت - اگر جعفر الطاهر علیه السلام و العاف لای بالک
 ابو جعفر یزید بن خوزل دوست خوش خوی لای حس خلق و العاف سب سبک
 بیا ابوحنه اردست ترش بفرش روی طس س ابوحنه قول خوش خوی و ترش
 یون و صوفی شریقی و قبل بفرش - بلکه حکم حطای خوش خوی سب سبک
 بروی آمدن - میل علی حور من بسیار داشت ن فاست مرش فقه کثیره
 و کفاف اندک لای سب رگان مخا جلی به یا که حس من شیخ ان علم و حه ابی سب در حق
 او داشت فاعله صبیحی از سب رگان نکفت فاعله صبیحی از علما ای قال له و حل
 عبا کثیره و کعبه فلبس روی و نوقع و ن اشارت الی یکی از علما در جم کتبه
 فاعله صبیحی از سب رگان و نقرص سون ارجل او سب در نظرش تابستند
 رحمت سکون اندا روی ترش که به حال من صبیح مر و بشت عده تره سون مر و بشت
 مر و بشت قد متر بانه خطابه سقوطه تیغ او لاد بدح طر نا جده در سب و کرنا یو

ماد که صاحب عز العرایب و تنافضها من احاطه فی و المعنی من الحقیق جاک فان
 صاحب الحویر جری عطفه بمعنی انوار تلخ کرد و بیاید خطاب صا کرد بدین حیثیت
 که زوی تا روی و حد آن حال صحریر و که کار بسته نماید گشاید پیش از این
 من بعد الطایفه بمعنی جمله و معنی نسخ و سر و کار گشاید پیش از آوردن
 اند که اند که در و طوبی و اوریان کرد و بسیار از ارادت که بفتح الحاف بمعنی
 باقص پس ر چند و چون تحت معروف و سر قرار نه بدو لکن لغام گفت
 پس فعلی منافع الازج المطامع فاعله و هو جمع مطعم الفتح و الشکون اسم
 لما یطعم و المخصوص من الازج محدودی حین یصعب علی امر طرف شکب مضایفا
 الی الاول و هو بفتح و التثنية مدح و معنی شکب است نکل المطامع و الخطاب
 عام القدر با کسر طرف یطعم به شکب الی مصوب و القدر با بفتح المرفعه بحرف
 من الحرف من ترفع و لا یحس و صرح کما فی مقام التعلیل الذی صرح به و آورد
 و آب روم لما است الی نقصه و یولی بالیاء المصدر فی قدر من معنی و یولی از مدلت
 کسبه التاء الاصله خواست ما واه الرستبه بمعنی خواستن از من و تاء استوال
 در ویش را هو و تاء بیاء الوجوده صریحاً به شکب معنی گفت فلان ذکر الجمع شخص
 معنی و بیاس دارد الی قول اگر سر حاجت تو و فو کرد و بیاس معناه با ستر که کمر
 و میدد تلور و من قال فی القوم ان و هان و هاناً یعنی واحد و سرفی از هاناً قریب
 الی الخفقان بمنزله المعنی و صا که لیس بوطیوة الشارح در خصای آن توقف
 در خصای و و اند که گفت فاعله صحریر در ویش صا و در تمام اما الاخره که گفت
 فاعله صحریر که است معنی صحریر که کم الی الایه و تکیه و سنش گفت ما سرفی آن کس
 در آورد و افعله و داخ در ویش که در بد لب و و شکب کسرها ما ستر که طود اخص
 شفه صا رفتن و شد بفتح التاء و سکون النون بمعنی الصعب مستند و الی هیزه

طعام

در شرح کسره

کتابه

کتابت علی کون طوس الودحی گفت و بار گشتن از آن کشتن صبیح الفاعل ر صبح
 آن کس و صبیح المعقول از درویشده ردی گفت خطای او بطلان او کشتیدم معقول
 صریحی نمی لای من مردن حاجت مردی که ترش روی خلق الهی بقوله که حقول بدش
 فرسود اسم معقول من فرسودن و هوای لمر که معنی از عل و او صبیح و بیکر علی و درین
 فاعل علی ما هو لکنا سب کرده با طایف الفاعل است و مقارن الی نفسه است منادیا می شود
 خلقه فقد فی المعنی من طرد معنی ثم قال فی القیاس فرسودن معنی است که در نطفه ذکر
 احد معاینه اگر گوی عم در آن کس گوی مرده و آن رویش سفاکان آل و المعین
 آسود اسم معقول من اسودن یا لمر که کلمه که در آن الی نفسه مستتر که من منشا هدی
 وجهه است ش و من قال یعنی نصیر و قد ذهب الی مدحه من بیان معنی من طرد
 معنی صحتک سالی ما با باء المعنی ان تحت خط در لک را به بد بد تا الی طریقی
 طایف در وین و اردست رفقه بود مستحق العقرب و کشته اظه و در آن آسود
 در زمین سسته الی ام سرال امطر و لمر که و فریاد اجل در بین من الخو ج ما آسمان می سسته
 و نه تمامه و در و حیدر و مای دمو مرده و نه سر تکلی مستمع برقت و
 نو آید قدر من و من می در المعنی بهی سست مع کور موضع بیانه فکر تا احد معابه
 بقوله فی تعیاج الفاعل من معنی سوز معنی شعله اشعاشی فاعله شدت
 که در و در خلق جمع می شود مای سوز که از کرده با طایف الفاعل الی نصیر سی ما
 و سبلا سب با معنی و سکون و بی ما رستی نیز سالت الطریق در حبس سال عشت
 بیاء الوصله و در از دوستان دعا آکو که در و صوف او ترک دستا حاصه الی
 حصول که در حضرت مردگان فاعل صیغه القیاس و محرم و احب و طریق ایمان
 از سر در گذشتن مع شایده خلقه بقوله که فایده سر خط کویین حبل کوفه پس برقی
 در وین احتصار کیم که در که درین بسیار بود با باء مصدر فی معنی و این است

وشتی، ستم و استکون و ایبا و اللوحه لاخیر لا مقدار، انقصه لموده، سترک و کل
کوره بجای العربی و در این و فی جرد ایضا اصل حمل می رنم فوق علم الخلیع مطلق
ان حمل در فایا فی اصغیه **هو** که تنه کشد آن بخت و سترک و سترک و سترک
گشتن آن لغت صحر جده باشد چه صحر بعد دهن الشیم راجع الی قوه ان بخت
اسا فاخل باندر هو آب و حقال استین فاخل باسد فقد حد، کما لیکل علی حد
بنامل المعنی در زیر طرفی آب وادی غطف حمال است بر پشت کنیه طر کوزه را سته
چنین شخصی که طریقه معنی است ای معنی راجع او استیدک در آن سان سوت که کن
داشت قدمه مثل شکل دستان و وصف سترکیتی بر دهم المفا و اسیم و ورد دی
بیاد الخلیع الی ان لمان یفقد فی بها علیهم و سترک و سترک و سترک الی ان لمان یطعمهم
کرو و بی در و بون را حوفا و یفقد فی آن بود و در و حار و اعطین همک و عوت
او که در و مشورت کن، و در و سترک و سترک و سترک و سترک و سترک و سترک
و کفتم حد، حو و سترک و سترک و سترک و سترک و سترک و سترک و سترک و سترک
حار ان و انکه هم نه به بجای که و نه سترک و سترک و سترک و سترک و سترک و سترک
بدن الی الایه السؤال که در بدون سود سترک و سترک و سترک و سترک و سترک و سترک
و لا تفتت ایه به سترک و سترک و سترک و سترک و سترک و سترک و سترک و سترک
معنی معقول الی الثوب السوج الغنیم به تا جمل الی علی طاحل لاحد رد و طاحل
و حو و سترک و سترک و سترک و سترک و سترک و سترک و سترک و سترک و سترک
تا که حتر معنی یا به قیل حد انساب طالی مسوس الی قبیله طالی که سترک و سترک
به سترک و سترک و سترک و سترک و سترک و سترک و سترک و سترک و سترک و سترک
تا که حتر معنی یا به قیل حد انساب طالی مسوس الی قبیله طالی که سترک و سترک
و ایبا و اللوحه و در بد که سترک و سترک و سترک و سترک و سترک و سترک و سترک و سترک

چون که خداوند تعالی فرموده است

جمع غیبی و خانم چهره روی که خلق بر سها او کرد و کسر الطاف لغایت آمل اند
 گفت هر که در این عمل جویش خورد بفتح دست خانم عالی سرور قال علی کرم
 لله وجهه - لعقل العیون من قمن اجازة احب الی من الرجال یقون بان
 و الکس طازة فقلت لغاری و فی نسو الی من ورا لانت و جو نمدی بر ترار
 خود دیدم موسی و درویش را دیدار بر منگی الی الهی بر کربا بالاف
 الفارسته جمع لرمل اندر ای اندر یکل کما ضل لا شل بود لکل فقره کعبت
 فاحله صید و رویش ای موسی و طایر لکل تا حد لکاف و حد قدر بر
 الکفای فی باب الاول فی قول العی و حد کفای سفار حق محمد و رید و من بین
 معناه مکان و مستر و صا بالغا فذل عمل عامه طازة قال معی عامه که از طایفه
 بجان آمد موسی و مکاره حق و کما و ادر استقامی یا الی الی و دستا مع
 قدرت و من ذکر بالیا و لم سفر من و قن مع قدرت و کعبت فذل جهل من
 سیان مل اجل و اما لرا و ی و واحد و قطعه من الفذ و دهر حاست آمد بعد
 ارچید و در بار آمد و مع حات دیدن فاحله صید موسی و العی بر راجع الی
 درویش که فزار ای بگو و جعلی اسود و الفتح و اسکول مع لکبر بر و کمر و
 کسر طاف آمل کعبت موسی و این رجه حاست کعبت و حورن الی شرب
 غیر قال الطاف خوردن معی شامیدن شامع و نفع شامیدن و طریح و کمار
 معی و معین سوا الطیف و حد معین کسر ابدا و رید و سکر و معصا
 و لغوی بالکرم و طایفه و یکی راکشته معی الطاف العی و قتل احد اکون
 فصاحی کعبت - کمره مسکین اگر بر داشتی ای مولان لکبره اسکیت جناح
 تخم کعبت کعبت الطاف و طیم العی و العی و طیم العی و طیم العی و طیم العی
 انصوب قدرت فیود الصفا کافا طاهر ماسد که دست قدرت با بد طاهر است السابق

بر خرد و دست خاگردن مرثیه مضارع من تافض یعنی بود بهم موسی و هم حکمت
 عزرا و فرین وصف ترکیبی افرا کرد و از خاصه خویشانی حرارت علی الدوام که
 استغفار قول تکا و لوسه افه ترقی لعان لغو آیه الارض بر حوائد الی قره
 مصور بالان الایه نزلت علی شایع سو دا و اصل خاص اصل من فوض
 علی اسرع و اصل و رود الماء و ستره و کلمه حائما استغفار حیه ذوالنعمه الذی و
 خاص صلیه و الخوج حرمانی انی شایع اندکی اهاکل اولیة مایع و اسم و جرحی که
 انی شایع میوه ستره و اولیة معنی حرمانی انی شایع افاصل ان جعلی خاص مایع و رود
 و خطره یعنی بنی اشرف علی السطاک و خور ان یکسر بعد التقایه حق صلیت و اذرن
 اغنی و حیه متعلقان بقول اهاکل فلیس العمل لم یطر بقرا المعنی اطاع التقایه
 علی الاول و کسر علی انکه سعه الطاهر ان فایه را مقدره جو جاء ما طیم لغوی
 آمد و سم و ررشی ای اد جاء المصب و العقه و اندر جی ای الذی سبیل کسر سین
 المله و اکسر الخنل للبا و هو المصب ما یهد علی انفا بقان که استر که ستره
 و من قال للقه ای نهضت علی و حواء المصبان بعد الاستاقاف الادب بعد استحقاق
 ان يقال ج حذف سیم حواء کحقیقت سرش او جعل علی لعل سر این مثل آخر حکیم
 روست سنه انکارنی و انکار الله جو المصب ای الک سور همان به باشد پیرش
 و احمل ج الیج کما ان قول لیس العمل لم یطر و بقال ج التزکة فرکه کل فنادی در
 روالی حدت پذیرا استیبارست و لیکس بر سر کرمی دارست یعنی انی به
 حرمانی اتحادیه او عصبه فیضه العسل و لیس یمنع من فله لا یحکله و من یعرف
 معنی کرمی دارست قال یبع ان اب حار الفرج لایا سسه الخلل العسل
 نکس که نه انکرم می کرد و ادادی لایعیر که غیا او مصیحت نوار نو نما تر
 و نه فیلد الترحمة بب اولی که که سیم مای قلمه حیرت مسکه یک بسور و سده

در

من
طرائع العرب نقل من هو ولد اسمعيل وع سواد كان ساكن في المدينة
والاسمارا والقرى وقول جوهري هم سكان الاسمارا طرية حرمي والسبب في العرب
طرية واما الالطرية فهم سكان المدينة حاقمة والسبب اليهم اعراضه فالالطرية
جمع طرية بل هو اسم جسد وابل في عهد المص للوحدة للسبب بجمع واحد من الحزب
رايدم در حلقه جوهريان هم از حاقمة او سوفهم حاقبة حتى كرهه وقتي
در جابان اي في معاني ركه بالهني كرهه بودم واراد مع بالاصافة واعلم ان
الترادف مع بفتح للتشبه مع لفظ مع ما يتعد ذكره مع راديد باللفظ اسقى
يعني ار جسد راديد مع جسد قائل هو واطلاق لفظ مع على لاهه الماه وبنيت
لكنه من دل والرد شايع كما قبل في الشرح مع سوكه مبد راد ورف مع
فلا تمتعت في الخصايات من يعرف مع لفظ مع وقاينة ربا دنة ودر سوكه
بهام كه تاكه مقصور من لاه مع فاقه لفظ تاكه من كس بهام به راديد
القول هو كه ان دوق وشاد ودر موسي كيم كه بيد شغ اكي شغ ان في ذلك كيم
كه م سرياست وجره سر كه قاور مستعد ودر من قال قبل اونه وهو معروف عند
احده فقه بعد من مع لفظ و معروف في بلد السيرة عن اعراض ان جهاذا
ارادوا السفر فعملوا طرية السيرة في كيم او طرية لاهه لرد في الطريق
والا طرية الواجد قل ان ما في الكيم هو الراه طرية المعروفة ودر موش
كيم ان نهي ونا اميد كه معلوم كرهه كه سر وريد سغ راد در بيان حك
ان في معاني ساسة وريكل و ان اكل اتريل الجاري ومن قار بفتح مرتبه ان
مع اللفظ ايضا شخه ر در دمان چه در مع الال چه في الالوا الال دفع
لفظ لا تصرف مرنه نوشته مع راد كوا صد كه او اشارة الى سر و نوشته
شاد مع الفاعل من فادن وجره ورف افتاد راد اسحق التحقيق فلا

در این کتاب که در بیان طوایف است
 و در بیان طوایف است که در این کتاب
 و در بیان طوایف است که در این کتاب

در این کتاب

فلا تکتف في كلام لا يلبق كذا في طوطه سكره سدا وجه حرف ال لا تفاوت بهاد و حرف
 بعقبتا لجا و الراء لحيين بالتركة سفع و من قال و ادب سفعه بان س فقد
 راد من طه سفعه و قيل في الراء حمة حة قوري يا اهل و اقر قوسن صوسرا حة
 و در يا صدف چو يا قدر دونه ار فسر از قوسن حة انك به رينه حرف ال
 يكى رطرب اى واحد منهم در يا باه يا الوحنه ار غابت ششكى كى كعت سدر
 يا ليت قلى طرف لقول افور متبقى فعبلة يعى الموت بوما بدل من الطرف و مر د
 ما يوم سطلق الوقت لاه اقترن جعل طيرة مند و ما يعرف لى طرد قال اليوم
 زمان مايس طلوع البحر الى طروب الشمس و قد يطلق في مطلق الوقت و هو
 القاسم بينا افور ال افور متبقى بالضم و السكون الى التفتى لى بالفتح افور طرد
 قل ان الموت بعد حة طرد ال بدل من يتبع كلام ركنى صفة راد و هو تقا حة
 من انظم بالتركة طرد اورد و نلازم الامواج حة معصا معصا و احذر دلى
 للقول كاذ و قع فاذل معصا ما حار دى حور التفتى لى اصبر يا املا قرة شى كبر
 القاف - سيجس و قاع معصا و هو معصا و سيط الى مسوط و طويل
 و من فسر القاف بالسكون من الارض جعل لى سيط صفة كاستفة مت قرة ك
 شدة بود الى صلا الطريق و معصا السخ راه ك كره بود كاذ خطاية استا سفة
 و قوت بشدة يد الواد المعنونة و قوتش سكونا يائل و درين چند بالتركة به
 سفع افقة - سدا و رستا مان كى پاي سكات ماسد كذ لك بيا در مى چند
 سر بيان د شت سيار كذ بد معصا القاف الفار سى بالتركة دور بدل راد حالى
 شدة و مستحقى حة ك شدة ال مانت - لشدة لى بعد سيرة لى دلك المرس و در
 ما ايد مدينه و يند ناز و سدا ك اين كلام طام و استسفة و كرهه و رة
 بشدة يد المور لى جعفر و هو دينا كبر مشهور با لى لينة و اردن طرد لى

المعبر في الأخير ارجع في كسر الراء في قوله ان في راد بر كبر كمال بالما في العار
معنى خطو ان لا يرفع خطو به لا يقدح على ان يكون خطو جزاء هو المرام بحسب
المقام ومن قال وقد يقرأ بالما في العزة مع المرام وقد بعد من المرام ورياً ان
سكون السين في غير موضع راء مرمول شائع بحسب ما في قوله فاعلم ان العزة
حد من هذا لفظ مستعمل يعرف كل واحد من قول بعض اصنافه خطو مستعمل
اردو رمان شايه بود ان ما وصلني منه لم حتى يقع من اي لاهله وروى ان
كثير من اصحابه من كرمه يدون معناه بالما في العار في راء كشمير والمعنى بالما في
هو من مقتضى ايدم كرمه وحقى كرمه بمرحله بود واستعملت في قدرته بالما في
يبدو به المعنى الاصطلاحي بالما في كرمه ما يوجب ما استعمل في قدرته ان كثره من
كاسع كرمه واما ان دخلت فيه وشكل حال كرمه في حاشية كرمه وديم كرمه في
من شئت سب من وشكركم حق كرمه او راء ان كرمه طبع كرمه الله تعالى في
رحمى وكرم كرمه بالما في كرمه في كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه
ان الطير الشوى في كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه
ثم شئت بد كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه
لهم لان المتع كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه
في جميع مستغلاته ومن قال في كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه
قريباً وبعيداً في كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه
في الشخص الى مع شائع كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه
او كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه
كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه
در سطره كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه كرمه

بجای آنکه در مقامی را بگوید
 آنکه کردنی هم با یکدیگر
 نیم بهیم و آنرا سر بیاید

ای واقع معیدان اشهر و مشهور در مدای دهل القیوسه دهقان قدر بسیار است
 ۲. سلسله اول و دیده ملکی گفت شب اخبار و بیم تا رحمت سر کا معی سره بر سکون
 بر آید با شد یکی از و زار گفت لایق قدر است با سر القی کانه دهقان را
 قدر ندای و حق علم را و اهل ان پندین پند و کون نور بر سر معاد حضرت و طعام
 ترتیب کرد و پندین سلطان سر مطهر بن اهد پند و برین خدمت سوسید و گفت
 قدر بسکون اول و کسر است و بعد سلطان برین قدر معانیش با رن شدن و آنرا
 اجاق و سر ابدی و لیکن بخو سسد که قدر دهقان پند شود ملکی راستی گفتن او
 معصوم آمدن قبل طبع طلاع الدهقان سنا ۵۵ و وقت شام میرا او معنی کرد
 با آمدن جلعت و وقت تحسید و الدهقان و در رکاب ملکی قدمی چند با ستر که
 سرخ باقی - مکتد که سر گشت کور و سنی چند کاشا را تا موت می اید قوی
 چندی رفت و می گفت صبر برین راجع به الدهقان بعد قدر سوکت سلسله انگشت
 معنی ساق و طارحه چهارم است با فتح معنی و فصل در منقبات میرا سر سکون
 اسرار و انتقد بر سر لایه های با ستر که فوق و در دهقان طلاع کوشه دهقان سکا
 فاد طلاع و انتقد که در آفتاب رسید غلط معنی که ب بر سرش انگشت حوین تو
 سلسله ال سلسله ملکی با سکه و چون و با من بخوبی را و چون لای کاف شانس
 ان بصیرت ملکی است که سلسله و قدر شش و لایه های کثیر یکی رسوای گفت
 می نماید همچون ای پند که حال که قدر بسیار در آن با طارحه و در مهمتی
 با طارحه است اگر سر می معنی که ستر از آخر الدباجه آرا و دستگیر لای چون
 ارتفاع و است ای حاصل المملکت رسد و و حسن و آنکه ده شش و بودی دکن الدباجه
 گفت لایق قدر بر رکور جد و در میان سلسله طارحه صبر لایق و سست و چون من گوا
 بودن معنی التلون که چه قدر هم آوردن ام بعین قدر گفت خسته گفت غم بیست

که بطور بی درهم و در بعضی نسخ شتر می دهم که طبات با یکدیگر مدق و تو تخمین
نکلس عجب تعبیل معی معدول است که قیصر نکلس که معاف و سکون. قدر
ما شتر که الجود و تخمین نکلس است در دقیق نیست معافه و معاف جو به است
ما سبب هر که من مدوت. شد سقوط مع متوق با سطح معر و سفید و المراه و
علا معی طلم و در مد و صیقل و قیل و سر حقه - در هر که بی با یکی طاهر و کلور
سر ایدر که سیور و توکل مستند است که آب جامه معر و پاکست با با. معر و
حر و مد و بی شوی چه پاکست با با. معر و متبیدم که سر و در میان کلور و مد و شمع
مع امر و حقت آوردن که قیصر و بی و لوبیل و سوج چشم کردن با شتر که
بور سر کل و حقت بلکل کلکل هر و نامعلوم خطاب معی ما امر و کلکل من کل
مع و نو بیج مستحق معی تقام که در معی احد و امه لای نامور و معی و العینه
مع بلطاف و جد و سر بیاد لار سر و سر و حرمی کشند و چار و هر و هر که سر
نکست بد و من لم بهرم معی که با یکدیگر کسی فاعله مدوت بد و لایم سر و هر
که هر و متوق و قیل و شتر - در لفظ و هر که حاصل او به باز آهر و ل حرمی
بور و چار و هر که که در و بی قیصر حرمی سر و در که است و حرمی در - بارگاه
را دیدم و زمان سبب معی که مد و بی با شتر و در شت و هر و مد و حرمی
نفسه بی و معی النسخ معی و او یکون من قیصر احد و الموصوف و نقد
منجید در هر که که است اسم طالع و هر که که حرمی سر و مد و معی لایا و هر که که است با و هر
احمد و شتر که و کلور مد و لار سوج و بی هر که که معی بین طالع و المعقنه که کلور بار و
معی هر که و سکون المود مع لوجده و سر المعی معی شتر که کلور شتر که تا است
و کلور معی کلور ی قی من معی و ستر عطف حمله معی حمله و بی قیصر مد و معی
لای و مکتوب قیصر قیصر من ستر و کلور جیر من کلور و معی کلور

لکته نام و وقت معنی کسره اللام المشددة که خلق میسر در ماضی میسر
داشت و نقلی که نام ریختن از دست نه دی الی لایع حسره واحد اسروح و کسره
یعنی هر چه را بلفظ سوختن یا اخطایه ساختن و لا عفا و هو معارج معنی و حق
و حقیق و شکل اصحاب کسره را استخوان مسدود می گویند بحلی لاحداف
بلکه خانه و کسبه بدیدی در کتب بعضی مفتوح الحاد و سور و در سر کتب
لاما که حی و حساب بود در و بیش کسره مولی همانند مشید و علامه
مشید را پیش از من و بیدار و لغت لغات است مجاز باشد و کسره مطایره
و در طرف تحقیق و لا شکت از حد و بالاشترک و الی قول من قال یا هو اکبایه
عقلی که ماکه کتب بسمع العقیده یک طعمه من العبر صریح و بیش باشد و عاری
و کسره سبب معانی و قوه نام خوردن و ورین تجیدی که لا شکت العبر سبب طهر
من بقاء سمرته فیر و کسره کسره در و ستر یک قوفی است و کسره موشن کسره
او و عی و بیدار و خلق مشید که بدربار معرب و فیر و معرب مقول معرب مقول
بر کسره می نهد و به وجار و عی و بیدار معرب در سر عی و عی و عی و عی و عی
حق و اد که العرق بیدار معرب و معرب و عی و عی و عی و عی و عی و عی
کسره و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی
حق و اد که العرق فار است و در آن الا الی من است و سو سر و نام کسره
آن و قد عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی
کسره بر عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی
کسره لعین لا عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی
با و کسره و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی
الافیه و کسره و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی و عی

[illegible]

[illegible]

உயர்வு 100

و هم که دشمن بیایند علم انوار را رسیده نفعش که گوی که نفع مفاد العزة ان قوس
 سوسه ای ملوک کین و شاید گنید و علم ن رباب نوار چ نفع قسموا
 الملوک الماصیه من تحت بیلان علم از معمر مت اذ و ملوک سینند و او ان و لهم
 کیمور سوز حرید کیمیا و س و سا ملوک کپ و و راج کیمور و و خرمهم سکندر
 سیدار و وات مت ملوک سیدان و و لادت نور و خرمهم بهرام و ریح ملوک
 ساسا و اوله رد شیر با طان من ساسا کما ذکر سافا و خرمهم سر ذکر دو معنی
 اوا حکم و حاد بعد لملک لا تغد علی تدفع - املی - و در سید و خیم
 و خلقی در بر ای غیر نفس ال کینه اش و حرکت نارن ای قوس من طرف در بر بران رکب
 علیه و حسب مویوع من دقت - مسو حه - بهر سید بیفته به الرأس
 سنی قصب اند سزی و دوست لشتی نرسه بوسه به طار ای دو سینه بر سنان
 مصر و اسم شیه سر سزای جملی من ز راسه کیم کعت می طبا ای ی سعدی
 چگونه می پس اس دای معذره و رن نفعون من اعلم الشوب ان جعله و علم خلق
 و هو قصب من شوب ی و د و منکس و هو منکس و راجع مدین حیوان و یعلم ان جعل
 کعت و حو به حقی ساء الوهن رخت که تاب در روسته سست سست قه شاه
 باور ان سنی اوم حار فاعلث به و انکسبه لالتحقیق عیلا مضمون جنا تقدیر علی
 جسد بدل می خد و حو رتله اسمیه صوفه جسد اطوار صورت استور - اف
 بادی ستن کعت ما مدین حیوان قیم تقدیر و تاخره نور ان سزای کعت این حیوان
 بادی ما مدین و راجع کسر لوال ما ستر که بردا کن صبح صا الاستاقه و قبل صبح ادر ان
 و عصف - نور و اصله بشد مد الر و احق ال در جمع و لا یکن سرور و ادر ان
 حکم مقام و دستاوری نجام و نفعی سر و نشون صوفه استرینه کیم و دیگر سینه
 امر ما که بدن نفع الخاف نهار سینه در هم سیات و منکس و منی و سر مویون

۲۱
 ۲۲

نقل

کیمور سوز حرید کیمیا و س و سا ملوک کپ و و راج کیمور و و خرمهم سکندر

کیمور

[illegible]

[illegible]

مجلس شورای اسلامی

[illegible]

[illegible]

الفارسی و جوهری و بنحویہ فارسی علی الراحة و التمام قال فی شرح
با و کوکی و صم بصری و تحقیق قال فی شرح معنی بقاء مستند فی الاصول و منها
بقیه و تحقیق فی اشارت و مشهور و من آثار العجم در بود و کشتی سر مد بجان را درجا
حسب ما در روی دوله و تحت و بدست طوع و عسر و سر و سفلی کشتی و صوم
روزی لیوم شات هو مشای و و کمری کمریان کمری مد و مشای فارسی
و من کست طار و و قال فی شرح و حاک کمریان طار بصری فارسی کما فی تاج
و معنی معنی لسان العلم لعدم علمه و بآب ایداحت بصری لعلیه صوم مد بفر علی
اساک معنی موقوف و اما بعد از شش روزی بعد بوم و بیل بکار فساد
جوانش رقی معنی بی بقیة ارواح ماس بود بکار از کمال الصعق و و
الموت سر در حاران و و فی الانجا حور و کمری و شری فی المکر و بیج
کمری با ابروی کما فی بعض اصول حساب ساد و در الاصل تا آمد که موت یافت
و قدر علی انسی سر بیان مادی و در کشتی تا شش و کمری و حاک شاد عدم
ماد و لمر و ناله سر جایی رسید فی المرقی قوی را بدست و کمری حاک
الفارسی آمد بود مد لاجل شرب ماء و شربنی بیاء الوحد و بشیرین و
بفلسف و و حاکم آت مبدی ای لایوا بتریبون حور را بشیر بود آب طلب
کرد و من لایس بتریبون آت من البئر یا بکسر الهمزة مصدر فی بانی و امتحان کرد
فالت شاد عدم صبر و دست تقدیر و را کرد و و نی جدا از و کوفت لاهرب
علم الارض مردان علم کرد و بیج مکر مد و حاکم و شش با الفاء الفارسی و شش بد
الستین و بیج سفلی جویر ششوانی کمری سر مد بیل را فان الصعق و ادا حنحو و
حاصل لهم القوة یا هم مردی و صلات که و ست حید تقدیم و تا حیر الشکر ای و که ما هم
مردی و صلات است و من قال بیج کمری و ست و قد قدر لفظان الخارج جهات

در چنگامه شرح چو نو دهنه نو و نفاق مرعوب شنبه زبان را قدم تر معناه
 قریباً بدر حد مضارح من در بدن یوست معقول در سده الطلام تقدیم و تاخیر
 ای در سده یوست شنبه زبان را چنگامه ضرورت دهنه کاروان فتادای وقع عقبهم
 و سرت شنبه سر سید مدحای که اردردن در فخر ما خلا المهر بود لا و بخت
 و انبیا و بدله مرادهم فتان و در هر حال کال طومهم من السرق و کنت ایش
 عواری بیکل که هم درین میان، اما بخت چنگامه مراد جو سده هم ان قو و دیگر جوانان
 هم یاری دهنه علما فان هذا الطلام مردمان رطاف و دل قوی شدای حاصل نام قوی
 الغیب و بصیحت او شاهان کشته مع طلاف، غارت و سر دوشه و دیگر
 کردند ان بدلو، الم و اما جوان را نشن معن کسر بعین اما گرفته بود و قریب
 من قریب لغت جدا سر اشنا ناول کردی الخ و دی چند و بعضی سبب قدی
 جدا از آن شان الخ قبل لغت چند بیانشا جدا بود و در دست یار مید
 ای سک و قو بشود در نود و خفت ماضی من جعفر بعی سوم لا الاشیع لغت
 بهر مردی بخت و همان دیده در کار و آن بود کنت المرفقا ان یار ان سکون
 من اربین در رفت شما مع اباء و سکون اربین وقع سر دوشه و غاف بعد فارسی
 معناه خارج بقال له الم که دود و در و من قال بالسر که فلا و رفای بات، معن التک
 بالمقام بدیشام به چنگامه اردردن ان بعی خود من حارسکم شد من سرق
 چنانکه حکایت گشته آورد حکایت که طبر در دل چند بود و شب رلور بیان جمع
 لورن قال فی التفاح غارت بهر منور و هائفا مخصوصه و لم دهنه و نکا
 و من قال جمع در و ان لغت الخ جمع من خود لغت نه حارس سر دل طوف
 من سرقتم بکی و دوستان سر خود آوردی علی صیر عجم تا و حنت نبال
 بدیا ما و اشارة الخ قوله بکی سرقتم کرد بدیا سر که دود و در منی چند و نکا

الخ قد کانت خفیه عیان
 عن حمت و طوف و طایف
 صبر و حافیت در دست لایف

او بود که شخصی بچند نگه سردر می آید و به راجع از عرب و فریاد و قطع
 سرد و بختین و سفر کردی و فریاد و در عرب و به ندید بیا و کربان کشته الطاف
 ظاهر است صفت مشتبه من کبر بپشت نهند حال چست مکتب بر میان شرا و سر دهم
 بیا ای اهد السارق کف لا اوله و ما جد السارق بدو و در حد هر کس
 رما رستم لا لا عیون اهد من اجبة تا بدست خد صفت اوست و تا علی و علی
 و کمر دایح احتر علی العود و اطاهر عود و ترحم دده و دشمن بیا اوصاف شریک
 و در طرف بعد و معناه و عطا من اعطاء و قال نعمی ما یغنی عن شریک فاعمل
 قوله شریک شریک التا و لا خفت بها للور و یسقی و یقال قوله هذا شریک
 که باید معارض و جهول و لغایم مقام فاعلم ضمیر من چشم مردم و ظاهر دوست
 معقولان نماید و هر لعدو بدی بیری صریحا شد من حرر العود و صریح شد
 تحت طایفه ای و رد و انکاست من احکامه فاعلمه حضرت شریک و اصل کلام
 چند بید و یارن کسر السون من که بن جوان هم از جمله ردان باشد و معبدی بآب
 اصغر رقی و عیار معروف و معروف و قال عیون القی و یقال رجل عیار
 ای کثیر الظفر و حرکت عود صفت لسل در میان ما تعجب لغو مخلوق و مستور
 علی باشد و قال عیون ان تعینه عشر حیث و بی این عیار علی کور مرقد
 احوال عود سحر و عیار و لا یفصح ان یقون و بی عیار علی کور مخلوق و مستور
 مطلقا تا وقت فرصت سکون است و انکار بار بار خیر کید و سر قمار سر قیس
 صاحبان ای بیستم که سر و لفظ سر بر بد جا حفته کد ارم نه شکر که نالی جوانان
 راند سر بر سر سنوار و حکم آمد و سمانی بایا و لود و سوخته ار متش در در دل
 که فتنه بین کوی و جان بین رخت بیدار شده ای رفو اساع و چون ر عود کد
 که شسته و ترکوه نالی نگاه صبر یافت که افتاب سر کشف یافت و بسته شود

در هم

چنان شربت حلاوت شمس علم کشف سر بروردن الموم و کاروان را بدست و خبر دینا
 بجای سیرد ششم و نه توانا و عرف معناه و خطره و من ترکه بیاید و چه قال هینا
 و انچه و حارست و اما انچه لفظ فارسی می رسد و معناه و الموم سح متاع من
 نقاشات اند کون و المومستی و بعضی کتب علامه بالموم و بجهنم من معصیان ان طیارها
 بالحق استی علامه و اما در دهها جوایف الاقول و اما لئون لهره الی موضع سواد
 منظره لانتق و بعدا المقام در علامه و ما من به علامه صحیح به لانتق لندا نظام
 با مقام کمالا جی علم و دینا الامام روی سر حاک و دل سر سلطان خاد و با خود می گشت
 من دقتی من الی بیگامی و بحسب و رت علم صیغه لجهول فعل من اسماع الی علم
 مع خلق بزعام علم راس العیسی بالکسر جمع اغیسی کبش جمع بعضی و من لایله و و
 لیسال و قد مقدّمه و مع من و الی بحسب و یوقظی و لخال اسم علم العیسی لایله
 و قیل فی کتاب الصالح زعم الی نقد و سیر فالحی من دی بیگامی و بریل کرانه انچه
 علی و لخال به قد ادب بالعیسی و سفت بالسرقة فثبت مع و ما یفعل لیس
 لخریب صر سوادا عربی بنی اسم و جوع لغز من بوسن بصاحبه
 در شمع کند ما طریبان کسی فاعل کند که نابون مانند معرفت سح فعل فی شریکه
 غریبه جنون شکر که اید که طریب چکوب کور مدی جبر و شتر او دین سحی سفا
 الی معهود البیت بود که باد شاه را و در دیهید ارشک که بان دور فکان بود و بی
 قریب و ان و طلبه ان سلطان و حری و در سر غفره توقع سحبه معیدان جنون الی
 سرش قمار سید الی موصول فوق راسه و این سخن بنسید و در میان شش نظر کرد
 فاعله صیر یاه شاه را در صورت که هر شش با کبر و مظهر دید و حالش بریشان
 قلی راه کور که بر سیدش که ارکان و درین جای که مقصود من جایگاه چگونه افتادی
 مع کبش وقعت فی هر الموضع هر حق قدم تر میان قبیل لایوا به را آنچه سرش

کور او تکریم و بی
 حوزا لایله که در هر حال

گفته شد بود اعداوت کرد و اگر او به حکایت ما وقع علم از سر من است بعد حکم ر و را
برویم - مصلحت و نفع و اذ علی ما هو معتاد و معتقدی بآیا النجوة بهر اه
و که تا پیش از جویش بار آمد بدین بدین مالاعانه ادشادمان شد و در حالت
حالی شکر گفت فدای من شکر اگر آنچه سر سرور شده بود و ذوق طبعه رحالت
گفتی بیان در وجود ملاح و ماء و روستایان طغف طبع ملاح و عدد مفتح معین
الهی و سکون الوال الهی که نکات لوفاء و عفو علی هو را و بیان بپیری
گفت فلما سمع ابوه ما حله پدر گفت ای پسر که گفت استماع الطارق در وقت
رقن تران دستار دست و لبر لبستان است فلما بعد علی استیاضه و سجد اشیر
شکست چو شکر گفت تران دست ساجد و مقول و مقول و مقول و مقول
کتاب جوی ری در باب مفر و تغییر فیه از انشاء ما زور من نشد بدستون
و مو نعل و بقدر اجنا، متعین مورن بیکر گفت ای پدر تا پنج سال گنج سر نه بدی
ان لا نرعه یعنی لا غفده و نه جان دفره شری به دشمن کفر با و واداد به پیرشان
کمی چرم بر کبوتری فلان دکل فیه حفر و آخره مفتح و غیره بینی که باندگی مار مرغی
که بر دم یعنی اسار و نه نشی که حور دم چه مایه نوش حاصل کرده و علم ان بیان
نیست فدمتره فون عین ذکر تا کرد به طاعت بستن و اما نوش و نوش و نوش
معان اسم مصدر یعنی انسر و مبعده احد ما و مستبد و ووصی نه کیتی از رکت
مع غیره کو نوش دار و معی اسفل و غیره و رسته اخذ و معی شجره صور
بد لاس لعل و نوزاد و عارسته و مرد و صاحب و مع س که چه بیرون در رزق
ننون حور و مفتح طالع الخافیه در طلب کامل شایه کرده و طو حلیه نه بد بسته
که گام تنگی معانی و و سون بعد آما از که ناسج و صوتی و بد کله و حاور
هر که کند فاعل صید و خوان در مع الوال و نشد بد سر و مورن معی لؤلؤ و کزیه

[illegible]

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

بکند از خواب و شاه گشت بخوابد و بگوید که در این مقام ایستاده ام و کس
 لیسون را صاف نه طبع معذرت طبع ما و وصف معذرت کرد و فیه بخار و باله او
 معذرت معذرت کرد و ای که در دل مردی طبع بلند بود ای بکون غالب بلی و بکون
 ان طریقت است که در طلب و قال که موقع حکم و طبع غیر آن است که با آن
 در ملک ما و وقت کنه بر بد شکل ان با آن امر به مقام و باطل من معامه شیخ
 نصار داد ای بعضی که اجابت دعوت است ان الیه و ادعای طبع
 اجانه دیگر و و رای غده ملکی بعد از قدوس است و ای صاحب الملک للامنه ریحی
 امر به عاده جاست ان قام و ملکی در کما که گرفت قدمه بیاه و خطا و خطا
 فیه و تلفی که در طبع خلاف عاده چون ملکی غایب شد و راجع من بکلی بکلی
 اصحاب بر سبب شیخ که چندین ملائکه در شاه خلاف عادت بودند و
 چه حکمت ان امین عادت ملکی تعلیم اجل و بیا گفت فاعلم معیه شیخ نشین
 هرگز از معامه نشستی بر ده کل حقه و احب احد که منت من خواست
 و قد و حدی بعض السبح قبل حد السبح عاضد انکه بشنید و و ریز
 پشت جمعی کنند بالارست و قد و حدی بعض السبح بعد لبث السابق
 چون مقامات چه توان کرد بعد ریچا که باید جو ست و کوشش نو که
 هرگز کس از او بی نفع الو و شود و آرد و و جنگ و و و کرد و و شکید
 کسرتن ان بعض مصر و قاشای باغ و ارمانی کل و سرین نوع من بود
 بکون اصغر و احمر سر آرد و باغی بیتمه رما و کرد اگر سود داشت آنگاه مامد
 و الحاف الفارسته بر نفع الناف الفارسته ای لو تم بکین و ساقه ملت سرین
 الطیر خواب توان کرد و معی است که و بیعت اولو و من قال بکین و بیعت قبل
 فقد نه مع غیر معی معی خبر بکون المر ابشده و بر سر صر و خطه حایته ای

در سر خط

حدی حدی

در این مقام ایستاده ام
 و کس لیسون را صاف نه طبع
 معذرت معذرت کرد و ای که
 در دل مردی طبع بلند بود
 ای بکون غالب بلی و بکون
 ان طریقت است که در طلب
 و قال که موقع حکم و طبع
 غیر آن است که با آن

کحل

بجسٹ النوم قال ان الحروب قد تحت المرس و قد مر به سدد و سدد محو
و جوس بنام مغل غلام شیشمالا سارسته دست توان کرد در غوش اعدا
مرکب من بعد دروین لغز غوش و جعل من واحد اسم مصدر معناه بالمرکب
قوی حق جویش شیعی مصرع است که ای ملک و اورکمد و قوی مطلق این سک مشرب و
مالبا و جیم سارستین صف من بیچیدن بالمرکه دو عاشق و مرده الامعا و من
قال و هو شان لاسما عالم يعرف الانسان صریح رد که سارده مصراع مجهول
من ساختن بهیج جامع مانکه دور در مجلد و من قال یعنی موافقت کند و شمع الاحوال
شود عالم بات التحقیق طعنی
من مکر کفیه و کف قلب هو مع ساس و قبل تکلم ملکوا الحکر بالفت و سطر و
قبل استکون عذیر لما شوکه و قبل سلامه الاسان و جعل الانسان و روی ان رجلا
وقف علی مقام و حله فقال له سینه الی ستر علی و سفا که قال بی قال
ما سفل ما ی ذن صدق و نصرت علی الایمن بکنی رد و ستان
کتم امتاع سخی کفتم منه بعلت اخبار افتاه سن صر و به بقوله
که در اغلب اوقات در سخی بکن و بد عدان لا یفیع طس و لک وقت من یفیع
مکلوها و دین و سب و صریح علی آید فان عبویم ما طرنا الا ان یفیع کفتم محال
ای و در دسمن آن که یکی سید فیه بهام طیف - هر چند عداوت و نکر
عکس است و مردان بعد و بیر الکمال غیا عظیم کلمت سعد و در چشم
دشمنان و دست قبل و ستر و هر چند چشم عداوت و غیب اول و اولوز
نکه سعد و جوی طر و کور به دکن و احوال عداوت ای صاحب و قریب است
لا یتر بصلح صر لا و لیسر صیر بفاعل جمع لے قوله احوال عداوت و غیر معمول
رجوع الی صالح و القمر ما یفیع مع الانسان ما یفیع و امزد - لطف کند با شمر

بفتح الفتح وكسر التين صفة مشتبهه من اشر الكبر يا شير يا شير يا شير
 الى بطون كبر و هو وصف قوله كواكب والحق لا يمر من فيه بعض من حلق صاير لا و
 يطعمه بانه كذب متكبر س نو كسر التير كيتي قرو وصف بزي كيتي الى سوز
 العالم چشمه حور بدل مدبر و در عين الشمس در بيايد و لا بد حل و بعض
 نسخ رشت با سند چشمه سوزن كوز الكاف للتصغير الى افان الصغيرة بيا
 والمواد الخفاش و المعنى لا ترى الشمس بين الخفاش للمعاد و قد س ما ركان
 را حمرار و سار لفظ طر في افرج جبهه من مود بدل طيله بفتح الهمزة الى و ناثير
 وقد شاع في افار سح على معناه الاصل و قد ساد محسن الاثان حارث فتاد
 فان قال خاد و راجع سحرش ركعت ان قال لا س جابه كه اين سخن را كسيه و بيان
 نهى يعنى لا تغفل هذا الخبر لانه كفت الى يد و زمان تراست كنويم و لكن مر سرفه
 اين مطلع كره ان ان اجعلنى و افعا كه مصلحت در زمان و سمن جيت كفت
 الى حابه ابوه تا معيت و مشهود بجهه بقوله يكى نقصان مابه و هو مراد ف
 سمر مابه و من قال له مقصوره فقد حكى من عهد نوحه و ديكر نهانست معايد
 قد ستر بيان الشبان س كنويم من كفت و مع بعض ادق له مقصوره كابتان
 في كوه كه نعم الكاف ملا و او حو شين باد سمنان و لا تغفل و مع معك و قد ذكر الاول
 كوسيد و يعنون لاحول و لا فوق لا ماقه العلى العظيم اسفرا ما و خزنات وى
 كنان حال من فاعل كوسند و هو صير و سمنان و حواله سبار و حو حو حو حو
 صعبه كرا فعاين خفى و وراست و طبع ليعف جيد كنه و سكا فلى مع محفل مع كج
 و سمنان ششني سيج سخن كفت بيا و طرايه فيها بارى بدوش كفت الى
 قال و هو حرة الى ستر و سبار آفقه و ان چرا كوي كفت نرسيم كه برسدم الى سبار
 و من قال ان سبار على فام يعرف معى اللفظ و م يعرف ابعا ان السؤال متقد مع

در احوال

شون

[illegible]

[illegible]

سبب هر سخن که می گوید دلیل شافعی است که معروف به استخراج است
 منتدیان را شاهد بر حقیقت است نه حاجت آنکه لا یشی لاحد ان یسعد سماعه
 یافت رسته الکن فانه سبب العلم هر که در عین بیخ سر علی بیاد الهو حقه در بیخ
 قد یطبق علی الشرائع و مراد از دمنه قد بود و طبعی که در شراست منتهی و
 جهودن کند من ار که حدایان جمع که حد او و صاحب است که امره خطایه
 مطربه قول است که حد را که هم که هر حدان و منم بعرف لعی سکت هانک و
 قال صایقان که حدایان منو که امر است و ده حدان من بنو که امر مطربه و حدی که
 معای الی خور قد تم این حکم و وصف این خانه چنانکه هست و معنی امر من
 بهر حال اعلم ما حواله که مراد می و مراد الی الله امر من هر بدن کسر خانه الی اصل
 و قد یفهم که هیچ عیب ندارد ان ستره خانه لایب چه ملا و من طن آن لفظ
 اخر الخیم و امه و قال در شرح بعضی من بهر سوار او معای این خانه غیر من
 و صف که هیچ عیب ندارد تم قال خانه بنیاد الی کون غیر عیب منهور معلوم
 لکل احد حکایت الی الخیم و قد یفهم لفظ معی و لفظ الی الخیم
 لفظ معی که هم که نوها و او بی و موجب طبعی و خانه را که چون
 نوها به است معیون حدی و صراع سند و قد یفهم الی الی سکون بیام و
 سیم که بیار یفهم الی العنوش از بدیهه تقدیم و تا جبر معی و درم رد که
 و سیم که عیار باشد و معیون حدی صراع صریح من قید شدند بدیم و قد یفهم
 و مرید و حقه فی اول کتاب و الی الی یفهم السند بدیم و من قال که سمعت من
 بعضی الکن عرف باه نیست سیم و از بدیهه السند که سمعت من قول است یکی ر
 لفظ است و اگر بدن باه بود و معی ما ستره که بیکر مبدل و منی که که پس
 از هر که نوها را در دخیل و ستره سیم و او که فو کشیک سیم و سیم او و در

[illegible]

و ۲ حبابه فائز السكون فان نخرج صوته وقع بعد احدى ... روى
 ان بعد ادخل بينه ورا ورحا حبابه حاله سامع امره فاراد نخرج صوته قال
 ذلك ان الرجل الاصل اصبر تبارك و تعالی مع كل واحد لو قضيت هذا الصبر لم يكن
 ان تطلق امره ليكن جميله قبله من كل العده من ضربها وان سته نه لا يطلع عليه احد
 فما لم اتركه نه اذ قال اخرج من بين ياملعون ... حبيب كبريه الصوت
 حور حوش آواريد اشيع بعينه كان حبيب فيج الصوت ويرحم ارجس
 لصوت و مراد فائق سر داشته بناء على خبره ... شام يتك دون صوته كعني
 بعينه لو سمعت صوته لقلت ۲ حقه حبيب صوت العرب و تاسي عراب
 بين العرب العرب لان العرب كان يعرف انه داخره المرام و ... و لغيه هو
 قال علم انوارى به و بن مظلومه در برنا خان اوست ان ۲ موضع خرج انواره
 منه و امرا ان صوت ططيط. بذكر كصوت العرب در بوريا بنت تا نگر
 الاصوات الى صمرا لصوت حيدر شان و ... و بهق من باب صر شطب
 انما جرات للاع للهد نو انور رس دل منه او عطف بيا او اريد كونه كينه الخار
 به باربع الحور حصر مقدم صوت منه اموت و جله الاسمية حواب او يكند
 صفة صوت يقال جده ساء ادا كسر و مضعف صمرا كسر الهمزة و فتح الطاء
 بهذا و يكون الخاء ... قلعه من قلاع فارس و ... و ططيط بذكر
 صوته به من طرف قوة و حنوتته اصغر فارس مع استيلاء ... و لصوت انقول
 له تأشير مدم اباء و ... سنعان ۲ مدم خصون باصوت اسواق مدمان
 ديه با بيا اع. اصل ان اجل. نظرية بعثت حاجي كه دشت ان سبب منصب بيشن
 حاكشيد و ادبشن مصلحت در بدد الادبته علم ورن سلبه مع الابد نا بكي
 صفه ... قليم كه ماولى عداوت نما ۲ دشت كاهي معروفه بين اهل الهات

يقال مع صوت
 حباب عرب يسمى
 الباء و يكون الياء و
 من الطراب و

در این کتاب
از کتب معتبره
است

ما را سپیدان و آهوان بود گفت چنان دیدم که ترا و رخواستن بود و معاش
است که سنگی بر خشت و آری و ایشان و مردخان از نفس یعنی پس نود در و دو بود
بریدار و خلاف حال که البیضاء خطیب بدین طریقی بدین بیان آن نمک همه سلسله و کعبه
چه مارک حواصیست که درین که هر خطیب من مطلق کرد و این معلوم شد و آنگاه
تا حوش دارم و خلق از موسم در رکنه طهر الرضا یا تعبیر حسا جبهه سفلی
از خلق نویسم که درم که دیگر خطبه کوام هر ما هستی که صحت و وسایل
مرغم بکسر تا مضارح سنگ من بکشد که اسب مع ما لاسان و من قال و جور
فتح ما معی در درم که معی قول سرور شب پره او معی به کامه و الهی با جبهه
قوله رشت نام مقدوم نفیج حسا و کان کما حال مثل من و الرضا یا طلاق
بدین حسا باید که گویم الطاف نعمت ما سر که فی دهن شوق چشم اراده
اطح و احسن تقریبه و در بیع الاجره و جالاک حد المصراع مرهون تا خطب سرا
من باید و الخفی ان الله یستلک علی عیونک هو صد یقل - گاه طهری الخطاب
رسل الله بقول رحم الله مراده بیاض و با و کان اصحاب الیوم و معلوم بود
هوا یا با بهیم سریدون اصلاح یکی در جامع سحرانه متعلق معی بجزیره
با کل نار ان ادان کعبه یا طافه آوری یا الوجود که مستحان را اروای
من و کل الصوت نعمت بودی معصا عنه و صاحب سحر امیری بود عادل و بکو
سیرت نحو جنش و همی بسته راجع الی الامیر و محلیه المعلوم یکی که دل آرد
کرد و الطاف الفارسی گفت که حواصی من سحر را نمودن قدمه که هر یکی را
از بن و لکل و خدمت پیچ دیار در رکنه المهره ان و طبع است و نه
دین در دم تا کان دیگر روی معضار او کسر بود و سکون ابیا و کعبه سرین
تفاق و سرفش بعد از بدین یا الوجود و معنی السحر در کدره پیش

شعده عظیم و کمال سده
در هر دم معنی الارافه خارج
کل و با حسن و باید

[illegible]

اولى على مثال لعمد وجون لا نجد لها سريلا اشتاق وقيل في الترجمة قد حوالة
 جون حتى يغفل قوت بله كاشاوي يه وابل حمله نواتار بله قول قدن كني بازوكا
 چكه بوجون سوله **ده** - بارسان راو بدم كحت شجج بيا ابلوهون فهدا كرفقار
 اسيرور رختا اربور سوله صده اظلا افتان لعمد قدرته على كتمان العشق جدا انك
 ملا من من اللوح كالمقالة من القول ديدل من اظب والرقيب وظهرها وخرامت
 من اظرام اي شتر الزايم والحداب كسيفي ترك صفه وهو لا شتاق في العشق
 ككردي وكعق **ده** كونه مقصود من كونا كهم رداست دست اي يدن ودر خود
 بره شجج نيرم اي و نو صر بنى بالسيف الخارج بعد ارنو ملاد و ملج ام قمر بيا اظلا
 في حكاية وردان عرب وليم في انك للمكلم يست وبقى لا يحب ان لا ير جح الا اظب
 همه در كنه در بجمع ما الا الصافي نو كرم برم ارفد متر بيا نو كرم برم اي ان فرست طافتر
 الا انك بارى ملا شش الصير راجع الي بارسان كروم وكفتم بيان ملا من غفلت
 راجه رسيد كه من حسيت غالب آمد فان هب غير له من الوساوس والتفكير
 وعلينها زما في بيا لوهن سكرت وورعت بالترك فكر طالده وكعت **ده** هر كا
 سلطان عشق آمد تا بدنه بون قوت باروي مقوى را بالاضافة في اللطيف محي قاعل
 كانه باكن دامن لاه شل دامن جون بالاسانه على كبري ريد بكسر الر وفتح الباء معارج
 من رستش ان كيف بعين طاهر لابل بجان فاعل ريد او فتان تا كرميان درو حلق
 معنيتن الطين التره **ده** - لي رادل ار دست رفته نو كناية عن شغف القلب
 بالبر وحتة وشرك حاه كعت اي قال فعلا اي لسان الحار و قولان لسان القان
 ومن لم يعرف المعنى قال في شرح كرم ثم قال وله مفاير في هذا اللغة على هذا الكتاب
 هذا وهو امر حقيقه ولو حمل على الحار لاولد للتحيين من اللغة وليم كتاب
 وشرح صفة الى الشيخ ان رتبع نظر و حان حمر تاك كونه بن سلطان كاسي حمر

شجج معنيتن
 سطران سطران
 سطران سطران

به و ورطه ملاک، لورطه معنی لریلاک، فالافاضه بیابانه است که محصوره است که تمام
 آید اسلاف فارسی ای که بکین نوع بنهتوران یافته باطنی با سرخی که در دهم قدس
 چو در چشم شامه، مع محبوب جاسا بد رت، انشاء الحطاب و الحطاب هو العاشق
 و المعی دایم بنهت محبوب الی دیار که در و خاک یکسان عابد معارض مجید است
 ای بهاسیان حید که ایضا العاشق من حیث عدم التوصل الی المطلوب باران بهیچ نیست
 الهام مع کشفه الی قالو له ایس جبر کمال و هو الوصول الی المطلوب غیب
 المون من حید و الهام الی شقد کن که طلقی ان عیاضه کثیره هم بدین هوس که نواری
 سیرد و بان در تحیر کتابه عن الاشلاء افوقی بایده و کفست دوستان کو
 معنی طاف الفارسی تاکید و قد متر بیا، و استفاد دوستان را کو ان قل نام معنی
 نکند و من لم يعرف المراد قال بعد کو معنی را بد که مرادین و هو معنی اسان معنی
 و قد استعیر مع معنی مطلقا و اظاهرا بحول علی الخفیة و من قال ان وین ان
 و قد تخلص به و انشیت فالارن قد یرن بانارها هنک حویاه و صفی زکیقی بر و بار
 و کشف کسر طاف لغز و سکون التامه که یحرن و سکون الفاء التوفیق مجرور
 اجتماع اساکین جبه و شیمان را کشف معنی طاف لغز و حویان دوستان
 الی الحجاب یعنون القدر بن و قبله استر محله دوستان و یک مصحح یسوز
 بن نکل کور لرم ار دنی حکم اید ملر کو جلد قوتل قتل اید لرم عد و دوستان می
 شرط حکمت سانشد الی این شرط الحجة بایده است هان بالاضافه و سکون النون
 ای بفکره و لمراد حود و سکون تمام معقول مقدم لقوله کمر عشق و قوتل اید
 کسر ایع معنی المحنة جها و کسر لمر بالاضافه حان سکون النون سر کمر عشق
 نو که در جبه خویشین استی ان حادام نکون ع ندر بر که و نجاف من جلاله عشق
 ای در و ع ران لیس معاصا با لمر که عشق مار لیس یلاه اوجی و لاسن لغز عشق

ماری معقول شود در دوع و در دوسم بعرف معیه قایم به در عشق ماری که شایسته
 دوست را بدین مرد به جز الوصول به شرط یا به است مایه باد معصوم که در
 به محبت الصادقه در قلب مردن بهی جنبه با لیا محبة الى اقوام چو غایه بکمال
 الموقر والدان الی تم یبق بیست با لیا اسحق بین تدبیر و مرد من القیام هو
 الاشعاب و عدم العز و عدم ارهه شمشیر و تدبیر م لفظی که دست رسد که
 استنبیث کبریم نما به من الوصول و حرا استر محذوف الی یها و سمعت من احسن
 و به قد مرتبه اول کتب سرح تعقی الر والواو به است سن میرم فالعشق
 الصادق الی یاف من الموت متعلق استی را که نظر در کار او بود الی بطریق الی
 بلکه و حال و شغف سرور کار و طوطی علی ماقبل بدین مایه باد لغار سید دند
 الی معقول و بدین مایه العز به بدین قیده و م سودی بیاد و حقه بد است
 اصلا الی جمع و قایم تمام در داک طیب و ذکر لفظ در د و طیب معصوم
 می در بدین کل سکر او امراد العز الی المعروف با مریه ان یا مایه طیب کل و من
 معن حریفه و شکر می باید به آن سیدی یا الخطاب استقام که کت حدیث یا
 انوحن سهمت بقیه مایه و صنی لئون و اما متعلق بقوله می گفته مادل در دست
 رفتم رای گفته دکان بقول محسوب بالاحفاء لغاشف تا ته اقد حورث با سید
 مردون پیش چشمت چه قدر من ماسد مجموع السن مقول المقول یا دشته مایه
 را که مطلع نظر و بود حس کرده و قالو در حور سر سر این میدان مایه و صت قایم
 نم و صغوه خوش طبع و صف ترکیبی و شربین رمان و صف حرس صحن الی طیب
 و کثرای غریب ارو می شوییم که موعود و اعتناق جبین معلوم می شود که شوی
 بیاد الوحی معط شوری محی محیین احد مایه مایه که طور نو و در آخر مایه که اور کو که
 با می سیدان این سری سره فار شوری سب که حد الت که تدبیر عالم یا شد در جهان

هر که شتر و شتر که از آن بجای لاریب و قدیر از نه خلط و الاضطراب و المردم منافع
 الاجیر و من قال یعی فتا عتق نفذ ان یعی شتر بعد من و قد وقع و عتق
 و الوطی و قول المص شتر کتان یا ر و حواحد در سر دارد و سوزن در سر
 لاریب سوراخ معده من سوزن و یکی ایضاً صیغه امر و وصفاً ترکیباً و
 امر و صیغه الاول در آل لفظ در سینه رشید یعنی لحن و لحنیه فالیه القیاح
 لغاریب بالکسر و نه لکنه بالفتح صفت ان لا لحنون و لحنیه می نماید فلما فصلوا
 حاکم بشتر و ست ای علم بن السلطان در آن و یکم او ست ای عاقله و این کمره
 ملا معنی الحاف لغاریب معنی العبار بر آن یکم او ست مرکب یکبار و در نه
 ای الیدان حوان چون دیده که شاهد در سر و او هر یک کسر الیم ملاضافه آمدن دارد
 کمر بست ای یکی و گفت سب کسی که مرا بگفت باز آمد پیش از آنجا و این بدی
 ما را معنی بشتر و ست ای حلقه که در دست سوزن است ای حلقه که در دست معنی الحاف لغاریب
 حویثن الی رحیم غنوله جمد، نکه ملاعفت کمره فاعله شاه را و به سید من که از کباب
 سأل من انی سلطان و جبر نام در ده ای ما اسک و جیه صفت دایه فلما سأل من
 سلطان حوان در معرجه بود و جان عزیز بود که بجان دم الی نفس عتیقین
 ردن بدشت اگر خود صفت سب معنی استین المهملة و احد من السیف نامن
 واحد من الثیبه و صفت سب کبابه عن فاح المصحف و ذکر لال انقر اما قسموا
 القرآن من ثلاثین جزءاً فتموا ایضاً الی سبعة اقسام و قول تراسی
 با ستر که بدی مصحف طبرستان علی السلس العاطلین من صم القرآن علی عهد
 امیر تب الزهراء که در آن دعا بقبل جاهد بقرا ایوم الجمعة من اوله الی سورة الاحقاف
 و یوم السبت من سورة الاحقاف الی سورة یونس و یوم الاحد من سورة
 یونس الی سورة طه و یوم الاثنين من سورة طه الی سورة ملکوت و یوم الثلاثاء

در سر و او هر یک کسر الیم ملاضافه آمدن دارد
 کمر بست ای یکی و گفت سب کسی که مرا بگفت باز آمد پیش از آنجا و این بدی

۳۰۰

این کتاب در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است و در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است

من سورۃ شکبوت الی سورۃ ص و در این سورۃ در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است و در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است

و یوم الثانی من سورۃ النور الی سورۃ الاحزاب و در این سورۃ در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است و در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است

الی حضرت عیسیٰ بن مریم علیہ السلام و در این سورۃ در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است و در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است

قال راسی حدیث ائمه و اولاد ایشان و در این سورۃ در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است و در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است

قال العقیق یورث الطیبه و فیله فی سورۃ النور و در این سورۃ در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است و در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است

من الثانی من سورۃ النور الی سورۃ الاحزاب و در این سورۃ در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است و در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است

هو احوال الطیبه و النور و در این سورۃ در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است و در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است

خاصه من ابن السلفان بکلی العاشق و در این سورۃ در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است و در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است

بقوت سنای من با عاریت السی کریم و در این سورۃ در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است و در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است

تلاطم امواج حکمت و صافیه و در این سورۃ در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است و در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است

حجاب منسوب که وجود من باری معارض من نه تا تو گفتی و در این سورۃ در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است و در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است

معنی السی و فتح الحافیه غایه لالاول این گفت و در این سورۃ در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است و در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است

کرد و در این سورۃ در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است و در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است

عجب از روی که چون بالامالته خان در آوردان احزاب و در این سورۃ در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است و در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است

در این سورۃ در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است و در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است

است فان المبلل الی فی خاصه خشی لشرک دون احوال با حسن سوره و در این سورۃ در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است و در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است

معنی من ظاهر حله الامان میل و در این سورۃ در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است و در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است

الطیبه تاشق که عاصب اوقات او در این سورۃ در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است و در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است

ای بهشتی روی یاس و در این سورۃ در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است و در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است

کمال العشق شکیال غیر معشوق فیلم سبیل العشق و در این سورۃ در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است و در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است

که در این سورۃ در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است و در بیان احوال و سیرت ائمه و اولاد ایشان است

و من قال

وَمَنْ قَالَ بَدَلُ بَرْدٍ مِمَّا يَصْعَدُ مِنْ دُونِهَا وَجَدَ تَأْخِيَةً فِي الْمَعْنَى بِرُكْبِهِمْ
مَعْدُ خُذَارِ سَاوَرُ وَكَهْ مَقَابِلُهُ بِمَعْنَى كَيْسَرِي، بَدَلُ الْعَاسِقِ بِرُجْعِ سَنَامِهِ، مَعْتَوِ
عَلَى كُلِّ غَاةٍ كَمَا غِيلَ - دِيدَنَ حُوسَنَ، كَرُحُودِ سَاوَرِ نَيْسَنَ بِأَرْشَادِهِ كَيْسَرِي كَيْسَرِي
حُوسَنَ مَارَ بِسَرِ كَفَتِ أَيْ قَانَا مَنَعَهُ مَرَّةً لِلْعَلَمِ أَجَانَا كَرُحُودِ آدَابِ وَرُحْمِ
أَحْنَا دُودِ بَلْ جَرِيدِ بَيْكِي دَرِ آدَابِ نَعْمَ سَكُونِ مَقَامِ مَعَ طَرَفِ حَرَمِي كَيْسَرِي كَرُحُودِ
بَابِ سَدَلِ بَابِ الْوَحْدَةِ أَيْ خَلْقِ غَيْرِ مَرْتَبِي كَيْسَرِي كَرُحُودِ آدَابِ سَدَلِ بَابِ طَرَفِ نَيْسَنَ
بَرْدِ مَطْمَعِ كَرُحُودِ نَائِمَةِ بَلْ أَيْ مَعْتَوِ شَوْحِ طَرَفِ بَلْ خَلْقِ نَعْمَ طَرَفِ مَكُونِ دُونِ
تَدْبِيرِ طَرَفِ مَطْمَعِ آدَابِ كَفَتِ أَيْ بِسَرِ بَابِ سَكُونِ أَرْدَبِكِي بِرُحْمِ كَرُحُودِ آدَابِ
مَرُحْمِ بِرُحْمِ بِرُحْمِ بِرُحْمِ بِرُحْمِ بِرُحْمِ بِرُحْمِ بِرُحْمِ بِرُحْمِ بِرُحْمِ بِرُحْمِ بِرُحْمِ بِرُحْمِ
مَنْ كَرُحُودِ دَعَا طَرَفِ عَيْبِ قَابِ بِرُحْمِ شَوْحِ دَرِ مَطْمَعِ وَرُحْمِ شَوْحِ دَرِ مَطْمَعِ
كَرُحُودِ حَرَمِي سَاوَرِ الْوَحْدَةِ دَارِ بَابِ اِطْلَاعِ وَهَمَا دَعَا بِرُحْمِ وَرُحْمِ دُونِ سَدَلِ
بَحْرِ آدَابِ بِرُحْمِ قَانِ عَيْبِ، لَعْدُ وَنَائِمَةِ أَيْ الْعَيْبِ وَهَمَا دَعَا بِرُحْمِ وَرُحْمِ دُونِ سَدَلِ
بَحْرِ آدَابِ بِرُحْمِ قَانِ عَيْبِ، لَعْدُ وَنَائِمَةِ أَيْ الْعَيْبِ وَهَمَا دَعَا بِرُحْمِ وَرُحْمِ دُونِ سَدَلِ
وَحَلِ جِيَانِ فِي خِيَارِ رَحَائِ أَيْ مَن مَطْمَعِ بِرُحْمِ آدَابِ أَيْ قَتِ كَرُحُودِ آدَابِ
كَسْتَنَ سَدَلِ اِطْلَاعِ سَدَلِ أَيْ اِطْلَاعِ لِبَلَا طَبْعِ أَيْ جِيَانِ مَن يَخْلُو وَنَيْسَنَ
مَطْمَعِ أَيْ بُوْهَدِ لَدَجَانِ اِطْلَاعِ مَعْمُولِ كَلُودِ وَجَدِ الْمَحْرَجِ مَعَ قَوْلِ شَكْتِ
كَسْتَنَ نَيْسَنَ وَهَمَا دَعَا بِرُحْمِ قَانِ عَيْبِ، لَعْدُ وَنَائِمَةِ أَيْ الْعَيْبِ وَهَمَا دَعَا بِرُحْمِ وَرُحْمِ دُونِ سَدَلِ
وَاحِدِ مَن نَائِمَةِ اِطْلَاعِ طَوِيلِ وَيُقَالُ كُنْزُ اِطْلَاعِ وَهَمَا دَعَا بِرُحْمِ آدَابِ وَرُحْمِ دُونِ سَدَلِ
الشَّعْرِيَةِ فَلْيَطْلُعْ كُنْزُ اِطْلَاعِ مَن مَطْمَعِ شَكْتِ أَيْ قَوْلِ دَكْرِ الطَّبِيعِ
اِسْمِ رِي وَخَسَابِ عَارِ كَرُحُودِ مَرَادِ حَالِ كَرُحُودِ جَرِيعِ رَاكُشَتِي قَلَمِ عَانِي
كَفَتِ كَالِ نَعْمِ طَرَفِ لَعْدُ رَسْمِ سَدَلِ اِطْلَاعِ كَرُحُودِ آدَابِ كَفَتِ كَالِ نَعْمِ طَرَفِ

و میر غریبه آن گفت آینه مشعر چون کمر از ای رجل نقبل به پیش شمع آید مشر چون جوش
 الصبر راجع الکرار و لفظ جبر از من حاسن ای قم اندر میان جمع ای یها بن الجماعه
 کنش معمول مشعر به قرینه التمام ان اقله ذکر الرجل التخیل و من قاله مشر قول
 المصنوع خبر ش الصبر راجع الکرار و هو محک المص معمول کنش فقد کتب مشر
 لیسمه فاعله الموعود و الموعود الی لو کان الجاهل سکر خذل ابست سیر بن سکه
 و صفای نر کیسان آسبش کبیر و شمع کنش قیل و استرجه و قد مر بقیل کیسه کله
 شمع او کند دور الی اول ازان س اول ذکر شکر خذل ابست سیر بن لب دوت یکم و
 شعی سوید و سب یکی دو سب اراعه نماید بن بود گفت فاعله صبر یکی کایه خطاب
 للمصدق که مشتاقیم گفت ای المصدق مشتاقی یا یا المصدق بد که مملو سب و برادر
 بانز که کج کلک ای نظار سر مست و صف بر کبشی و لکان شکر سکر اعطه الی قول
 و اطواش التلایه فی اراس یوصف بر اراس زودت ان المخطاب مدحیم داس ی
 دامت اردست الی میده ی مستوفه که دیر دیر بید اعتبار مستوفه دوت معشوق
 همرون آخر که ازان که سیر بید معصاه بانز که آخر اندک مبدر که فوق که ره لرو
 و هو کعب ظاهر من یعرف القارعه و قال من لم یعرفه یقال آخر کم ارسنت بانز که
 آمد بن کم مبدر آخر سکر احققه معصه اکمل هر ظاهر فاعله کیف استصعبه و فی
 یمن اسس الی معصه اکمل و اخلل ارم یمن مع لفظ المص صلت شاهد که با صفت معان
 آید ارج باره العاسق یحفا که دن آسب است بکم سکون المیم الی الت حقور رقیه
 و صفاق مفاطله من العده و هو مضاف الی باران حاله ساسه نظام مستقل و فی
 بعض السخ حکم انکه ارجهرت و صفاق به فیکون النظام مشتقا سده و جسته و نه
 بعم الراد و سده و سکون نظام الجاذه فی نزاع المرافع السو لنه و در متعلق کنش
 و ان طینت فی صلی الی الوصل و الواو الی المعطوف علی المحذوف فی ان لم یخ او الحی و صحن

[illegible]

نحو بنود و لا یشیع احد من جنس و اما کل حد استمداد و بدین
 تحت شریعی بیا انو حقه بها که غار و راضی او و کف دل لا ینال من دلی طیب
 غیر باطل جوهر قرآن بر دلی و سخن در کمران کردن قدر وقت و روان و نه کران ماری
 مغربین در بعضی کفتم و ام که نه در تحت بی سوار و ربع الحبوب غنی و طریح
 معانی بست و معانی بر یک مودت بر ریح معنی الر و الحیة نه لئون منافیه
 بود و علت لعل و غیره انملت خوب است و می و ام و دام نه دل طایفه انکتب
 باها و من قال بها مقصود است فقد حقا و ام یعرف صاحب بحر العرب
 قال و غفله حرف نقی و نیا و هر ما ملامه تا و خود این معنی را فاذا کان الامر
 که دل بر بق قدرها با سده خود را منتهم کردن قال و ام تقو مواضع منهم و صور
 و دیان بر دلی گفت فاعلم صبر و استمداد و بار غفاس رد من رور لمارح مدار که
 بار قال هر در بر مصلحت که نو گویند من ترک نموده لاصل نهاده و او دین بدین
 کردم صبر بر حقایق و سبقت نماید که صبر و دی است صفا من که کافان و حکیم تا کفنه
 بدل بر حقا خود نهادن بر او به نقل الادب اساس نه است که چشم بر حقا خود که نفس
 سون آنکه او و صبر نه باید بر دلی لا معنی الاقام بدو و که صفا می کند بیاد سر و
 الی بی نقل هر که دل پیش در سر و دارد ای من بکون قلعه عقب محبوس بعینه نطق
 نه قلعه ربش در دست و بگری دارد ای طینه نه بد العیر و هو طیب و قد وقع نه
 بعضی نسخ حقا خود به یا نه که اصل یا لا نه که معناه ما نه که طیب و یو لا معانی در
 کردن ای نه غفله نتواند خوبش رفق معنی لا بطلان نه به حسب این نه بر معنی روری
 در دست مالوا و سی المال و النیس معنی الطیب و ملا و و معنی موا نه که طری گفتند
 و نه آری معنی قلت لوما من الایام کما حبا نه الخیب الامان منک و من غفله و اللطف و خطای مع
 جیت قال بعینه کفتم ارد سست و قد بجا معناه گفتند که رنار و دست متون

معصوم و الايمان من يدك هه كلامه چندان روز تو درم استغفار ای استغفرت الا
 مزار من و نکل لیونج و معصوم نگردد و منبت بهار اردوست نیتج لا بطلب العا شق
 اما نام العشوق دل تاج سه که قاهر اوست و رصیت نارد که بلطام بر
 خود خورند شرط خور او و از خواب که شرطین سه در عصفوان بیخ و لا حواله
 بایا که صبر می چاک که غنچه و دایه حله معززه ماهوش بسری بیاه لوجده
 سر معنی شین و غنق الزا و من کسر الشین و منید به او یا لوجده
 داشتیم و کشت احده حکم که خلق معنی طارده و یا لوجده دانسته طبت
 لاد و المهاد به کان له صوت حسن و علفی معنی طارده و یا لوجده ابصا
 و لعدده شت مقدرو که صبر علی معناه که محمول و میرا نه کان له صوته حسنه
 طاسد و کلفته و اندای ظهور من قال معنی المخلوق فقد حطاهم رنگ التذویر
 صبت فان یبع قد کان له عفا المخلوق حسنه کالنه لیراس که سات
 غرضش نصیر معنی الی قوله خوش بسری است حیات میخورد و اندای
 معنی المصراع ۲۰۰۰ بیست طارده و معنی المصراع ۱۰۰۰ صبر هو السکره و شکرش
 بفتح شین المعنی و طاق المعنی زیاد به شفته که که معناه ۱۰۰۰ که سر بسود
 لا صبر لعیب قال معنی الفارسیه فی بیان معلوم امر لغایب به علی عطا
 المصراع بعینه و کن یفرق بینهم بالقراین هر که سات میخورد و من قال ای
 بنظر لشفه فان طعم سات به که شفته خیب ماسته به طارده التذویر فاعلم
 المعنی مغربیه فاحطاه معنی اتفاق کلاف طبع برید صوار و حه که دیدم
 که نه بسد دیدم و ما حشمته دامن رود در کشیدم کنا یه عن الامعان و الامتقاع
 و مهره بضم بیج، شکر که بوجع مهرش سا کسر ما معنی الحینه حنا سر جیدم برده
 شکر استعق و احد عیب سه و کفتم به و هر چه می بایدت بپشت گیر و ضم

شرط و بر تو که بر بد معنی
 المون بهر شرط

بچ - در یک سر مایه دارن الی لا تراقی لان سر دامن کنایه من انوار حق که آن
 لفظ باش تو حق فی لک که طارن ختم و من لم يعرف الحق قال یبعج بامام حسن علیه السلام
 الی لا تراقی و این کبر و ادب - سر دامن کنایه من کی بدت و می گفت مضمون
 است الآ - شب بیدار ان الطریق من کبر و صل احسان نحو عهد و عهد و یوق
 بار و کتاب نظام مضارع معنی من طاعتی بمعنی الانقیاض من کعب و سفر
 کرد و ویرینا اودر من اثر - وفدت بضم التاء جعل انقیاض رمان منصوب
 علم ان مضمون اوصل بحر و علم ان معانی انیه و الممر الواول الی ال جاهل و علم
 حالیه بعد منطلق یا جل له بدیع العیش من قبیل ضاوة الصفات الی موصوف
 والعین بالفتح حیث قل طرف جاهل انصاف جمع عین و قیل و سر حقه
 رمان و صل بنزد من کتب جوهر ایش بدید قدر - عین من مضمون و مان
 مارا نده و سکون ایاء امر من آمدن و ممر کتب بضم طاف لحنه که بیشت
 مرده و صوت قد آمدن حوسنه که پس از نورند گاهی بابا امیر من که ده وقت
 کنت علیهم السلام اما شکرت و مت باری حل و عطا پس از مدتی مار آمدی
 حبیب من السور الی خلق وادی ساء نسبة الی الصوت الی کان در کصوت
 و ادع من غیر من و حال یوسعی الیا الا لاول سر یا آمدن ای شفق و سب
 الی نفاخ رکب منهای دفعه جوانی من کسر الیا و سکون الیا السور حل کردن
 مفتاح الحاف الفارسی لیاة الوحدة متنازله الشعر ساعی و یوق رار
 حشش شکسته ان انکسر نوافع کسر معانی الیا بهر که در کنار من کبر کمال
 که فتم ی فریت من لطف و کفتم - آن روز برادر - بوقت که خط ساهرت
 من قیل اصافه موصوف الی الصفه بود تیزد به الشعر لول و قیل برادر
 مایه تحت شحمت و اوایل ظهور طهیه و عهد اوایه سوت لطاف الحاسب صاحب

الیا سورت

نظر بیدار می شود بعد از مغرب و باری باده اطمینان می شود و باری باده اطمینان می شود
راجع به صاحب نظر کنی حد که است و انصاف را مع الی قول خط فنی و صحت
الی شعرات ثمانه فوق الشعرات اشیخ اصلی لقوله سرشاندن و ذیل جدا است
اللی شعرات انوار و لدق و انصاف فی الغافل علی ظاهره بقوله و من حیث
الاستحسان بقال و کسر بدو نه کما لا یجوز تارة ثانیة و وقت عاقبت
واحد الاوراق و تارة لیل سب در دشتان اصغر دیک ای نقد را کسر می کند
مداون گاشتی و سده خدیل الطیف چند هرامی و کسر کنی با اطلالت میرها
دولت پاریس علم الی لفظ پاریس و الحارثی السعد الماحیة المذکک ملد و بارینه ما
کما فیما المذکک مدد علی تصور کنی فان تکل الدولة قدر الت بیست کسی که در ظاهر
تست و بعضی السبع و تار شست تارة الی کنی که هر یک دارند خردار بعضی
مشتی و قیل فی المذکک تارة ثانیة و قیل اولی در دجوتکی فوجه که در
اولی سر و بیجه صلیان و کسر بدو سن ابلو و کد دولتی فکر بدو سن شول کنی
یرو که ظلمت کار در تارک الما فکل که حد بار در سسره در باع گفته اند فوشتی
فیه تقدم و تأخیر که گفته اند سسره در باع حوشتی و الما در سسره مطیبه
و من باع و حرمه و مد آن کسی که این سخن معقول مقدم لقوله گوید و استناد
القول سسره در باع حوشتی ای بعرف دکن الغافل مضمون هذا المصطلح و بعضی
لا یرعی به یعنی اداة تصیر از روی دیوار حد سسره جدا الی نام ایست میان المذکک
الاول دل غت فی فاعل مقوله بیشتر جوید و قوله خط سسره معقول فی قلوب
العناق مقلوبه فلما قویا و من قال و مجموع قولها روی المذکک معقول
و مد فاعل بعرف استناد و نم بعرف لیل من استین بوستن و توطا ح اند
الحرایست و المذکک استناد و حرمه الی است فیه السعیر که با معنی نال

الحوا و الحافظة موی با گوش معقول یکی ای بقاع دکن استغریز، فغان را بعد کور عیال
 عماره المکن افاد ایچ بقوله بعین اگر یکی موی با گوش را و صرکتی سر عکس کند
 او بی نظم البست تقدیم و تأخیر حسب نوعی هذا الملامه فامطره فلامه کبیر عسلط
 و در تکب التظلمات دلیار فم قاله بصر من السج و رکی علی صحن و اگر صرکتی
 بالون انما فیه ولا یفی ان ارشاد قوله موی سا گوش علیما قطر لاج علی التظلم
 ح هذا الملامه فامطره خانه کبیر وقع فی لعلط الکبیر و لم یصل اذ فی اصطلاح و لکن
 ایام تلویح الطس سر اید بعین تنهال موی المودله کمر دست خان دانستی همچو
 نور سریشان لو قدرت علی عدم خروج حور و حی کا تقدراست علی عدم خروج
 خبثتک علی استی تا مقیامت که سرید و لکن لا قدرنا علی عدم خروج و حی و است
 نقد علی عدم خروج خبثتک - سوال کردیم و گفتیم حال روی ترا سر چون چه شد که
 موی سر نکرد کسالتی ای عار حتمه ماهی حول القمر حوسین استه سم معقول
 من جو سید و خمد گفت تمام چه بود روی را ای لا اعرف ما وقع لوجهی مکرانم
 جسم سیاه پوشید استه علی ایها ساظره من الطایره ان الایات استه و دنا
 الکلمه فی خبثه المحوسه عاینه طس و لا یقدر احد علی ایتان مثل هذا الایات
 فی المذمه الذکوره کما یجلی علی المص - کن ادر استقران بکسر الراء المهمله مقدار
 المستغرب و المستغرب هو لکن لبس مغرب حاله من بر سید مد که ما نقول ان امر
 بالغیر و سکون جمع امر دو هو الی لاطینه به مصغر استا گفت و جبر فیه بعین تعبیر
 میا من تا حوس و لعلطه در رخ کند و چون درخت تنوبه بفقن کس و دو دست
 نمایند - مراد آنکه که حوس روی بود بعد حوس روی وصف سر کبیتی تلخ
 گفتار و شد حوس بود و که العظ تلخ گفتار و لعلطه حوی چون سر بین آمد و گفت
 شد یعنی رفت سر دم آینه و مهر حوی کلاما و صفای سر کبیان بود فیه فی سر کتبه

چون بیک نور از حجب شیرین دور اچ سور لوزکی بلبل غنچه بدرد چون صفی ظر
 کین لحنه اول آدمه قار شور مکت ایدر ... یکی با ار علی بر سید نیکسی نامه
 روی یزد نه محبوب در جلوت شسته دور ثابت و رقیه جعدن انون
 و بعد طایب الحجاج و شهرت عیسی و الامام جاکه عرب گوید ستر مع
 هو فاعل من اوسع و هو راکب العروا و الما طور الطاء من لک حافظ الکرم غیر جامع
 هیچ دای که خطاب لوزکی العالم مکت بر حیرتاری ای لری دار و سلامت نامه
 کعت دکن لعمام اکرامه روی نامه سلامت اربد کوبان نامه حروان سلم الامان
 من سوانقه من اسطر فن سوانقه اند غی بسیم و هو جواب الشرف قدم
 فاواه و دحل علی متعلق و هو قوله فن سوانقه لفر و و قبله منتهی ساکر کیش
 سلیم اوله مع شرنون و بیک قدر نلیمر مدلی صیبر ... شاد بد پس لاریوش
 بشخص ای علی حاله السلامه و امرا دهر و من قال بعن تا که خودر صلاحی کند
 فلم يعرف امراد لیک سنوس ریان مردم بستن قیل و النزهت یار که کشی کند
 بله ایسم او توره اما که بو علفک دلی با علی او که ... طوطی بابا بش حدیث
 اعلی و الاخر للوحده را مار غی کا مین و سر دوی سر دوی کعت این چ طاعت
 مکر و هست و میات محفون ال معوض و سطر ملعون و سایل جمع تنان بالکسر
 بمعنی حق ان احلاق ما عرونی و یادی لید بقوله یا عرب البین ای عرب الیاف
 کامتره جلایه الخیاب بالبت بی و بیک بعد الشریقین الی بعد مشرق من عرب
 فعتب المشرق و جملی نیراد بعد شرق الصیف من مشرق الشتاء علی
 الصالح روی تو هر که سر حیرتای من قام صبا خاوری و هر که صبا حیرت روی سلامت
 بروم ... شاد شاکل بد اختری یاد لوضعه چون نور صحت نو ... بستن ... جلایه
 ستر که کریدی و مقصود من و بیک جاکه نو ... در حیرت کا سندان لا نظیر کرد

کدر قصص العاصمه و
 النسخ فارس کرد
 ای صیبر و یزد و
 طوطی ریح سامان
 و تریه قوه ...

[illegible]

در سده اول در کتب آن میان گفت شاهد ملی نیا، نسبتی ای مان محو
منسوب الی ملوک ای سده که ملوک را منسوب منسوب بقوله که فهم در میان
حالتی نیا، الخاب - حتی ای منقح جماعه جوال مثل علی و لای علم معنی منسوب
بالمکه که مرید او لا شش نو میرم چنگل مثل اطلب الیاس در میان ستان
رسته بالقسم چون باد مخالف به است ای، مهر شمس مخالف کاتریم العیر یوفی
چون سرفا قدمه بیاید الی باب الاول ناخوش و کله چون سرف مشیت ای مل
الشیخ بیاید الی و چون بخ سسته وصل ملکه الانقباض رفیق و انتم
که سب ای با هم سوکرین بودیم - مهر من همچون اخوت قرشت خاصه در
ر می که راجع بود و مل خود و در آن حقوق صحت ثابت شد بیاید
نوعی، نوری صفت بمع ارا حاطه من بعد آرا سیم مصدر من کردن و هو منقده نایف
ایدا اعلی و من قال و قد قال تأذیه عالم مصدود و شست و سینه مایا المصدرة
سپهری بضمی قدمه بیاید سند و ما اس منه ای مع حق می بود دبستکی با سکه
کو دل با عتق اهر دو طرف ان من احابین حاصل بود حکم ای سب آنکه من
قال ان بدیل عالم بصفت شدم که روزی دو بیت از سخنان من در مجلس می
گفتند و ایشان هدا - نگار من جو در آبد کیده نگین الخاف لغایبه ای
الملیج مکر بیان که سر هداحت ریشان جمع ریش و هو المکرک با ش و شرت ظا
نکر اظا حاجه الی ان بقال سر هداحت و شرت کافیل محمودی با سکه نویدون
ار با المراهقه حرف سر و سر لغش ای صدع الخب بدستم افتادی و فیه بید کا
چهار سبب که مان مثل آنکه اسم بدست در و بستان اییدی معقره طابود و ستان
ای بعضی مهم به سر لطیف این سخن کاهه بقول لیسه در هذا الملاح لطافه ملکه
سرخس سیرت خویشی کو، می مایا المصدرة ن شهادت د نه بود و و شانه

این کتاب در کتابخانه
موزه ملی ایران
تحت شماره ثبت
۱۳۰۰/۱۰۰۰
تاریخ ثبت
۱۳۰۰/۱۰/۱۰

در کل ترفیق هم در میان ما بعد کردن بود و مدح بود و تلام و سر و دست
 افتاد و سکون الی و صحبت قدیم تاشق و و خطای حویثی اخر از خون و ما سعت
 بود انقضت معلوم کردیم که رطوبت او هم بالغ و شکون رعیت است و در دلم
 هم نشان از آن است که کثرت حاصله معنای ایضا بنیاد و ستاد و صلح کردم -
 در میان عهد و قیام بودیم پس قد کان بیضا عهد و وفاء استقامت انظار تا
 جعفر لدی و بد مهران نمودی ایضا منتظر قتال للمطاب والتوسط مصدر تریبکار
 ان بالطیة ومن قال لا اله الا الله مرة واحدة طه مردف بعد ما ان ثم عری عطية مرة
 واحدة فقال بیع بالطیة ارعای دل در تو بستم ان نه گشت جمله الله ما و ما رعت
 فلی شئ سها و ما رعت علی کل عقد بدستم که سر کردی ما طایف العار شئ و الخطاب
 ما کر دیدی معی المرحع لا معی له و ان قال معی طریقی که دفا عقد شتره طایف
 معناه لا سر دوی نابیا بعد از بیع لم اعلم اقل تر صرح حق سر بجا صوت که صلح
 است ان لو کان فی الاثنی عشر اصبح ما را انی ان است انی نابیا و ما قال ارفع انی نابیا
 فلم یأت ما معی که ان بحسبتر نه که بودی قبل از نه که انی نابیا و ما یوفیقه
 حقا بدوب و قاسه لوق فلاس منی له علی جسد که و بدوب طیعام دوب نه طوکان
 انک صلح استر اسکر کبر و طخل که اولدن دجی مضون و اسن یکر بر به صاحب
 جانی ان امر مرة طبع بود که ستا ار جان ای مانت و مادر و انی انی انی انی
 من تاسیر نفوت انی عری معلت صدق معنی لهاد و کبر باهر مرأاة و بعض
 معلت فاین و ما را بنای سخی سبب فاین در طایفه متکلم باه و سر سکون الله انی
 و کا ورت انقاد امهله ان من حیاطه عیال تخیدل کتابه عیال انقاد و حکم صواق
 ری ورت انقاد فکله ان من حیاطه ما حیم لهره جان بدیدن لهره جان شایع و اسن
 و بد و بیان ان بقال معی حال خلاص لهره یک اربین طایفه کعب چکوبه و در حق بد و بد

فو و فاه صحت العمل
 بعد حلیله فو فاه صحت
 بسی و است و

برید به زوجه الف ماتت گفت نادیدن زن بر من چنان دشواری بود که در بدن مادرش
 کل تاریا را با آنکه که قوتی بخت و طار آمد و در کنج بر داشتند و مادر را بد
 برید به زوجه الف و با آنکه که و احبته آنها بدین معقول مقدم بقوله دیدن شرک
 معنی الف قد مر بیانه بقوله و عودت بر تار کنس سالیان الف مرچ دیدن مضمون
 هذا المصراع شداد هو شتر ال احسن در روی دشمنان دیدن مضمون هذا المصراع
 حیرة واجبست از هر اردوست بر بد بجمع سر بدین تا یکی دشمنست بناید و بدین ترکه
 تاسد دشمن سلا کمر کمر کور علی یاد در ام که در ابام حوائی ما با المصراع
 کرد شتم کوب و لیا لاجرة القوجنة و تفر دستم ما را رویه الیا لاجرة القوجنة
 حاصل اسعی کنت عا شفاغ ابام شباغ و کنت الطوف محنة الطب در این قول
 که در در شفاخ و در لیا با معنی الف مرچ افان و بی با قبل آب دمان بجوش بدین
 و اطباء العجم منقذ من حوشیدن و هو لایح بالترکه نور شتی و قور بقی کزای و العجم
 و المعنی انما لکل الرمان لایح حایة طوزا کجست کف الرطوبة اللی شبة الی مع من شنة
 حرارت و معنی المعنی السون فایم بعرف اللوط و سموش معنی السون لکله الی مرچ
 الحان و جملة الیها مرع الشخوان در خوشا بدین ما و طعم مشقة من حوشیدن
 و هو لایح بالترکه فیض و المعنی ان لکل الرمان طالع شنة طوزا کجست بطلی معنی
 قال ابو عبدة اخر و با قبل و قد يكون بالیها و السموم بالیها و قد يكون با قبل و ضعف
 بشرت تاب الکافن قناب جمیع المعنی نصف النهار عند اشتداد حر تیا و در
 لایح لایح ساند و یور لکرم مترقب و مشرق که کسی زمت حتر غوز رمن سرد
 معنی الی لایح و فی التابة معنی بریل و تابی ما ساء لسیة و با الی و حدر الف من
 در ساند و بطلی ما لایح و تاریکی کسر الیها کسرت و جلیه و هو ما بین اس ساج
 و تاب انداز فارسی معرب و کسر الیها لایح و قول حار و ساند معنی الیها

یخفف

و بدیم محال دل من درو شاید و اگر در حدیقه کوصوفی که در آن قصاصت از بیان صحت
 الی حسن و عاقله با بهر معنی که بود و فتح سوز چنان که در شب تاریکی در لیل مظلم
 صبح بر آید آن بطلان آب حیات را که در آن آید و بجز قدحی بیابا و قوری سرف
 آب سکون لغا و صفی که کیتی تا سر که قار و صومنی چون آب معنی قالموصو
 مردست و اولاد حایره و نگر ستر ریخته بود و خصوص القدره معتدله و سرف بطلان
 العین و لردا که باین سر آید که در معنی طابش التهمیه رجوع الی قور سرف آب معنی
 بفتح ابداء استنفا که در لغا حل صاحب محال با فطره جدا از رویش در آن
 جکی که هم معنی من حکید که طیه در طله ستر سار دست طار یسینا که کفر فتم
 و بخور و معنی سو بنیدم طل احمدها بسنفل طار الا حرو و غیره که شسته از سر کفتم
 فلما انقضت العطش بطلان معنی غلبی و هو القوم الصویر و المستلک و الطاس الاسر
 من الصدر و سنی قلما لکنه فتنه و لانه خالص البدن من قلب المحله الی بیابا بسو
 من الاساعده الی لا یقارب و لکن بر بله رسف الی لال الی مقدره و هو ان یسر لرسف
 بالفتح و سکون مرفوع علی افعال بسببه و لال الماء العذب الصالح و لو للوصف
 شرف غور استکمل بقوله لا یطاد و فیل و النزهة - کولم صومر در لال قایدیه
 لال که من خند که لرا بکر سم و حی مودج - حرم من القلم بوصف امکان المربی
 مالا و لعل و بوصف من ابرمان کو - رور تو میجو عبید حق ما و بوصف الشخص
 الی سحره و سر و یحقی - الصدر به بقال حرمی و براده معنی سر حمت و سر
 کوان که مفریب و الی ابا همما فاعل اده من سرور و طله رای قوله فایع رر بده طال
 کوما این شایع و من ستر بقوله شادی فقه احطال آن در حوض معنی مبارک طایع که
 چشم بفرنگی بیع للورن سرجیس روی و قد غلب فندک و او هر اده ال
 لک صبح سست همی - الا صافه بیدار که در اما طایف الفارسته بیع منف الی سکون

الزمان سكر من الخمر ونام فانه يستيقظ ويغيق في نصف الليل مست ساقى يبيع من سكر
 من جملة الساق فاما يفيق وورثته في يوم احاسا بمواد صبا حاد اذ عرفت انهم
 الصبح الصبح فلا تنفع الا ما قبل له اموز وورثته حاسا سالا سلطان محمود
 حوار مسامع ملك ما حيان سري عاصي صبح خيبر كره ويريد به حله واحدا
 يجمع فاسع بالحق العود وفتح العين مع اسم بلدي ورا آمدم وادخلت
 فيه سر كدريم ورجوعه ما لبث والمهورتي بعبث عند الله ونابث من ان جاكه ودرمان
 او كعنه انه في سلكه يستعبد للام ومار طاب بهي سوي ما لبث المهورتي ان يطوي
 دهره آموخت لا اول من اوى بحسن شكل وحتوى ما هو من آموخت لمع لتعلم حقا
 وناو طاب وستره كمال الطاف العارضة ولبث المهورتي آموخت لا اول من اوى بحسن
 شكل وحتوى وقد ودر من مفتح التواكسر الواسع مصدر من رفق كما عرفت نظيره
 وهذا مصراع من جملته بل ام مكر ابر شيوه ابره من موخت ما هو من آموخت
 لمع لتعلم فان آموختن كمال ما و متعبا مغدما كوا بحسنه الاصل في بعض كتاب
 المقدمة ان في اللغة المبحر في كماله فان بقدره في ديار سيم در دست الى
 في بن وهي خواصه صرنا به طرما كما يعرف علم وتمرده وورثه حاله الزرع وخر
 ولا حاجة الى الواو في حاله صحت ان علم غير معروف لا بد حله التسويب وتمرده وتمر
 به حله التسويب ويكت الالف وبعرق وكان منعنه مفتح له علم فلما سمع
 محاضره به مع علمه من هذا التركيب كعنه ان يسر حوار مع وضمه صلح كره وقد
 اشتهر بين الناس وريد وتمر ورا حصوصه هيمنان باقست سنغرام فلما سمع ذلك
 الجواب من الحقيقة كنه بدني ومولم به سيدة كعنه حاله شيرار ومان اشتهار
 كوا نبيج سعدى من تلك المدن كعنه رستخان سعدى چه و كعنه حويليت
 علم صفة المحروا للتكلم ان صرنا سلكي يحوي سكون خاار مفتح علمه بمول

م

سنب

الى بطلان معاني حال من فاعل بصور على متعلق بقول معاصا و بفتح ال يتعلق
 بقوله بصور كبره انما فاعل بفتح سل منصوب تحتل على ان صفة مصدر كدوف الى
 بصور صول ايد في مقابلة لغو وان كصوتة عليه طارحة بل جان من غير بسبب رفع
 وهو ير جمع الى كقول لا يرفع رأسه جان كونه على جرد بل في لا سطر الى احد ما بين
 على الدال و لتكثير حارة د بل على ما هو عادة المتكثيرين و هل يستقيم ان رفع سنا
 عامل في استقرا ح السطاري وفيه باح كالا بفتح وقيل في التثنية هو جود نحو اقور
 كوز في سودم و اول ايد ر محله سم و ر ربه حاكم سنو: بذا يد ر غيرة و او ح ر يد ر كس
 انكس شبي ر رفع ثم كد رفع اول و ر ي و ر مبع عام حرة طي ناظا كهي و بذا
 لوجه في شبي احدها ان كد جوصاق و الآخر ان كد كس باح و من قال في حرة
 كعب رمان فليل عالم يات لعن للعدو حفيظة مائة بيتة قرو رت و كعب عالم
 اشعار و سارة الى سعدى درين ر مبع في د عا با رنا سر: فار بست كمر
 كونه الى كوز: سرح سر بكترا شند كا و ر و طر فقم لاس على قدر عقو لا كعم
 طبع شرا تا موس كو شند كد جعل لاطعك ميل الى كوز صور حقل الى
 ما كوشند لا شتعا ك غير نا الى حرف نه او شاد الى كدوف الى الى جبي دل حاق
 صفة للمادل المحذوف كد كوزم نو صند مع العبد ما نو سفون و نو ناظر
 ريد فيه ابرام لطف مامد دان كد طر ح سفر معتم ك مقرر شند كمر كس ارا و بياك
 الى احد من رفق شاكعة بود كد كد لان منبهر الى سعد سست و يد كد كد و ان
 صفة مسترهد من دو بدن آمد الى و تلفف كد و طر: اللطف و سرودغ الى طر فقم
 تا سق حور كد كد ب ر و ر و ع متقا اقامتك في صق نملرة جبر كلفي كد معتم
 بعب سعدى تا كد كد و م سر قان را الى لاجل شكر جي الكسا ر كد م سنا سني
 كلفي تا و حورن ر و و اريامد كد معتم فان معتم بصوت كد طلوع الشمس

گفت چه شود که درین مقدار ۲ صد الفیله بر آساید قدری این پس لفظ است تا از تحت
 احدی القابین لفظ است مسعود بنویم گفت بنویم حکم بن حقیقت است بر سر که دریم
 بود که جسد آن یاء الوحده فیها و لفظ سار بعد الفیله که متر ۲ و ایل ۱ است چهارم
 قناعت که در دها و ما فیها ساری و توفی فی جیه که گفت چه تقدیم و تاخیر النور شهر
 بود بر یکدیگر بهاء لفظ است که ما در سار الاضافه کردن بر کتبیه فان فلک بقدر و دل که من علیه
 بگفت آنجا بر رویان مهر در لفظ مهر یعنی النور و سکون العین و لواء الحق بن جعفر
 لطیف جوهر کسر الطاف الفارسی بسیار شده ان کسر لفظی بطلان جمع بیل بفرمود جمع
 معارضه من لهر بدن این کلام گفت و موسسه بر سر و روی دیگر داریم که بود لفظا د
 عدد و ع الاخته و دایع که دریم است بوسه داد آن بیرون دوست چه سود را عاقلانه
 بهیم در آن خطه کردش بدرد ما باها الاصلیه المعنویه و بدل مهمله الت که کمال
 صاحب یکی لهر ایه بیان لفظ در و کردن سحر کبیر و کبریه محرق و سحر کبیر
 کس بر من قلاتر اس قاتل دیکل گفت این وقت منزه رود که دیو سیدش
 از هر دو بدو کرد و قبل نهج ما باها العرقه که بدین اصل لفظ و وضع الدن و من الاحتمال
 بعد و ان قال صاحب بک العرایب بیان لفظ در و استنکال سلام معنا سبب
 گویند که لارود ع یاران کرد و خنرق عن لاحتار و ان اربیان من اجل به سر
 ای نصف و حبه و ران سر و ران صد الاخره صفر ۲۰ م من تا بوم الوداع
 بفتح الواو اسم ثابت مساب النودیع و ما کسر مصدر و دوع تاشعنا خسر الخیر
 او حال بجمع تاشعنا لا خسر و ع اسوده مصفا کسر لصاد ان عا دلا و جیل فی التکه
 که کبرایق کوه بر اولیم تا سعدون بو عشق ایچین من صکر که مصف ویم
 حرقه پوتنه لارحل فقیر در لار و آن مجار همزه ما بود ان لان فیقنا لکی از اسر عریب
 مرآور صد دنیا بختی بود تا نفقه عیال کسر معین که متر یا به کده تا لارحل علی الغفله

در دال حجاجه با طبع العز سم قبله من بنی عامر بر آرون دند ن عار و عظیم
و یکن سرودن. جد و ما لهم با طبعه مارر لانا ن کریم و ز. که کردن که خندای شریخوا
ع لبکا و. انضی و قریا دیه فانن حوا دون. که تقصیر کن و کریم با خطاب
عام در سکون الدال زرر بار یسن کوا جهده اد معناه ما ستر که او علی النون
کر و صکر و بر یک دلد رفاد عرفت الکی صغری ال لغز و معمول داد و علی
ن بضاف لغز در الیه و من حان فقد ارتکب. که فاکه کالاجی مکر آن در دلیتی
خرقه پوست سر قمر خود مایل بودینه بطریق العصف النفسیر لغز و غیر
در و یامد کفتم مکر آن معلوم ترا براد المعلوم مال الی حل سر دند لکی علم حاکم
الا و کفتم می سر مد کسیر الناس و بکی مرأ آن معلوم چنان معنی لغز الی
بود که معارف آن خسته دل ما شمع با بدال الایسفی سنن اندر جبر و کس بالواو
العاطف و من نکر کافه غلط در معمول سنن که دل سرد سنن الی رفع لغز
و قلعه فار بست منظر قبله. نکر که مکر مکر با خلق بر سر به ان کو علی فویش
دن چونکه منظر کفتم مو فوق حان مست آنچه نو کفتم من معهود البیت که مر
و بعد حوا. الی الیاء المصدری با جوا. جاء بوحدة اتفاق محالطت بود و صدق
مودت بن کعبیه مودته بقوله من سنی که غله چشم چان او بوده ییاء اخفایه
و سود سر مایه غم و حال او لکمال حسد و میل قلبی. مکر ملائکه تقدیر العلام
مکر ملائکه باشد منظر و سراسمان و کریم شرمه یون نفس صورت او در روی ملائک
منشی تعاقبه الخ دی و لغز می مع زین و من کنته بالنون عالم بعرف اتفاقیه
کو. هر مودن مع المصزع الاخره نکر که الی نکر کو کوا طکیه یون او لک و لک و لک
اسد النغم و الیاء بوحدة. خلق حبیب که حر است جبر مفرج بعد آرو شانه
الو و مست صحت شد موثر و من الیاء مصدریه فقال یبع خلق مودت که مستحق

در دال حجاجه

در دال حجاجه

در دال حجاجه

و ثبت حرم قدمه در بساطه که سقینه آمد فاعلم مع جیوه که شش حوسن در نور دم
مضارع مع تمام من نور بدین مع محسن و تحریف الال و الی مع مستطالاة للتجسس
کلام کن جبه و کمره که سقینه طاف و فارسی و مراد صاحب اول السی می است که در معنی طاف
الفارسی من کرد بدین معنی نورانی و سوسود و باینکه بودی فان بهر کثیر السمع
که شود بی معنی موج ای حوی العرف صحیح بل حوسن بدل جمع من بودی که سقینه
تشویش عارفانه موم و دشواریها مع السقینه ماضیه و قد غی مع المنکس و
العرف سید ما سقینه السقینه المعلومه و المجهوله کما قبل لم یوجد فی کتب اللغة چون
طاف و سقینه مثل تارید من تارید و امر دهم سقینه ماله که کونک و فواغی در ریاض و ص
لا که کتب مع الحیب این رمان در فرق باری به هم جو مار قبل از سقینه سوسود
ایدن در بیان اشی اول که که حوی موج صحیح بل حوسن ایدن که اول که تشویش
حار و صلح علی یوردم و در که طاف و سقینه ماله که کثیرم یورمان ماله مار
یک را ایدن که طاف حدیث بین و کون بکفنه و تشویش مع السقینه السقینه
و کسالم ادا سقینه سقینه سقینه سقینه که فر شقی و فر شقی سقینه سقینه سقینه
و عن معی مولفق و حوی الطیفه من قبل المعی اول که که سقینه سقینه و تقید مع
الاجیر بالغلب معی که بل مولفق علی ما فی الفهاج الفارسی طیف معی معی حال
و اشارة الی کون که کمال فصل و ملاحت سرد بیان بیان است طیف و کانت
البحر و رماح کسر الزا ماله که دیر کن اعتبار ار دست و ان و لم بلک مقف مع بودش
الصیر لسنه راجع الی یکی و سار راطع السین راجع الی کون سقینه و در د و کانت
کردن که من ای شرح مع التو بیج که در شرف اسب ن جبه ظل و نفعان و در که حوک
حیوانی ماله المصدری که معنی سقینه الطحاب و تر که میشتا می کفقی معی که دی
قدمه سقینه کون بایده و کفقت سوسود و رتب حدیث لاله رت ماله لک کثیر

بسم الله الرحمن الرحيم
الحمد لله رب العالمين

در بیان

الملك كبر كثير من خلافه لا منى من القوم المحزلي وودده ان في كنية طيبة ومقال
ان في كنية ليلى وعشق فاجب بقاءه من لست من عزلي المص كما اعترف لخال
الم برة صميل لخال ان المستر في العمل راجع في صديق وصير مفعول بان سار
راجع الى طيبة لما عرفت انما بوماطرف للعمل فنخرج من الابصاح ناعله غير
اطيبة ايضا وهو منصوب باصهاره حجاب لاسترجاع الى خنظره ونسب الى
لا حلي خدره منصوب تغذير مفعوله ويروى في موضع ما بيا لنجاسة فاعط
صير صديق وقيل في الترجمة - من خنظره بده وسنة ملامت فلدن كور يد بده
بورن تاين طهرم روستن - كاشف لمانان كه طيب من حسنه في حكي رويت اي
دكتان بد بد ندي كان اسنوة راين وجه يوسف فقطع ايد بدهن مقام لا شرف
ناحاي شرف در نظرت مرمون بيحه في موضع الحال دستاير بد ندي لال حال كورنم
واجلين من العسر ما اسنوة الا في قطع ايد بدهن تا حقيقت مع ان حالي طيب
بر صورت دعوى الودعوى المتق العادر عن العاستق كور هي ما بيا المصدر
داد بيا الطباية قد كل الله في لنتي فيه تعصيده را رينجا مار وودن يوسف و
عن نفس لا مترا سوتا في ذلك وقلن امرأة العربير عنفت بعدا كنعان فلما
سمعت باغباهن دغنه وحيات لهر متلاو غطت مل واحد منهن سكتنا
وقالت ليوسف اخر في غلبه مل را به عظمه وخبرن في ذلك اسرا العابق
وجرح ايد من من حرط الدجسته وقلن حاشي لله ما هو ابتر ن هذا الا ملك
ملك كرم فقال لي رينجا قد كل الذي يتبع فيه اي وهو ذلك بعدا كنعان الذي
يتشني في لفتان به قبل ان يتصوره حق صورته وصورته في العكس وقت
الملاحة بعد رتن ملك را در دل آمد الى خطب بيا له كه جمال ليلى را مظهر كند
يرون وحرمانا داند كه چه صورت است كه موجب كسر الحيم چمن بن فنه است بعد بود

طلب کرده اند الی غلو و در جیاء عرب جمع حتی یعنی القبلة بگو و بدین معنی که
 اعمار سنه و بدست آوردند و بدین معنی که و با و پستیا ملک در سخن سر چند است
 لیست لیا الملك من در جیاء و نظر کرد و فلما نظر شمع دید سیه قام الی سور القون
 ضعیف ایدام در نظرش. تعمیر جمع الی ملک خفیه مد حکم که کثرت من جوامع
 و ان الملك جمال از من بلی پستیا با ایا العرب یعنی ریان بود و در بیت پیشین
 ما ما. معانی من تخون معرست در یافت الی هم ان ملک ماستحق حسن بلی
 و گفتن ملک اردیکه چشم کنون من الی بلی نظر بایست کرده و قد و حدی معنی
 من الی ابیات. من از سر و من رحمت بیامد خطاب للملك و من من بلی الی الی
 من یکم بعد در باید معاد من چون که ما و فقه من کوبیم هم روز حصول اطران دو هم
 را بهام نوشته بود و در الی الاضراف من ما موصوله من صلیه من ذکر بیان ما الی
 بکسر الخاء. مهله و فتح نیم المثلی المحمود و قال معرست الخب جی شنبه الی
 بلی لیسع کسلا یح الاول و فتح ایام الی الی النعم الخ الی الی و سمعت و فی
 بالفتح و تسکون جمع و قاء کمر جمع حر و هی الی الی و قاء اسم طامنه منبه لوی الی الی
 الی ما دلی و قد وضع الظاهر موضع المهراد الاصل ان يقول و رقه و ذلک لوضع اما
 لغیر یورن اولی و لا سله فیکر صاحب من العیون و هی رفع الصوت من و معنی
 البینان الی مترادف من ذکر معرست الخب لو سمعت النورق الی شکرت علی
 صاحت معنی من شوق و لتلد اما یا معرست اسم جماعه لا واحد له من لفظه منقول
 و ربطا الخلفان لغیر و الشبه بد جمع حلیل و هو الصديق فاقولوا مع امر حاضر الخلفان
 مع معقول من عافاه الله مراد من و حسب الله العافیه من استقام العنق
 و اعلم ان معرست الاول ثم المعطوفین المهرع الکامله و قطع الخلفه الواحده
 من المهرعین شایع لست ندی. الی لا تعام است ما قلب الی التصدق

ملک

مغلب. موقع معنی طبع المستقره ای. مویم و قیل یکنوازی که چون آتش در صفت
 دون الاصلی. المستقره فیه و غایت القاع البت الکلی غیر درستان در باشد
 در و ریش قدمه بیا به هر یک در و بیا و الوحد و ممد و بالتر که در و در و مویم
 در و خوشی از بفرم حال کنی از و سوز ل غایب. مثل بیا حاصل بود کی طبع
 مایه معقول گفتن علم نصیبی معنی. خطا و الخطایم در غیر خود ای و جمع علم
 تا حور و ای و در و پیش قدمه بیا به ای ابلاغ. لکن فاسد با بطل به تا تر حال باشد
 و مویم. ای مثل حال حال ما باشد. فاسد پیش ای پیشی مویم مویم مایه بکری
 نسبت مویم لای و انسان ای دیگر مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم
 لا تا تر مویم و الوحد المخرج بیا مویم. قاصی مویم اسم بلد مشهور
 را طاعت کنند که ما مویم مویم و لای حیا سر خوش معنی طاعت العاقیه بود ای لای
 یحبه و معنی در آتش کلام مستقر روزگار ای بیا و الوحد. ای زمانا مویم و الوحد
 مویم لای مویم بود و بویان مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم
 صفت مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم
 راسم. ای در چشم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم
 بوصف مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم
 و در بیا مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم
 کند مویم و بجهت مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم
 الا و ای لای مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم
 عن السطر ای الحجاب و الانشاعات ای محاسن مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم
 غافل مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم
 طرف مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم مویم

اعراض مارم شود که بیچشم و ان اقلیه صمدی و ظاهر است که بفرجه جمع الاعضاء
منسجمه و اطمینان که در گذشتن آن در فریق من الفرق نیست، قاصح با و آمد اعظم با ر
لنا کید طرف یعنی بعضی، رین معامل و من تحت الفاضل ایاه کوشش الفیض
راضع الی پسر رسید بود و زاید، بوصف رطوبت و دشتام کسری الی غیره
غیره حترارد و دستا قدمه بیان که گفت و مسکن به داشت لیضرب الفاضل و هیچ
ارایه مرتفع و مکرر، شت الی کم بترک شبا من، لایمانه قاصح با یکی از علماء معتبره
او بود گفت - آن شاهدین یا، لومعه و خشم که قتل بیبشنا نظر از دکل خوب
و غصه فان فی حلاوة و ان عطف عطف علی قول شاهدی سراسر وی ترش شیرین
فی نقدی و تا جری عده ترش به سرون شیرین و اذ حرف المعنی با ذکر نام، ظهور
بمعطل و غوصه قوس من قال با سره و من آن عطفه را که براسه و بنی در که
اگر چه ترش است از غصه و لیکن شیرین است و عده عده را، طار کسری ایا، جمع طرد
غرب گوید مثل سائر ضرب خب ریب الطیب فیل معین، لعمول و تصور
مضاف الی مفاعل و المفعول متروک ان ضربه العاشق سب ر دست نوشت
مردمان خوردن یعنی هر یک بید کن المفعول علی فی حوشن که بدست خوبشمان
خوردن آن قال قاصح لرفیق همان لا یستد، زو قاحت بقیع و اوای قلز جیا
او من ساحت با جا، لکله الی خودی، بد و در بطیر ابادت آن سکون نسون
بشد اسکی صلاست که بید و ظاهر و باشد که در زمان صلح جوید - الحور و آوین
ترش طبع بود، لی، صعب، لول لم یفصح بکون تر روزی دو صبر کن که شیرین کرد و مراد
قاصح هذا الطام، من هر علاج بطور الطنونه و تزاره لعم فصح و شنه و عبت
و با صبر عین قلب و یحصل منه المرم اس گفت مع رفیق و بسند قصا الی الحکمة
با آمد قدمه ساقا و هم با ما آمد متوجه آرد و آن جمع عدل یعنی عادل که ملازم

[illegible]

وکافی ایشان، آفرین کرد و حسن و کثرت شعر بر آن در مصحفی حاصل شد و او را این
 حالتی عین صواب است لاشک فی کونه و ابا و مستطاع جواب دگنی سر و توان
 حتی بالملاح بر دل ای و وقوع انقباض بر دل بالمطامه سمعته که فطنت کلام و قول
 الصبیح سمع الله من حیث افعلا کما یفتریه من لا فطره اعد و دل معنی البین المهره
 النزال المبحر بمبالغ من العزل و هو ملامه و فی بعض المبحر فی بعضین و انزال المهره
 علم و زنی الدحول جمع عدل یعنی العادل و هو مناسب لقوله تنجی چند از عدل
 ملامت کن مر چند، کما دواهی و فی بعض النسخه نصیحت کن که متوان فتنه نهار
 زنگی سیاهی مایا المصدور نطیل و المعنی بالشیء ریزه یوم یوم و اولی ریزه نیکه نام و فی
 این گفتن کان هذا ملاح و کسان را من اعوانه متفحصان تفیش حال او است
 الی اصلاح سراجی ملاح الفارسی یعنی سطریم علیه لبس حوا فی فیصل فطنت
 ملاح الی الفاضل و معنی که آن معنی ملاح العزف سر کجت و صرف به که کند
 اند هر که از در تر، روست ای کل من، خرج النرجس من الکبکس و وضعه الی البرکات
 لقورن و الاعطاء و روال، القوة در بار و ست المراء به انه یصل الی مراده و انکه
 بر و نبیاد ست رس و صفی تر کبکی مدار دال من لم یکن له القدرة علی الیاد و ربه
 دنیا گسی مدار لبینه علی وصول مراد و من قال یعنی صاحب تصرف شود
 اصلاح قال که، سمعت من بعض اصحابنا نکلت فقه سمع معنی لا یفهم من اللفظ صلا
 هر که زردید سر و در آورد معناه ما نترک حرکت که اننون کوردی باشن
 آنسفه ابدی و رتر روی چنین دو تن است، ای لو کان سیرا نا حدیر النکب
 و مردن من رأی ذویا یبیل و ان کان لا حدیر یتمد اشتیاق و اصلاح به فی طلع نشی
 خلوتی بیا، الوحدی دیها بیشتر شد مع الطیب و هم در آه شب شمع بسکون
 ای المهره ما نترک نایب و سوما شیء را خبر شد که قاصد بیند آید شبخیز

سراب در سرده موضع طایفه و شایع در سرخس و طبرستان محسوب در صدر
 از تنگ کفنی حیره و ستریم کفنی و استعجب در صحرای قبله مکرر بوقت سکون
 آفتاب آتی خود سکون میون بر خروسان اشاره ای نوعی عشاق بسوزان
 الطیر و کمره سم مغفول صبور اگر کار قدیم تر بیاورد خطایه بادشاه ردای
 جعفر و موسی سم صحرای حصار باران فانی و در بعضی نسخه‌هاستان باز در خم
 صبح آفتاب کسوف نادر و وصف ترکیبی من تاهقن چون ن مثل کوی با طاف
 العار منی المهر که طوب طاف غنم معقل در جمع الاقول حولان باغزار است من حش
 المکنی راسه و هو اولی بصره مکره حسن طایفه معانی که با سر که جو کس
 آفتاب اسامی شجره سود شیده کدم که چشم فتنه خواست رینهار و بعضی نسخه
 یکشنبه که دوست کفنه است در کنار بید باستان تا سرود غیر در فوس صبح
 آفتاب و هو بسوقی الاقوی اوده سکون آفتاب علم فتنه معانی الطیر و اسحویه
 و جیب و قد برادر معنی لغت نامستوی و مسجود دینه باله و معنی بوم
 اخط و از در حنا صلیق طیفه معنی مسجود دینه هو طایف انگه صبح لان
 المعربا و در کسر الهمز اسرار کسر لیا انا کل برید ملک عربو کوس نامونه
 امرب لان معنی حفظ عربو فریاد و معانی و عهد است سر چون سب مغفول مقدم
 لقول سر استغن والمراوده سنه العاشق سر لبی بیا الوحد و مرده سنه
 المعنوق جوان مثل چشم خروسان طیره و الصوره صفة لقول بی ملک بود
 و يكون حاقه سر استغن فاعل بود و رجع عاشق سنه عن سنه اجیب
 کفنی متعلق به بیرون خروسان قاصد بصره فعل الصبح قاصی در بین حاست
 بوداه و الوصله کاهرا و معصا حه اشنا که بگی رستمعق در آمدی دحل
 طایفه و گفت چه ششینی خیر امر منی سنن الی فم تا بان در معانی با سر که باطل

این شعر -
 در سرخس و طبرستان
 در بعضی نسخه‌ها
 در بعضی نسخه‌ها

بصیح

اوله فی این بقدر خلاف که گویند بر امری که بچند که در هر آن حق است خودی به الوحد
 ای انجمنه که تمامه و بلکه حق و ماوراء لواقع گفته می شود که این استیفاء که
 هنوز این که به سبب می رسد به سبب ما اند به برتر و سایریم ما ستر که در این
 معاد اگر در اجزای این که به رتبه تا به حقیقت است و ای معنی ظاهر می شود
 تعجب از الوحد که قاضی بنسب می رسد که در وقت می رسد به در حقیقت که در هیچ
 را الوحد صیغ نایب استیفاء که به سبب ما اند به برتر و سایریم ما ستر که در این
 لا مد و معنی المصراع با ستر که به سبب می رسد به سبب ما اند به برتر و سایریم ما ستر که در این
 لا مد مصراع من الیبدن ما ستر که به سبب می رسد به سبب ما اند به برتر و سایریم ما ستر که در این
 عد و بهشت و سستی می باید مصراع من الیبدن منک معنی می رسد به سبب ما اند به برتر و سایریم ما ستر که در این
 در ن سبب می رسد به سبب ما اند به برتر و سایریم ما ستر که در این
 نوجیم منکری معنی لطاف و به الوحد الی دین صیغ و به الوحد الی دین صیغ
 الاستیفاء و من قال و کبریا و به الوحد الی دین صیغ و به الوحد الی دین صیغ
 عد معنی و به الوحد الی دین صیغ و به الوحد الی دین صیغ
 العاصی طبر مشهور که قاضی بنسب می رسد که در وقت می رسد به در حقیقت که در هیچ
 لا کلک من ورا اشاره الی تقاضی از جمله فصله عصر صیغ و به الوحد الی دین صیغ
 می رسد به سبب ما اند به برتر و سایریم ما ستر که در این
 معاد الی در حق و غرض خصوص بالهی پس به الوحد الی دین صیغ و به الوحد الی دین صیغ
 قاضی بنسب می رسد به سبب ما اند به برتر و سایریم ما ستر که در این
 حق نصیح این سخن در سبب می رسد که در وقت می رسد به در حقیقت که در هیچ
 تأخیر لا سبب به الوحد الی دین صیغ و به الوحد الی دین صیغ
 منکری که محقق من معادیه که به سبب می رسد به سبب ما اند به برتر و سایریم ما ستر که در این

وہی ہے جو کہ ان کے لئے ہے
وہی ہے جو کہ ان کے لئے ہے
وہی ہے جو کہ ان کے لئے ہے
وہی ہے جو کہ ان کے لئے ہے

گفت مراد خدمت سلطان یک سخن باقیست ان بنی الامم ملکی پسید
 آن چیست گفت و بعد با سستی ملاک مالیه و المعصود که بر من افتاد
 خطاب للملک و هین الیه کفایت عن الشرک و الاعراض طبع مدرا ان لا نطرح
 که ارد منت القاء للخطاب مدارم دست اند لا ترک و یکن من یرون کرحاص
 نی هست و این که که هر دست قایم ذنب عظیم بوجوب العقوبه بدان
 کرم که نو دارن امید واری هست لای متناهی الکرم میری ملکی العفو
 ملکی گفت این لطیفه بدیع و عجیب آه دی و این نکته عریب کعبی خطاب
 لقاصح و یکن بحال عقلت و خلاف شرع و فعل که امر و فصل و ملاعت
 از چنگ با طیم الفارحه و کسر الطاف للاضافه عفو من به باید معاصی
 را بیدن بمعنی التخلیص من طاعت ان سیم که ترا از قلعه بنیب بفتح بیا
 الکاینه للعقل و منیب الکسرة مخفف من شیب بفتح السون با سز کن
 اینست و بعین ویر و بعین سر کشته و قد جعط علیہ لعن ذنب علم طریق الاتع
 و المزاوجة فیقال سب و نب لما بقا له اسیرینه حسن سب و انز کینه قرن
 قورن و المزاوجة هو الجمع الکا سدارم تاو بکر ان طهرت کیر ند من عفو شک
 گفت ان حد او و بجران خطاب للملک بیرو و ده نعمت این حاکم هم طایف یک
 اه تادریه فیل و سه نرکس این که که که ام و بکیر را بیدار تا من طهرت کیر
 لما قال القاضی صرح المظبقة ملکی را این سخن خنده آمد و معصوا بیا استیة
 ار سه خطاب او قدر المطامع فی عطف سرور که منت کلمه در ملتاکید و متعده ان
 اه حاد او را که اشارت ملکی و لالت یکشتن او کرده بودند که گفت اه حاکم
 الملک هم حاکم بفتح اطاء اسم اله و تشدید یلم خویشند ان لکم و موت
 کبیره نملون اطعمه به عیب و بکیرن مزین فیل ۲ انز کینه ای که کعد و عیقل

نکته ۱

حال اس غیر یلغیه شعنه و رفق ... دواغ باد الوصف
 پاک بار و صف نه کیتی من ماحق و پاک و رفق اثر و وصف نه کیتی من رفق
 بودند میدان عشق کز پاکیز رو به بیا الوصف در کمر و کمره کفای نه
 المهرین بود که بنظر الاشلاء بکجه جیس خواندم و الطیر کلا در بانی علم مرهون
 بگردان مکسر الحاف الفارس مع موضع اما بدور جبهه و الیاء الوصف در
 قاصد ما هم الی العاشق مع المستوق جو مله آمدن اشین رجوع الوصف
 نادرست کبر و تخلیصه مباد بالترک و لمیه کلام بن سکی کبر و دکل السات
 هم کعت ارمیان موج و مشوبه بالشین العجی مع الخالیه هو اهو مسوع
 من الاسانیه و موجوده کتب اللغة الفارسیه فلا تلتفت الی ما قبل من ان
 شتوبه هذا لفظ طریقه یعنی الاشاعه و الی ما قبل من انه لیس شتوبه یون بمعنی خلط
 کردن و الی ما قبل هو عطف تعجب لموج و لعل من شکر کتاب لستان
 باللغة العربیه ان عظم موج حتی علم من يعرف عربیه صین قال و یقال له
 الی موج البحر غمر مر الجدار و دست یار من بالاصافه فی المعطین کبر فان تخلیصه
 هم من تخلیص درین کعت حیران سروی سر آشفت ماح من اشتغف و هو
 مامر که دلور مکی و بجمع فر شفق و هو مراد هنا شید بدش که حای و د
 وی کعت مفعول القول هو البیت الای الی قولہ حدیث عشق الی قال
 منیون بالفتح و الشکون الی من بنو شیدن بفتحین بجمع شیدن که در سحقی
 بالیاء المصدر کفد باری فراموشی تم بین المص حصه القضیه جیس کرد بد
 یاران و ملاجی امر مان اناجی ... روی عن محمد بن عبد الله البخارانی انه قال
 رایت فی سمرقند شاعرا علی سطحه شع شعرف علی الناس و هو یقول من مات
 عاشقا فلیمت مکررا لا جبره عشق لا موت تم ری بعینه مجمل مینت لا و قاله

در باره شاعرانه و سبک
 در باره شاعرانه و سبک

در باره شاعرانه و سبک
 در باره شاعرانه و سبک

در باره شاعرانه و سبک

الی بخت العمل شنو تا بد آن شیر به المعنی بقوله زلزال افتاد معنی و لهذا قال
 که سعدی را در سم عشق بآل عمره و چون داند که در بغداد تا زلزال افتاد و کجا
 با منی سان العرب افلا شنبه به لاف اول بعد و معروفون معنی الفصحی کابره و
 لسان الفرس ثم من لعن طغیانی الی المعشوق الاصلی و لاری می که در کمال
 در و بعد الی اخذ قلبی به ذکر چشم از همه عالم فرود آمد الی انظر الی غیره
 روی من تحت القدر است که قال و حلت دار استغاثه بعد و در این کتاب مقید
 معلولا فقال الی با محمد اما تری ما یعمل الحق به قل له لو جعلت السموات تسع
 عظام عشق و الارضین السبع فیداع رجلی ما التفت علی تطیع طرفه عین اگر
 یلم و محزون و نه کنه آه لو صار اقبین لانا کشتن معنی بصیرت و لا یستعمل
 بمعنی الکبوت که نوافی بحر العراب و من قال یعی اربها لو کانا فید الخبوع فقد
 احل حریف عشق ارب و دفتر من کتاب کستانه نوشته الی الله واحد منها
 اگر محنوه نواسی سرار و همه بیرون کردی تسبیح سالیا پیش من و مستق
 جیون کرده **مجموع** بالعق صد القوة و القم قبه لعه
 قال اصحاب النواریح قول من شایب ابراهیم عم طار الی شعره یقضا رف
 لحبه قال ما جدا یارت قال ان قد تک نور و قاری فقال رت ردد نور او و قار
 ما غایبه و انشد ان در جامع دمشق مترباده فصح با الوحن می
 رفت و غ بعضی النسخ می کردم و المعنی المراد واحد تا کما جوال اردان یعنی
 یس الطامع و رآمد الی دخل و کف و درین میان الی انما ینکم کس هست که فارسی
 داند فلما سألهم خارت بکن کردند گفتیم لسانک چه حالتی و بعضی النسخ
 جبرست گفت بیری حد و بیجا سال الی شیخ کبیر و لیح سنه الی عامه و حسین
 سنه در حالت ترغ است و حال الاخصار و بهر مان فارس جیزلی گوید

لا یمخر و مخرج الکسره تا که در اوله لا یفسد معطوفا لانا عرب اگر که مخرج فوج
رنگ شوی که اینها استی بالافدام تصحیح کرد ما نعم و سکون جمع النواص
یا به و است میافق با شکر و هجته بیاد الوحد که چون سالسنا قر
در سیدم علم و صلت الی و سه ادنه ایو، جسته می گفت در می چه کفتم چه تعلیم
و تا جبهه بر آرم مطام الی و تحذیر الی ابرام در بجا که مکلفیت ماضی بجهول من کرمق
را معنی و لم یساعد الی در بجا که در حق الی ان علم سعرة السع
المنقولة للعدمی خورق بودیم که مقتد بس و ما حلون ان اقل مستویا مع
اینست نعم للاح مستلوم قنا ول البینین معرفه علم و هاتر من با شایان ال
الین قالو عند المختصر می کفتم تخف می که در مدس ظاهره هو افاد یول علم ناشف
مع طول عمره کما قال از عمر در روتاسی او سر حیوة و بها قال الی و مع و انساب
ابن آدم بنیبه حصلتان الحرس و طول الامل کفتمی جکویه در بریا حالت
الایع الی و کفتم چگونیم بدینا خطاب که چه سخن می آید الی الصدور
می رسد کسب بیاد الوحد که ارد ما نشی سکون السون و السین للورن بادی
کنند نعم الطاف الطاف او فقیه ای بخر چون در بای ستان استانه قیاس
کن که چه حالت بود بعضی الواد در آن ساعت مرهوی که از وجود غیر سستی
بدر رود حال آن یکره روح من مدسه کفتم تصور مکره که فکر المون از جبال مرکز
ای حفره و و مع را سر طبیعت مستول مکره ان که فیلسوفان ان الحکما و و
معن نسخ وصف قوله فیلسوفان لفظ یونان کفتم اندمراج که مستقیم
بود بعضی الواد اعتقاد معار است بدان لایع الاعتقاد علی السماء و مرصی که چه
تا یل الی کوی بود دلائل علی به مملوکن تکلمتم قان المعنی که اگر در مایه طبع
کوایم نامعاده که به سکون الی و شون کفتم هیات . حواد

در بند اولی تدبیر رفتن یواست قد متر بیان ابوان و ایل کتاب خانه ریائی
بسیار با آباء العزیز من ساسه و بیست فلا و ده لنگش و المی ادا حرب
المزاج لا یجده لعلاج دست مردم ریزه طریق لثاق طب طریق لعلایان
چون حرف بفتح الحاء المعجم و کسر راء امهله صفت مستبده بالزکوة فامتنه بعد
اوقات حربی بالهمز المنین و لا یبایضه علقه بیه مردی بیاض و حوت حلائیة ریزه
می نالید من الم معارفه الروح من الدی بیره لثاق امهله العجوة و من قال الروح حوت
علم بآیت علی اللغه صدقش شجر معروف فامه کثیر ما یجلب باء لورد می نالید
علم من والقدح لرفع الصداع او طرارة چون محظون کتلی شود خندک مزاج
مصب الم من القول او لروح به عربیت واحد العرایم و به باخار سیه اصیل
انزله به علاج **ب** بیه مردن حکایت می کند که دختری بیاض و حوت خوراک
بود و سر و جنتا و خانه و حجر مثل نعم الطاف العارضة آراسته و کلون با و
نشسته و دبل و دل سوخته لعلایان و مقدرة المواضع الثلثة و سترای
دراز کتلی بیاض الحلائیة و دلا جمع بول بالفتح و التکون و لطیف عطف
تغیر کتلی مثل بیاض کتلی تا باشد که و حوت و بیره و فاعله صیغه ضمیر
و مواسست پذیرد یعنی ستانف منی و ارا نمد سبی می کتلی تا که بخت
لذت یار بود بکون و و و چشم دوست بیدار بینه بقوله که بصحبت
بیره فتاد بخت صدای و حرا ن دین و صف نه کتلی کرم بالظاف العارضة
و سر و کسر الدل و و رگار جشید اسم مفعول من حشید نیک و بد از مود
و الدی احق صحبت ما تد کسر الباء و شر مودت کان ارد مضارع من
آوردن مستحق اسم فاعل من اشتق و سترایان عطف تغیری حوت طبع
و شیرین ریان و صفان نه کیان **ب** تا توام دست حطان للمکبر دست

و این صفت در
...

آرام كنایه عن كمال الرعاية و ربه ربح معارج من آردن و بآرام
للمنطق نیا ر ارج نفتح السون معارج سقى منه و من قال كسر المون و سكون
المرأه فتح لفتح الحاء فخذ احطاء ادا يوجد ثقافه و جد البتان من شوبان
كه جوطوطى من منه شكر بود فتح الواو و حورشت التاء الحطاب و خورشت
اسم مصدر ما ينزك بيش و قد يزداد الطعام و هو يزداد من الی و طان طعامك كرا
لما لبعاء جان شیرین دای هر و حبان فعلی فحصل اسكر و لو سقده بآرام و قد بد
كر فشار آمدن بدست جواد محب بكسر الطیم اسم فاعل ما غلب لی شكركم هوا
هو الختار الاستعمال و قال فی حار نقض و اغب سف و سزایه علمای مع بسف فاعل
هو محب بفتح الطیم و الاسم المحب و خبره ران كسر الحاء المعنى ان صبيح عظم
سرتیر و سكر بان و صفان تركیبیال كه صردم جوی برب ساء الفارسی و المرأه
العرب معارج من سخن و صرطه را به روان لا بشفه طار لی و جد و مهر شب خایه
حسد بیت اللی بطنه مطان و صر و ر باران كبر و - و عادی ای الیاء المصدري
مدار را سلطان چشمه بفتح و تاجیر و قادار لی رطلان چشمه وارن لا ترقب
ولا نطق لوق من البطان و صر المصدر صر صون كه صردم سركل دیکر سزایه معناه
با سرك كه صردم سركل طار و ران ابر لبه لمر اما طایفه ابران معقل و ادب و ران
كند سركل ففان حریل و جواد - وجود بشارت یاء الواو حو حو امر من
جستن و درست شمار و عذیبه ان صحت كه ناجون حوون الداء صحت
مع من بیا و بكرة العصبه كم صحت الكاف اخافته و صر هو المسموع من الاساقفة
ومن قال بفتح الكاف العرب فخذ عذ كنى صحت الكاف العرب و ران
ان ران كنى كفت فاعله صیر برب سزایه لا نسق لعدا و معی كفتیم لیبس ان
قله و كان صردم ان طس كه دلش در قید من آمد و نطق با و صید من شد و كست

وكتب علم هذا الحق ما كره بحرف من ثمانية مع بعض فاختار ويا، لوحدة سر وصفته له
اردل بر در سآوردان و صفت نامزد و ستند من قلبها لتألم بالآلام لكثرة
و كفت جديس سخن كه كفتي در سر زون حقل من و ران كسر او و مصدر كاموارة
آن يك سخن بآوردان من الكلمات التي تكلمت بها لآلوزن في مبرن حقل و ران
كلام واحد سمعته كه و قتي ان في وقت من اوقات سبيد ام رقيب و بعض
منسخ قاطلة حويش و كلام المسموع هو ان يكون ران سركه كه كفت حويش
المرتبين و به كفو شبيده او ان كه جيب شبيده هو طارث ان جيب مبرن
المرحوم به بدل بعد ان و هو مناسم معول رايست و راد به آله الرجل كما في
اسم تفصيل و لثاف مع من و جوسن، له فوة و هي كسر لثاف و فتي لثاف و
الاسترخاء و رت شبا لا يسا مثل ارجى شفا اصبح شبة امه لثاف شبح شبة
الصباح في مصدر و استرخاء و صلا شعبة لان تعصية شعبة و اطلع سعة لثاف
تقول حواش ما و فاصلي به مضارع طهارة الطان غاصبة و من قال قبل ان عا
يرتد المضارع المصحح فاصلي كايته ان المصدرية الماصح الاستقبال فقد قبل
اسا طل لان ذلك لما اتى به من حروف الطوارح لا كما لان صوطف جدا شارة ان قوله
شما شدا مع قيد لقوله ثبت ضرة و صميرة راجع الى لبعول و ما في قوله بالثاف
و البرقية معناه بالفارسية افسون للتألم حسه و اراد بالتألم الاله الشايتا
يحرك الاله ان لذكر الشايتا اللبث الى ذكر الشبح و ان كسر اصله كرا رثعي
عنه و كسر الاله الا صا و مراد ان سر طل في رضا به جبر و و ذلك مع المصحح
باب الهمزة مع الكثرة فتد و مثل ران سر سر حيزه و و حذف يا سر ان للقافية
و انورن بهر كه رجائي حويشني شوايد قاست مرصون الا معصا استنا من حصر
امصراع الاول كيتي حركن يا كنه ما اعني الشين معصا سر حيزه و تقدير معصايش

نعت

[illegible]

خواستنی و نه و بستیاب ما حال نام نهاد در بیان آن در حقیقت نا امل و ام
 و نه غرض از این نام این هر چه بد بخشید است تا حکم صاحب البیت منزه طایفه
 شریف از او و صلاحتی که سرای ابدی ما بقیان آهسته و خفیه می گفت
 چه بودی ای یقینی که آن اور حقیقت را بدانشنی که کی می آید و در خاک کنی تا در
 ببرد ۹. خواست دل نماند صفت منبیه که هر دم غافلست که احاطه آید
 و سر طعمه مان که بدوم فروخت و کوا حال را بآید ۱۰. ما بهر تو خطب عام
 کرد که که در هر صحن نکی سوزی نرسد بد رت ۱۱. جانب فیه ایکی بیع ایگر اندر
 فیه ایکی نو کال بد رت حای مخم چه کردی حیرت بعضی تسبیح را بد رت
 ملائقی ۱۲. تا همان چشم داران را بر سر ۱۳. اوزن بیا، الوحی بعرو و حوی
 بالیا، تصویر سخن را بدوم، ان کست و امیب با شوق و السرطه ما شیب و سیر
 اسر شاکه بیان که بوشا ستر که سلک و یست ما بدوم لغز بدوم مقدر بر مرد
 بیا، او حق صفت مرد دل را بدوم ان غفیب لای بان می، بد ما تکه که لغز اید
 بکعت چه حسی بیا، ططاب حیر که در حال حقیقت است با تکه با نقیر بد علم
 کعت ۱۴. جواب چون، با تکه روم بفتحتی الکیف او است که نه یان رفتن است
 فیه صفت ان صبح کعت شنبی که کعت بد لفظاً، رفتن و ششتر لفظاً
 فلفظ، به که دو بدن و کستن یعنی کین و مل و احد سنما الطاف العار است
 مصیح و الطاف العرۃ شایع معنا هما، لا انقطاع و الانفصال ۱۵. که
 مشتاق سر ۱۶. بیا، الطاب مشاب نهی من مشتاقین نقل، العا بیا
 ۱۷. مستقلان بنده من بالیا، الفارس لای رسد بالیا، العرۃ ان عمل بصحی و
 صبر آموزی نفع الصبر یعنی لا تسعی اسب ندرن که در هر طریقه و در کل
 بفتح ۱۸. و الطاف العرۃ بالترکه انکل صحر ادعی که عرۃ شوط و طلق ویر لیر

ویکرمکن و بیکرمکن که از هر عبارت و مقال معنی جمله و معنی بماند و در کتاب
 ثم بعد از آنکه آمده است در رد و شب و روز کائنات اول و دوم و جواب
 بیا الوحدی جنت و لطیف خندان و شیرین زبان صفات لغوی و در
 حلقه عشرت ماوردی که از من اوصی بیا فی المعاشرة که در دشت هیچ نوع بیا مدی
 بیا و حکایت و سب و ساری و جواب و رخصه و هم نمودن آن که از صفات
 کبک نامشخص است و بعد از آنکه در کار و کار بر آمد یعنی معنی زبان که اتفاق ملاقات
 نبیند و ما را بیا بعد از آنکه از اشارت الی روایه و بدین معنی الصبر مع الی قوله
 قولی را جواب است بر او به آن تر و ج و در رد و جاست یعنی جعل در و لا بدیج
 بابا العرق است حقیقی برین الی المقطع است و العبد و الخ و سست نیز مرد
 معنی الماء العارص و سکون و تر و انظار سبب یا ستر که صولف و جبهه که این چه
 حالتیست یعنی در قد نظرت حال که گفت تا کوردان بیا و دم دیگر کورد که بیا
 المصدری که در ج و حاد اقد جعل اسما و احد المعنی الی شامه و ج و جمل طایفه
 سبب الماء العارص و الفهم حده و معناه یا ستر که او غلام و هو ماء حود
 من الماء و غوی میل الی جمله و تفسیر اول بر من ابل الی جمله که الی جمله لغایم
 و السبب بالفتح و السكون متدا غیر فعل فاعله مستفید راجع الی السبب
 فتح کسر اللام و نشد به بی معقول غیر و هو شمر لست من الی استکین و جمله
 غیر حده و کنی فعل تفسیر بر مان الماء و ابل و جمل معنی الی ستر یعنی الی ستر
 و هو الماء علی وجه تخفیف و اسناد التفسیر الی المان بجای او معنی حقیقت
 جواب الله تعالی و محال جمله الفعلية نصب علی طایفه تقدیر قد و استعاره بیکرم
 علی نفس الصانع من الکسر و يقول ما بعد الصانع طال ان اسبب الی
 هو تدیر الموت غیر لون شعر و کنی تفسیر المان لون تدیرا

سبب

پیر شده خطاب طاع لکن شیخ زکودگی مایا، المصدر در دست موات مر من داشتن
 واسع لم اذ بالترک لکل باره و طرفت خوانا که آرد ان از کما و سلمها الوهم
 طرب لا جوان ریسر حیران که از حشمت که ذکر نماید اصل بر آید آب رفته همچون
 و که اربع را چون سید وقت در واسم مصدر من در ویدن که بخت لا بقول چنانکه
 سره نو حیر دور بالغ و اسکون حوائج باین المصدر بنده حق رفت ارجح
 من فضاغ من آه و در بیع آن من بختی بین بعضی اشیاء کلامها اسمال الخلیل ابوفت
 و کثیره و معروف و وصف ترکیبی ال. تاسف علی امره مان السیف الدن مصفی قوت
 سر بنجه بشیر مایا، المصدر رفت الی مع قوت انچه فاشت کامله در صبح کون
 به پییده بیا، الوحده جوید بر مثل العهد و هو بالترک پاس لانه بقتع من طعاع
 باطل قطع خیر بیره زای بیا، الوحده که مخورن موی سید کون بود و طعاع
 کعشتی ماملک اعلم ان ما مع لیس الات مردف مادی و الطاف للتعبیر بر سید و
 ال قدیم الاتح والمرا به کنه، المع موی نلیس سید کون کثیر اما ران خواهد
 شده بالترک دو طرف که کدر این پشت کور با طاف اعراضه ان نظر کردن
 قد تغیر صد و المراد به الظاهر المعنی و حله قول ان مامل ال قول پشت کور
 مقول القول کتاب روزی بیا، الوحده بجزی حوائج مایا، المصدر انک بر مادی
 ال طاف ال و ال و به رفع الصوت عیفا ال آرزو و موضع طاع مفا علی
 شست و قور کنجی بفتح الطاف العری و بیا، الوحده شست که هو اعتاد
 ال حال انکسار قلب که بان حال مفا علی گفت و قول می گفت مکر خردن
 مایا، مصدر آن فراموشی که بیا، الطاف که در شیخ میکنی الباء ال لا و بیا
 در چه خوش گفت را بیا، الوحده و رالی مفا بفتح العوین مفرده خوش
 ال کولون جوید شد یکنی افکن و بین تن کلامها و صفات ترکیبیان که ار عهد

کون طاع شعل
 مادی
 مادی

مادی مادی مادی مادی

مادی مادی مادی مادی
 مادی مادی مادی مادی
 مادی مادی مادی مادی

هر دین بسکون الباء، المصدري و تا، الخطاب هو، باد آمدی بیا، الخطاب
که بچای بود که بیا، خطاب در خوشی من ماضی باشد که حق نکردن حواس الزام
الکوردین روزی هذا البوح الی حضرت قریبا عرض جمعا که سنا بینه حد که نویسنده را
و من پیر در انقول کتاب نو نکردی بجای را پیر بیاد لوحی بهما، خود
بود سکون الواو، ه نا، مرید و من قال الی من من قال بانه یعنی القوا بیکجه، باشد
العصیر باجماع الی دلی یعنی، بجای گفتار شد للجه مصلی است که از راه و
اه لا حل، مگر حتم قرآن کی یا بدل، خطا، فرما، باشد که حدان سقا سقا حد حق
منه بر می عطا و معی مایه بینه فروخت با نزهت فکر طایفه گفت حتم مصحف
بخصوص سبب کور حاضر اولین و معنی نسخ حتم اولین که مصحف
موجود است و خطه بعضی الطاف، سفارته و تشدید اللاح، القیه سور دور
الصحیفه صاحب دلی سبب و گفت حتمی بعلت آن اخبار افتاد که قرآن
بر سر راست و در میان حان است در بها کردن طاعت نادان مریدان
که منی العصیر جمع الی کرده همراه بودی دست دیوانی کسر التاء الی لولان لوح
عق الطاعة بید العطا، فرماید، الی دلی یعنی، بجای وضع عق الطاعة
و لکن، نشاء الی توافق بید السی، مدینا، جوهر در کل کسر الطاء العار
بنام بعضی لولان و را بخود خواهی صد خواست لاله طرف اللسان مناسبت
من الخطاب بالاسان حتم المال بیداد فی الشیوع، حان، پیر مرد و
گفت حرم، الی دلی الی لا نرفیع گفت ما پیر رنام یعنی ساستی لا بجصل
لی سن بالسوة لهما به کسدر و جوان کواه چون حکمت مثل قدرت عطا
و معنی دا که گفت دلی الشیخ المصنف هر که پیر رنام یعنی ساستی
لا سن الی سن او اگر حواء باشد با من که پیرم چون ترا مال معنی کیف دوستی

صورت سدد استنهای انگاری الای لا یحقق الحجة المستبده ام که درین روزگار
 کس بمقتضی پیری ای شیخ واحد کبریاں بست نه پیرانه سر آ و وقت استخوان
 که قال خود حافظ - ای دل زیبا بدرخت و جیدن پای زخمتی پیرانه سر کن
 ۴ نزل نکل و نامید او قال مولانا جامی - حای آحر بن حورن مار بجای طفلان شد
 چند کوبیدن سر این عشق و درج بود و من قال الی مع کونه سبجا قد فسر
 بعبیر معناه که کرد جفت بضم الطیم لعمریه و سکون القاء مع لروج خواسته
 دختر کی لطاف للتصعیر و کسر اللام و ضوب روی و گوهر نام و صفا نر کینا
 جوانی مثل درج مالم و اسکون مع اخذ این بوضع جفا الجواهر که عرفت
 ۵ الخطاب بن و لیس جبار روید کان گوهرش البصیر راجع ۶ دختر که چشم
 مردمان منفت بفتح ساء الفاء و مع سون مع لک کفه جوهر مستون و
 ۷ بر عرفت الایع قال محبوبه حسن ارجم مردمان ساهت و قد فسر هناك کفه
 مردمان بد جاکه رسم عروسی بود بعضی انوا و متبا بود سکون الایم کن فیه قصور
 و لیکه باطوار لاله اول عصای شیخ جفت الایم کان کشیده و نزد بعضی سوال
 النافیه نه هدی معانی پس که نتوان دو حن مع دو حن مکره سوزن بولاد الایه
 من الخدیة القون حاتم شکفت بعضی الایه و مع الطاف العالی است ماسته که سبقت قفوت
 حاصل مع لبث اسم بقدر علی ارالہ بلا نماند و ستان کله کسر الطاف العالی است
 الایه استلایت آغاز کرد و حن ساخت من حله سلاطین مهر که طایان به صاحب
 بحر العرب کده اللفظ و و سرخ شطرنج لوب سر لغت او سدر در حد عبارت
 و من قال فی شرحه طایه و اهدیه بفتح طال و لرق فقه احطاه من این شوق دین و هو
 مثل شوق چشم یک سر هفت مصیبت خاص من رقص مع آثر بیان شوهر ما فقه و سکون
 مع روج طر اف و رن حکل و فنه حاسن چنان سر هون که سر شحمه و قاضی کشیده

بعضی از آنها را جمع گفته و از آنکه ۲۰ و لفظ گفته شده من می بینم و من می بینم
 معنی آنست که گویند ما من معلوم قال حاله و ج و هو الی امر او یل و احد من و و حول
 گفت مرهون بی در خلافت و شصت و پنج بعد از آنکه و السناخه قال سعدی
 کناه و حشر نیست کانه خلفه مصرع الکانه که دست هر دو لایک شایع من معنی که در چانه
 سفت جمع معنی جبهه ابرام لطیف ۱۰۰ ۱۰۰ ۲۰ و ج بیان اختلاف
 یکی از ورر پسری بیا و لوجن کوه صحنه قدمه بیا و ج عقب و است
 پیش کسی را شصت و در ستاد تعلیم که مرید را شریقی بیا و لوجن کن
 مکر عاقل شود مدت مدید فعل معی المفعول تعلیمش الصبر و ج الی بسر
 کرد فاعله صبر کسی مؤنه سودای تعلیم پیش در شریقی الصبر لای اول کسی در ستاد
 فاعله کانت بق که به عاقل می شود و مرید به کرد چون بود معنی الوو
 اصل حوصری بیا و لوجن قابل مرهون نه بیت را در و امر باشد لا سلطان هیچ
 صیقل المعنی و استکون جو اصابع الی بریل صدای الشیف حواله مع العرب
 و استیاق منی الی المعنی فیه واسم المصفا اند کونه و من یخ یعرف الکاف صریح الاول
 نکونه به کرد و معنی که در آجری بیا و لوجن را که به کهر باشد و حذانه سلسله بیا
 معنی لفظ کانه و کونه یعنی اسوع منون می شنید که چو تر شد لبید بیا
 القاریه است که مرید رتر لفظ شری و لا معی از صفت و ثابیا معی للتفصیل باشند
 و کز حریفی اگر بنگه شریقی اند به بد معنی بن جو یا بد معنی حریفانند فکیفی
 پس از آن لایحانه بد و معنی می و در مقایسه جانان مع جان بد معنی نورید
 و تغیروا الکمال که ممکن و دولت دیا غنی در است بد الی لایبقا لای اعتقاد
 و جاء و انصب و در واء و العو شری سو قاعی و ج لایحانه قلعه
 قبوسه بد سرودان لایحانه انصب و الحکومة ص البرقة و الفلحة الی العبرة

فبعضی بگویند که ملا یعنی آن که بفرستد و این را می‌گویند ملا یعنی آن که بفرستد
 من الاوران و لا یفرقه احد حتی یفقد علیه و سیم و در سوره نحل خط است
 ملا و جده لایقند علیها و هم یفقدونها و در سوره نحل خط است
 مترا و این سوره یعنی انباء الاول و فی الثانیة و باحواله و صاحب شهاب بن محمود
 ای و صاحب المال شهاب بن اما صبر من کلمات و الصایح جند را پس است
 اسم فاعل من یبدن مع التوبه و دوست با پس ای ثابت و اگر هر چند صاحب
 کمال اردولن یعنی ای بر دل قالع مانند که هر دو معنی خود ال کمال مع
 دانه دولت است **و صاحب کمال** راجع غم از نفس جا و ملا چون سکندر که هیچ
 در و سینه و در نیست هر دو که هیچ جامه دارد اتفاق بهتر جامه که در و هیچ
 مرد نیست هر دو که هر دو قدر از ان طریقت پیدا و در مرد را بی سوسنید
 و در هر دو که هر دو قدر از ان طریقت پیدا و در مرد را بی سوسنید
 مفید پس بابا الفارسی از جامه سکون است و حکم کردن آن شکل حکم من العبر
 سبه اسما و خروج بعضی نسخ از جامه و حکم کردن با مواد العافیه ان صفت
 بعدا کتب و الحکومه و کوکبه بنار ان بعد لا غلبه بالشیع و لفرقه حور مردم
 شدن فامند اسما و قرع من السحبه و افا و هیچ **سور** و قتی افتاد ان و فی
 وقت غنای در شام حلیه جلد نه هر کسی از گوشه فراموشه ان حرف کل احد
 من را وینه روستا و کان دانستند مع ان اسما حل القرینه العالمین بویزیری
 کبر ایاء المصدری للمرافقه یا دستار فشد کوف تا العود باد تا المرافقه و من
 لم یعرف عالم الفواح قال للورن یسره و ریه سکون لکن ما فقص عقل صفا بصر
 کمر بی ایاء المصدری و روستا و صومع فریه رفتند فالعصره و العلم و الکمال لا ینسب
 و حال س میراث پدر حواصی حرف الشرفه و علم بدت مورخ و کین مان بدت

حر 2 توان کرد و مسکون تا در و راز ادب الهی را انقیاد به سبکی فصل
 تعلیم ملکی که کبریه باطله و ضرب کسب آباء و اجداد و عبادت
 الهی را توفیق و لا رفق زدی و من قال و بجز آن بسکن آباء و علم عدم لاحاقه
 بعضی ضرب ریزه توفیق توفیق رنگ استغفر بهر یدرم که الاستاذ که در طالع
 فان ضرب بکون مطلقا و لا و مفعول و در حد قیاس کردی ای حواء کینه آبستر
 زدی و قیاسی بابر مصدر استلاب پیشی بهر مردی از معانی و جامه از نزد و حد
 او منسوب من حسن کمال بردشتی در حد بدر زدی هم سر آمدان بعضی
 ستاد و کما به السؤل و گفت سر پسران حاد رعیت جدین جفا و توبیخ و
 با قیاس سینه سر رشتی و بی داری که سر به آبغی اکی توفیق اکی اکثر من آب
 اباء اجداد رعیت سب جیب فلان سال الملک گفت ای اعلم سخن باریت
 باید گفت و حرکت بسیدین باید کرده همه خلق را طاه الادب محمود و خلق
 احدی قضا ال خصوصاً با دستا کار خلق مفعول که صریح بردست و براه سلوک
 رفته بعضی را آشتودن بعضی سر آینه یعنی لسته با قیاس گفته شود ای بکره
 اقواء الناس و قول و فعل عوام و جسدان لغز افروز و فعل حواصن بخار باشند
 حواصن عصب و رد مرد و پیش و در بعضی السخ اگر صد تا بسد آید در این
 رفیق من یکی در حد نه عدم استغاث الناس ای احوال العفر آ و کمر یکی
 تا بسد آید سلطان ای تو صدر فعل غیر مفعول من السلطان و در بعضی السخ
 اگر یکی به کوبید یا دشا هی از تعلیمی با تعلیم رسالت و طاه لاسر کول بسد
 تمهید اخلاق التمهید بالتفیه و لا حلاق جمع خلق بعضی طاق و سکون استیج
 و کسر لغاف لا صافه ای قوه حد و در احوال استیج که سانا حسا احتیاج آن
 پیش سانا العین باید که در حق عوام و هر که است در حد دیت بعضی آباء و

المصدری ادب نگند مروج در سرکه آیتا لالا اول طاج و العوز و البقا و
 الجاه و هو اسم و مصدر طاج که مخار اصحاح و فون من قال ان الجاه خالام
 الاعمال السیف طاج من بعد غف از و بر حاستان بار نفع و زان جوب نر را
 ان العا الرطب چنانکه خواهی بیج امر من یجهد فان سئل الاعمال نشود
 حکن و العا بیا سبب بیا نشر سئل معنی نسخ و جد هو است و العا
 جمع غصن سقم العین المعی و سکون الصاد المعی شرح اسطر دافونتها تشدید
 الیاد احملها مستفیضة اغترت و استقامت و بی سبب ضمه الشان بعمل المذ
 الفعلیه نصب مع انها صریح لتقوم قاعل العمل ما خبث متعلق بالتقوم
 ملکه حسن نه سیرادیب الی المعنی و تقریر سخن و یسجد ید و مقول آمد حلت
 سعت یکنید و یا بلا حشایان مرسته اراجه بود سرته که دایم است معنی کتاب
 بفتح الطاء و تشدید ثا یعنی الکثیة و کتاب و الکث و لعی علم الاون ما نر که
 سربار جیلر معنی و علم اکثر کنایه معنی و علی ثانی بر کنایه معنی و یدم
 فی شقة سیاحت در دیار مغرب ثمین صفاته رول و وصف ترکیب و که اما معنی
 هدا بیان فتح صورت و تلخیص کفار هدا بیان فتح علامه و مدحوی هدا بیان فتح
 احلاق و نه و مردم ارا هدا بیان فست ماطه فی ذاته و ما یبر جبر لار هدا بیان
 فتح ماطه الی احوال الناس که عیش سلمان مدیدن وای بسمت رؤیت تبه
 سقوت و سکون انما مقصد من شاه و هو لعی العث و العا سگشع بفتح الهمزة
 العارضة و یا خلابة و قولون قرائن و مردم رسیه کردی فیه تب علیان
 و صورت که همه جمعی یا الوحق بستان پاکیزه هن بدوب و النشوت و دجتران
 دو شیر و ان نبات لاسار مدست حلال او که قمار علم و جه نه تهره حسن
 و سرباره که عا لفظ یار و بار ای لعی الطاق و الحان که فی عر العرب و مدقان

من مودع

تشریح

سمعت من بعض النكاحات قال يا ابا الفضل واليا بين النكاحين جمع چاره
گفتار در خصوصش فقد عمل عن بيان اهل لغة وسمع مقرب من المعلى الصلى
وزعم مع اصلياً که مخفف من لاه عارضه است که يوزن که باء و من قال في شرح
اداره فقد خطا، سمين بکسر ليه للاضافه بکسر من التماسه جيا که باجم النكاح
ردن بيا، الخطا به و لاه ساق ليه بفتح فتح المستدق و سکون الواو و کسر الزا،
فصيح و فتح تلاح معروف و بکسر ليه شکو کرد و کاهو لغتاد لغت شيدم
که طرغ لغت بين بفتح بعض از جاست و جاست او مطوم کرد و دايه ناس برده
و برانده من دار التعليم و مکتب خانه بفتح ليه و دايه بار سايه بدل مديک، الوحد
فیرها و بکسر مدي حکيم و حکيم که سخن چه حکم ضرورت بفتح کاهو مقصص، طله و
موجب آزار کسي بر يا شاعر فتح کاهو مقصص طلم و کود کان اليا المنعطين را بفتح
استاد تختين لا اله الا الله الاول ربه در وقت ان خروج و معالج دو بين مختين
معني ناه، حلاق بکسر لغت بين و بدد بکسر الواو و کد که شود له مات الطوى من
قلوبهم و ما عقاد علم و شارت، معالج دو بين ترک علم کرده و في بعض النسخ اعلم
مخرج ما بدد در اغلب اوقات و کثر الايمان يا بکسر و لعب عطف لغت
شيدم يا، الخطا به و نوح درست ناله ناي قل اقامه در سر بکسر بکسر
استاد و معالج و العطف و في بعض النسخ بلا و و بکون نه لا چو بود آزار
الاي لکون مود يا بالضر و التاوب حرس کسر فاء العجه و فتح السين و سکون
الطاف العزة لعب مخصوص يلعب به العيان يقال له بالترک اوردن شکل کذا
في بحر الغرائب و قيل لطف ليس ما لعبه الكلمة بل هو لطف التعجب الداهل على
معذ فرسو ليع بوجوه ما بکسر و کد کان در کاهو لغت خود هم من المعلى عباد و معفه
مرد بکسر الزا و ناه بآن مسجد که در کدح ان مديت به معالج اويسر و دیدم في در

التعليم که در طوئی کردن ای سئو اقلید و فی بعض النسخ دل بر وصول کردن کند
 ای طالب ظلم علی و لقا حویش آوری و مصو و مقام انصاف بر تحبیر
 و المراد به المبالغة فی الفصح و لا حول کثان گفتیم هر القول که بلیسی را دیگر بار
 ای مرتبه امری معلی سلا که هر اگر دند و لا قلت هذا الطلام منکال بیه مردی جهان دین
 بشید و بخندید نتیجتاً من لای جدا و گفت منشی که گفته اند ان سلف حلا
 سون باد شای بیه لای به گفت داد ان للنعل لوح سیمیش بکون
 المون و السین فوزن بر کتار المراد به الامطاً و فان لوح حروف التامی لایا
 السطی یصح من سفت بر سر لوح او تیش و فی بعض نسخ نوشته
 بر بعضی کتب بالذهب حور استاد به که بر بکسر المیم پذیران من کشته
 پار ساراده را و فی بعض نسخ بادشاه زاده و الصحیح هو الاول نعم
 فی قیاس الایمال اکثر از مرکز یعنی التاء و کسر الزاء یعنی المنه و کج عمان جمع علم
 بالفتح و التندید علی قاعده القایسینه و اما الاطام کا وقع فی بعض نسخ فوقع
 مع علی قانون العربیه بدست اقتاداه وقع فی یز بطریق الارث فسق و بطور
 آغاز کرد ای شرح فیه و مبتدئ مایا المصدر من التذیر و هو الاسراف بینه
 کردت ان اتخذ الاسراف ضرفه فی الجمله چیزان بیا التوحید فاما اسرافه تعالی
 و سکر معنی الطاف المحقق که نکر بدل فعل جمع التامی و سکر لای بکسر الطاف
 که نحو بدل تریب لای سکر تار ان الی مرة بتعجیض کعنی قائلاً ای فرید و حل
 بفتح المله و سکون المعی هو الذی یأخذ الکر و یدخل فی تصرفه من الطایع است
 رواست و پیشا سبای کردان وصف منکر دیدن باللفظ انظار است یعنی خرج
 و آیه و کثیر مسلم کسی را باشد که دخل معین دارد عیث لا یقطع و یکنی لخاصه
 شد جود حلت التاء لخطا نیست خرج استنکر ان لا شرف و به که مطابق

جمع ملاج شد بدالام بالفارسیه کشتن نامی گوید سرودن شد، وحق و معنی
سرودن آنست که این فیه اگر باران نکوستان از غلطان سار و مشهور است آیات
الوحد و خلق که در حق یسیر حکم رودن از او باب الاما فیه عقل و ادب پیش
کفر بود و مع قدیم بهما را، ساس الاولی حایه انی و لایک، ملوک عرب
و من قتره میان و اعاد جماع و حجاب و معوا الحالف طارده سس مافق و اخر
نکوار که چون تحت و مال سپردن بهمن شود ان مع و بنی سخن آیات، المصدری
برای بفتح ایاء الوحد و آیاء حجاب و بنیابی حوری آیات، فالاولیان بستره الاله
الذکور العهود و از دست نام و نواش اسم مصدر جمع یوسبدن و صیغه امر و بعضی
العسل و قد یكون و صفا نرکت و الماده هو الاول این سخن در کوشن بتاورد
ای یسیر لای ۳۳ و لم یقد و سه قور من اعترض کرد و گفت راحت حاصلی
حاضر و موجود را نشویشو اجل مع غایب و آخ مستقیم علم صیغه المفعول الی
نکوار که در خلاف رای مردم است، خداوردان لام ای، صفت المرم و
بکی سخن آیات، المصدرة عطف علی لام چرا سخن خور و از بیج سخن آیات، المصدرة
بهما سر و بهن آیات امر من رفعت سادگی که ای بار و لغور و صفت نرکتی بالترکی
کوشن نور بعد از غم و در دست باد خور نام و روز کافلی، سبع نام و خور و نا
بنقد رخ می دارد و به آن به که نام و در کوارج لا رف و در الکلیف ای معصا مگر که
در صدر صف مروت سنستام و عطف الی قید فتوت یعنی سجا بست فالایق
یعنی، نقیام ماسود و کمر، نعام نکسره اهد و رفواء غوج امان یعنی از مذکور الانعام
یعنی الانعام، هر که علم معنی شد سخن و کرم کتابه خدا الاشتهار سد ساید
که بعد تر در ای الایس که ای یسیر القید علم در هم و یکسکه نام نکوی آیات، المصدرة
چون سرودن بهمنی علم ماصحی صاحب النجاج الفارسیه شد و حرج و ظهر بکوی

بالکاف العرنة یعنی الخلة در بعض الساب شواخ که بیدن روی المعنی بالترکی
 قبولی با علی و لم سن یوز والمسیوح مما الا سائر ان المراء وجه الخطاب قوله
 بیدن و من جعل قول المصدر بیدن معا فان اللفظ صحت ولم یوز الخطاب ویدم
 که نصیحت فی بدیدن هدا من کلام المص ودم کرم بانظروا خاسته من در آمدن سر
 و هو قلد العاصی امر فی کدتر که ماصحت که دم ان ترک معی و روی از معاجن
 او کبر دانیدم ان اعرضت عنه و کفج جمع الساب العرنة سلامت بستم و قون حکما
 کارستم الا غلت مغولم که گفته اند تلح امر من لتبلغ ما علیک ما هو موصول
 فان لم یقلوا فاعلیک ما هو ماضیة وقد کحل ما هو استقامت و اما و احد ای
 فان لم یقلوا ما یلزمهم فلا علیک او فانی غنی علیک اذ ما علم ان سون رأ البلاء
 که چه دای که شتو ندای لا یفعلون بکون امر من کففت هر چه می دای خطاب عام
 از نصیحت و بدیدن ان لقول هر چه می دای رود ما شدای سیکون که خبر سر الامر که باشد
 بولای بی مفعول مفعول المصراع اکثروا و فاق در بعد موصول اسکنت من علوم
 قبول لمصیحة دست بردستی می رود که در بیع هر چون ستیدم حدیث دانستند
 ای ما غلت خیرة بسیار مده بیاء الواحدة آنچه اندیش کرده بودم و کنت انکر
 ار کنت حالتی بان لقول آنچه بصورت بدیدم ان رینه الوقع و حاج که بان بالا
 برهم می دوخت فی الناس مغفرة و تقوی و دوخت غلته طعام و لم یرضعف
 حالتی بهم سر آمد بالترکی فرشتی سر و نریدم در چنان حالت ریشی در و شملات
 خراشیدن و نکل پاشیدن مادل خود که غم بحریف سخط با کسر و السکون الالسم
 الی و مر قاردر شریک و ناکی غم یات ماضی المعنی در پایان مستخ ان آخر
 سکن بندیش در روز شکل دست تا یا المصدر فی ان لا یفعل من لغفر در صحت مستخ
 اندر باران جمع بار بر فشارد بفتح استون حصره مضارع من افشاندن ما سر که سکل

1994

کتاب الفقه المصنف
جلد اول
فصل اول
در بیان احوال و اسباب
و احوال و اسباب
و احوال و اسباب

بعضی مرتب کرده اند، لکن تحقیق در لغات آن فقد عطف بر دو ش و ترتیب الاصاب
الحج من نه کتب، بعضی بن علی انگلیس کنون بعد از آن تا جبهه هفت نفره
که خواجده که دست بالتر که سیر است که کر و روزی یا الوحد فر موئن و بختل
آن بکول تقدیر المثل که چه احوال و زیت کردن فر موئن و بعضی آنکه که سنگ
رزق آن است که کر و فاعل خواجده میرایزد و اعراض دیدم که بسیار
و بعضی نسخ پسر رای گفت با بنی نصیر این و نصیر سال استغاف لا
للفقیه نکل مؤول بوم لفیقه الی شالی و ذکر الیوم ما و انکست انکست علی
ان جبرام شتر و لا یقال و لا شال من شبت لی من سبک استر بجم حسب
بعضی نه احوال و پیر سید که حضرت چیست نگویید که پدرت کبشت کا قال الذکر
فدا بیغ فی لصوره فلان سببهم و جهه کعبه را که یوسعد بآباء العرب و بنی
المهل اصحاب من یوسعد و و بعضی نسخ بآباء الفارنج و بنی لمجی
و الاول اظهار و در کرم عسک الطاف عربی بیلد بآباء الفارنج و در دود لفر
تا می بعضی صاحب الاسح الی مشهور شد و من قال اسح فاعل من لفر فعد احطاه
با طر برن شست و مو الکعبه رور چند موهون و اجم هم و او کرامی ان کثر
شد کافیل کرامی و اریز کس را که در پیر کاندلی بن سخن را و منام بیرونی
قال کرامی منسوب الی کرم حلاصه الخطایه و العبره تعصیل المرافعه و و
شرف نسب و اصله کافیل و بسبب نیست نسبت مردم و هر کس را
منعنا خود شرف نیست شرف در ره و خوشتر است که با که کوهر مدست
در تفانی حکما آورد اند که کثرت قعته الخفیقه بیاید عند قول
المص مکن انکست در سوراخ کرم و من لم یعرف یتیه هناك بود و ما نوحا
را و لاده موهون نیست و لا یولد من مطن انه علم نوحه انقا و چنانکه در کیه حوکت

آورد اولدت ابا قهر مراد است و ما که کرد و سفره باران را سفید آتین کاناوا
 مرا صحابه کوجب شرطان بحسب طریقی سراد و طعم پس در چند سال از سفر
 شام بار آمد و بعد از آن درویشی کرد که در آن مررت بخانه و کیفیت حالش را
 کما هو العادیه، لاجنه گفتند بریده شمع در سنانی بحسب نایب الوان گفتند
 چیست گفتند بر شمع خورن است و غریب کردن قدمزین من لعلان و بیانا
 و اسباب التالیه الخطایه انی اولها موسی و حوین یکی ربحه ان قتل حد اوار
 شهر که بخت خواجه الفصاحه بدر را بعلت تالیه لعلی بهر کمر فغانه حد و بهر
 در کمر و بفتح طاق لغاری و بهر کمر نا بحسب الطاف العارجه الی القید الثقیل
 بانه تالیه که گفت این طار او اشاره الی دکل العجیزه کاحسنه است و تالیه
 طر و حق حد و تالیه بحسب السون لامافه تار و ای وصف نه کبکی و تالیه لاله العیار
 المطافه عیار لاج و غیر العرب کما یقال فی التزک یو کلی طور نکر و منم بعرف حفا
 التکنه قان و اما اوله لشم و فی عبارته مساحه اد و بدل طورن لعل و شعر
 و قال و طاشیه لان طاشیه به قول باردارن و حد و لغت العرب اد بقاء الس
 اطوار لاه مرد مشیار قدمزیه تالیه لایاب التالیه الخطایه انی اولها مطافی
 ابن سحی و منم بعرف المعی قال و شمع بالشم و السکون صه التکران اکثر
 وقت ولادت مار زاید بدل الولد اران اشاره الی مسمون المصراع التالیه لاجیه
 بهر سر یکی حردید مرهون که فرزند آن نامعوا را ی غیره موافق را بید
 طعن بود که بهر بد التعلیها الصغیر مطلقا ان کست صغیر سر که را بهر سیدم بلوغ
 و من امارت گفت در کتب مسطور است و فی بعض السخ در مسطور کتب
 آمده است که سه سنان دارد بنده بقوله یکی بارنه سنانی بفتح الطام
 و لعل که بعید معی المصدرتیه و قدمزیه تالیه اباب التالیه الخطایه

اولا بكي احيى ولعل يارسن بالهاء الفارسية في قوله تعالى الساكنة في احرار
خمس عشر دوج اختلاص وسوم دگدون در حوض موی زبا یفتح الزا لغز لغا فیه
اسادر حقیقت یک شاد دیتنه بقوله نکه و بدایه فیدر حوض حق مرقع
یستغاث بالهزة ان سده در سد حوض ان علاوة لسوم في طيفه
يكون المزة فيدر حوض الحق ابد و اغلب من كره في فیدلته مع مكره در و ان
معنى موجود نیست من يكن فيه حوض الصفوة محفوظان سكون لكون باع سحر
ال لا بعد و به بالغابل يقول اهل العزم مند بيه بالبع و بقوله ان ابعك احسن
بصوت آدمي مند فطر آب فيه تغذيم و تاجير تغذير فطر آب بصوت آدمي
سده كل رور من فر ما در رحم ماله الفراء مع السنف و يرد به المتفر ان مقي
متفر في اترجم ريعين يوما كرجل ساله را الى من ليع ارمين سنة عظم الرب
يشت مرمون استخفيقت لث يدا آدمي فواء قال رسول الله ع من حاد الاربعين
و لم يقصب خيرة شرة فليبقه امض من لنا و قال عبد السلام من هذا الاستي
عاما فقد اعدت جو مري خسر قد و لطفت عطف على جو مري و ميث
بشند بيا مند موخر و كنه النسخ جو مري و طف و آدميت في كيون
امصر في معولا مقدا مدين مغي ميو لاج ان استغن الخلال على كمال سدا
نهي من يند استغن مبر بايد كه صورت مي توان ساخت لمع ساختن خبر يو
ما خفن سرا بواها و الظاهر ان استغدير سر و ايوها و يجوز ان يكون لفظ وريد
ار مشكوك في كنه النسخ المعنى و سكون النون و فتح الطاء الفارسية و سكون
الراء الملهة بالهزة رنجف و زمار بالراء و الطاء الفارسية جوان دارا
ناشد فضل و احسان مرمون چه فرق آدمي مانقش ديوار لان تحذ القصور نجوم
فيه بدست آوردن دنيا هنر تبست يريديان الفصل ميكي را كرنواله دل بدست

[illegible]

فافقه بل يعني ان يقال المصراع الالة في حقها وافقه ان يقال المصراع الكس في حقها
 مردی را در دجتم حاست ان حدث شخص وضع العيص بين يديها رفع الجاد وكون
 اليا ورتن لعب العلاج فافقه مرادوا ان كل طلب منه الدوان بيطار را اجدد جشم
 جبرار بايان کرده ان يصع في عيون العوالب در دین و کشید لافها که میسر بود
 بالکاف بعد ان صار في حکومت ان خصوصیت پیش و آوری حاکم ویرود الفاف
 بر دند لطلب الارش حاکم گفت برو بخانی الی البطار بیج تاوان ماتا عوفانیه
 ان همان نیست علف بقور اگر اس حر بود و بیا طایفه پیش بيطار به قتی پس صورت
 انقضت في بین اخصه بقول مقصود رین سحری آنست که هر که تا از سون را ان
 لرجل لم یجب لمارسک فرماید ما انکه دامت بر دعتن پس دیگر فرمود ان جعت
 الی و سحری ان علف منسوب کرد و بالکاف علف سحری در فعل منعی جوشید
 فاعله و کس الی الی لا خافه روس را و صی بر کیتی بعد و مایه الی دخی لاصل لالک
 حلیه مفعول به و نوبایاق وصف تربیتی ان من بیج اخصیه که چراغ قد نفعه
 یا من اسم فاعل من بافتن بالانکه دقیمی است لا بقدر المهره للوزن و لا بحوزة شانا
 کا طرفه و ایل للتابع من قال بقدر ابو وصل المهره طار طن لعل طار بشاره برش
 بالعتیات و مکنون الموه و اخصیه راجع الی یو یا یو بکار گاه حیران الی الوصع
 بنسج و یا یو یو یو بکار زین و کان یسرک بیا و الوحد شایسته بالشیخ لعمی
 تم بالشیخ المهره داشت ان کان لا احد من العطاء ان مفعول و من قال یعنی و لد عالم
 بعرف معط بستر و فان یاق فاعله صمیر بستر بر سیدندش ضمیر لمفعول راجع
 الی یکی که به صدوق تر پیش هوا الضمیر راجع الی بستر چه یو بستم کا هو المعتاد
 في قبور الکبار کف آیات کتاب تجید الی القرآن پیش با تباد العزیز یعنی قدرش با لا
 و بعضی النسخ شرف و رتبت پیش از نیست في لا حجة الی نقد به قدر که روا

این نسخه از کتاب
 در خط نسخ است

در خط

در خط

باشد مرغی جابجا موشتن غلطه بقول که سرور کاتبون معنی القیقین المهملة اسم
 معمول من سود کرده و بالفاظ الفارسیه الی بحو و من قال بحو قد علم یعرف الصانع
 من المانع و حلا یق بر و کرندال یقون علیه و سلطان یق سکن سروت شد بالمعنی
 یعنی بقول ی کسد و من قال بالمعنی مع المهملة علم یعرف اللوحه فابن المعنی اگر بقول
 جبرئیل ی نویسد بشیر الدان کتب من علم صندوق القبر بسید با مرماه این دو بیت
 کفایت می کند و ایشان من لسان البیت **و** معنی الواد و سکون الراء المعط
 فارسی مشهور بسنعمل **ع** حذ الاستواء و شهرت قریب من الزکر و بعد ما قضا
 بیاید **باب** الثالثه الخطایه الیه **و** لا ساله در را شنیدیم **ع** قول المعنی
 و ما که که برود باز که دیدی و منم یعرف الفارسی و نظیر آن محتاج الی ابدان نسج
 بیاید **ه** ک و ما بلغ هو انتقام قال و لعل مقصود من واه **ع** کنار العین یو تخت
 من طیب منی قلت و اما اطیبه هو اللام محبت من طامه فقلت و اما که که کفره
 بیاید **ع** **باب** الاول **ع** الخطایه الیه **و** اولی سکن **و** **ع** قول المعنی صلح با دشمن
 اگر چه می هر که که ترا و من یستقرض لبانه **ه** ک قال **ه** هنا بمعنی الطای الفارسیه
و سکون الراء الاصلی مقصود من **ه** ک بمعنی هر وقت **ه** ک اللام و یلیق ان نقول **ع** فخر
 ان آخر البیان من و فخره **ک** هو عاده هر که بمعنی هر وقت که **ه** ک در بستان مرهون
 بد میدن **بی** **ع** الخطایه بمعنی **ک** است عاده **ع** فخره **ک** اذا اظهر البیان **ع** الا حصره **ع** است
ع چه خوش شد دل من **ه** ک از لسان البیت **ک** قلنا آقا و من قال **ع** من هر چه اگر
 در بستان دنیا هر زمان سپردن بد میدن بمعنی آن **ه** ک من ظاهر شدن فخره عمل
 عن لبانی و السباق خاصه **ع** قول **ک** رالی دوست تا بوقت **ک** رالی مرهون سپرد
 یعنی میدن **ه** ک من بالفاظ الفارسیه **ع** **ک** یا رسای **ک** سکن **ک** ار خداوند **ع** نعم **ع** ان علم
 حد من الاعیب **ک** که در آن **ع** و دید که **ک** بعد از اداست **و** یا استوار معنی **ک** الراء **ع** **ک**

یعنی حکم بسنه و موقوف می کرد بانکه، شکوه ایدردی پارس گفت الان پسر
 همچون توانی ملکی خلوت را و موجب خدای عزوجل سببه حکم تو بود پس است
 و ترا روی فقیهت نایب است فانه حشر که سبزه او را کماله شکوه حق تعالی
 آراسته من آوردن و چندین جبار و اعدا را فانه تجاوز خدا لعدل نباید مضارعی مسفی
 من سخن لغوی لا یشق و قول من قال لا لام فی موضع الاستفهام یعنی هر چند که در اصل لا ظهور
 ان يكون الامر خدا فی یوم انقضاء لا یشق ان یشقوه به که در دار قیامت پس بعد از تو به
 یکسر آباء و سکون آباء معناه متابع و قد مره بانه و من قال منایب بهتر نیستی لا
 یجاء له سکونیکل بهتر باشد و قد وقع فی بعض النسخ جهنم انکه مضموم است از خوش
 طلبی کند دگر العبد و نودر آن وقت مطلوب وی شود ان شاء و قد وقع فی بعض
 النسخ و شمسار لآباء المصداق بری معنی است هر چند مکبر چشم بسیار
 و المعنی لا تعصب علی العبد کثیرا حورش من و دلش بسیار از الا العبد بر بر همان
 لا یشق او را جو بدو درج خردیدی بیا و الا طاس آیه به بغیرت افه بدی لعدل آخر
 مستعمل در بیان اهل الفرس للتاکید و المبالغة این حکم و عذر و خشم تاجید یا
 المولى الخیر است از نو تر که خداوند معناه بانکه و ار در سندن اول و ورق
 اعدایان خود جز از سلطان و آغوش و همان اسماء العبدین که یقال فی التمر که شمر
 و جوشند و مراده وصف تکیه و کسر آباء لا ضافه خود مکن و موش ای
 شمس آیه که او من حشر که آمر و من قال یعنی قوت دمسار خود فقد اخطا
 و حشر است حشر مقدم از بیضا سببه علی السلام که سر که حشر در روز قیامت
 ظری للحکماء آن بانه که بدو صالح سرشت برند و خداوند فاسق را بدو
 و ههنا المثل مبتدأ مؤخر **حده** به طای که طوع بالفتح و السکون یعنی استقامت
 حده من تست ثمر چون خشم به حد مرانی نهی من رندن و طیره مراد خشم
 مکبر

مکبره فی اصطلاح ناکیده که قضیحت بود سرور نماز فی یوم الحساب و هو یوم القیلة
بنی آراد الی غیره مقیده و خواجہ در ترجمہ لاند محمد عن النکدر اذا غضب علی
علاءه قال ما اشیءک ببتک ... سالی بیا، لوحی رلیخ باشا لبیا نم
سفر بودان سافرت معوم و را ما از میان در حلقه قاضیه سر جوایز و
وقد عرف معناه فی خطایه التي اولها و ر زما و من افعا، جا ک احطاه
مناجیث قال ال بهر سبیل قدور و همراه باشد نم و وصف بقول سپر باز و صف
ترکیبی و کذا جمیع معطوفات علیهم قولہ چرخه در معناه با نته زبهر کنی
و سلیخو لفظ مستعمل فی اللغة الفارسیة و الترکیة و بیشتر زوران زاید لغوی
که بدو مرد توانان حشره رجال اخو یا کان او عنج الطایف العزیزه ان قوسه
زه بکسر الزاء المعجمه و سکون الاء و نه القوس نکیه و مدی و فی بعض النسخه
کردند و من اختار فقد ضیع ابالعه المقصود بحسب معناه زو آوران
جمع رو آو و هو وصف ترکیبی بمعنی القوت و کسر لول للاصا و الخ و ان
یاد او نیا پشت او را، ان خمره در معارعی بالترکی که کورش سر زمین نیا و بدک
فاعله صبر و رو آوران استغنی، دو معنی بود یعنی کمال غنا و استغنی و سایه
پرو و بالترکی که کونکده بسکنتش و من او رد بد سایه پرور و قد غلط اد
معناه بالترکی که کونکده بسلیخ کا بقال تن بیرو را شتر که تن بسلیخ به جاز و دیل
و سفر کرده و م یکن بحسب الامور و عرعد بر ادیه الصوت المطلق محاراکوس
بالاضافه الی المعطین دلاوران جمع دلاور بمعنی شجاع کوشش او ترسیدن ال
لم یسمع و یدق بر و به المعنا مطلق شمشیر باء حافظه سو ان جمع سوار
بمعنی راکب مدین است نیفتان ال لم یقع دکن الشخصه در دست و شمشیر
اسیر و مجوس بگردند معنی بآء الفصلة و کسر الطایف الفارسیه بآء بالنون

مصر 2 به ارباب الدعوة و مائتات فان قاموا على كوفتهن تبدل ما في مستقبلاته
 و ابتداء اخر 2 في جميع المستعدان نحو كود و كود بن و سیر كود و حوان را كفتح
 چه پاید بهاء الخطاب من یایدن یا ابتاء الفارس بهی لای شیء استوف - یار
 امر من آوردن، یك دارن بهاء الخطاب زمره دی یا ابتاء، مقصدی و رور و رطوبت عظام دی
 كه دشمن پای خود مدكور بالظاف الفارس بهی یفتح لفر و س قال یغن بقبر ش
 فقدره، لفر بهی مدغم بهی كانی را دیوم از دست حوان، فناد طود و لرن
 به استخوان و من آوردن المثنی دیدم كه كان، دستش سقاده و لرن به استخوان فناد
 مقدار كعب، الاستاذك و سوا الترتیب - به هر كه مونی شهادت بهی بر او و عطف
 فی النسخ السجود و س قال كثر نسخ الیه رأیانا یا یوا و عطف یوسف ان سجد و القوة
 لا بالکثرة حوض بسكون النور حال و صف نه کس من حابده و مجموع صف لفر
 بهی و مدغم ماسر كه دله به هر كه قبل بان حوض نه جنبی او قله بهی و رطل مسك
 آوران به ارد بان و مدغم ماسر كه حنر كنور بخله مدغم قوته دونه اولایا بان حان
 جرت نه دیدم كه رخت و سلاح و جامه - ما كه دیم لاهل الر حلیس و جان سلاست
 بدره و دیم مد بطارمان كه ان كسر الظاف الفارس بهی لفر و س و براده العظیم
 مرد بكساده ال لار دین سكون لآ و صف نه کس نه دست قد مدغم سبب السیف
 كه شبه شرف قد مدغم خرف حلاست مستد، و در بر بهی رخ مدغم الظاف الفارس بهی و مدغم
 لیح للوز و ع الاصل بنحیف و هو مائت مدغم حلقه كسد حوان اگر چه قون بال
 و یلتن مائت ال یكون طبع الجثة و ذ المائت بهی كسد دشمنش زهول لفر لفر
 بكسد مضارع من كبحتن متعدد با و غیره متعدد و مضاعف متعدد بیوند ان بقطع
 مغفلة و مدغم المصلح الا خیر ماسر كه دشمن جسدن كل فور قود ما و لور
 ال و من یعرف مدغم لفر بهی و ما قال فی ماسر بهی ففتح یا، الفارس بهی قید بقید به

این عبارت در خط
 کتب معتدله و معتدله
 است

و جدا عرض بصری در این احوال شعریه فی اکثر سیر و معنی غیر معنی اطرب مندا
 پیشین معارف قدیمه بیاضه الویاضه آدمون ان عهد المراهقه جرت اطرب
 معلومت جبر چنانکه مسئله شمس پیشین و شمسند الی مثل معلومتها
 نو کمره زان برادیدم هوا حطایه مارانه. یعنی سر سبز کور با طاف افقاریت بر ریش
 نشسته و اهل الویاضه بظهور و آثار اموالهم فی قیورهم بظهور و با و لیکر قصد
 بر العقیع علی قمر ابیه و یاد رویین ران مناره و بنا حذر و بیوسه لغت حرکت
 صدوق فتح لقاد الملهه فصیح و هو ما وضع علی قمر بیت نه بیت بدرج سکین
 است ان من الخ و کثافت رکین ان کتب علیه خط ملون و فرشی رخام یعنی بر الملهه
 انداخته و الملهه کون الرخام فرشی الصدوق و حش پیر و نه کسره خفا و سکون
 و الشین المعینین الی التبه من دروسا حظه و الملهه الرخام سر قصابه لغزینت کور
 بر رت خطاب بر فقیر چه ماه بفتح لنون من مانست ان الیشبهه از اشتغال
 اطاری و من قال ان کین یشبهه فلما لم یفهم لکنه که خشنخ و دفعه ام آوری
 با فیه که سر که نه بج بر بر کنور کش و مشغ حال ان کفامن الزبب بر و کور
 یعنی نه ابیه قلیل درویش بر سکون السین ان بر الفقیر این بشتند الی
 سمع هذا الخلاق و کففت خاموش قدمه بیا ریح کور ظاهره او من فته صابعد
 معنی موانع متعدده بقول اسکت بفتحی ان بقال فی حد اسکت که
 تا بدرت خطاب الی ابن العن ربه این سکون که ان قدمه بیان قریب به جود کبیر
 باشد یعنی حتی بنحوی که ابوک سعه تحت السجده الثقیل بدر من سهاشت رسین
 باشد خطه جمله که در حشر من موت الفقراء ریح قبل لکون اربعه موت الامراء
 و موت العلماء و موت الاغنیاء و موت الفقراء الاول فته و ان ظلمه و الاثنان
 حشره و الرابع راحه - هر که گفته اند بر سکون اسره و ی معنی ابو و اماری

سر و مانده چو یافت مراد در سخن مدح و مذم

نکند صورت درویشانی که شخص کار در صورتی العقار الله به سیرت ایشان
ان لم یکن علی سبیه تمام در محلی بدیم شستند بین الناس و شتغ الشیعة
العقار و در شمع اشع هو با طرف هو شیع و الاسم الشیعة در پیوسته
و دفتر شایسته بار که نه الی کشف و ذبح نوانکه اه اغاز شروع و مدرسه الشیاء
سوی بدین چهار سبب در سوق طامه که درویش نه دست قدرت بسته
است الی این نام مال و نوانکه ان ربانی ارادت شکست ان لایم بدون لعلها
ست که مان را بدست او در دست نیست تقدیر او در دست و در نیست که معرفت
مراد او بدان معنی را که نیست قیل و استرجه **س** که هم اولان کشید
در فوق شولکم معنی و اکرم بوقمر که هر و در معنی بهر کلام بقول المص
معنی این سخن ان در الاعیاء ما بسد و بعضی السخ سحت آمد کفتم اه بار
نوانکه در محل مسکینان بد قدر بیان الی محل و در الباب فی الخطایة انی اولی ما بار
و من فتره هناك کاره سید و فتره منابو ما اخر جث قال و لمه د باله خلا
بدخل فی الکلیسا و غیره یعنی المذبح الی مصارف و ر حیرة لکون متسان
فان اموال الاعیاء تصرف الیهم محوطة لهم و مقصد نایران و کهن براد به طایفه
مسافران فان المسافین یلتجئون الیهم و متحمل بار که ان قدر مرار اقربیا و بعدیا
و من فتره بقوله ان تغیر فانما هو لکون ثقیلا اربار رحت دیکه ان و لکه دست
تناول و هو حذو الی لاجل الاکل لطعم آنکه مقصود من انکاء کلمه مرار و من قال
بفتح الحاف الفارسی و سکون الیاء الاصلی ان در ان وقت کاره راجع من الوقت
به نه بعثتین که متعلقان من الیهم و لولده و زیروستان ان الذین کانوا تحت لکیم
بخو بد من الطعام و فضلا مطارح جمع مکرمه بصح المراهیث ان کار اصل جمع ارملة

و من المراءاة التي لا زوج لها كوا في دج القرب ومن قال مع ارمق بفتح المارة و
 هو الرجل الذي لا امرأه له كوا في تحت الفصح فقد اسد اليه ما ليس فيه فان طبع
 غير من كور فيه و يبر ان عطو عدا ملز قارب و جيز ان مع جار تخفف المراء و
 يعنى من شدة كتاب طست و بفتح العرب فته يقول هو سبب
 فوائده ان روقعت و تزد و مهاد في و رنه سكتة و اياها في في فية مصدرية
 الالاطيا و فف و يدرب المال و صياقة الخان كلهم كوف و فطر و اعتاق و
 هدي بالفتح و السكون ما يلد في الخ من السع و قر باه من النة عن الما ليه تو ك
 بالفتح و السكون سؤال عن الوقت بدول ابشاز رسيه كه ستواي باه المطاها
 جزاين دور كعت و ان هم بصد به يشع بايا المصدرى اكر قدرت جود ست و
 اكر قوت سجد اى كذا هي فوا نكر ان رايه مبشري شود عند بقول كه حال مر
 على صيغة المفعول الالمال ادى ادى ركوة اه المال المطر دارند و ما قال في
 شرحه الى مطر باد اركون فقد عطل عن المعيد و قال في حكاى الصحيح ركى مال
 تركية ادى من ركوة و قوله قفا و تركيهما با قالوا بطر مع بها و جامة بآل و
 عد من بكسر العين مفعول اسم مفعول من الضيافة الى الحفوة و دل قارع الى لم
 هذا المجموع و قوت طاعت و رفق الطيف است و هذا مجرب و صحت جادث
 و كسوت نظيف من النظافة و هو لفق و ما يماس كه ارمعدة حال جـ
 قوت آيد الى يحصل و ارجست تهم چه مروت قافية نفون و ارباى لكسة چه كرسيد
 لما لاول و اردست كه سته چه خيره و مشب في القليل به اكنن خسيد مصارع من
 خسيدن با سته كه بانق و او يبق انكه قاعله بد بد نفع بايا الاصل على قاهر شود
 وجه به مدادش نفع باه علم التنويع من لم يتيقن له وجه نفعه عدمه و كـ
 بكسر الطاف لغار سى و رديع يجمع شاستان الى في الصيف تافه عن بود من هم المعاش

زینا شش در شش قرعته شده با قاعه الامع العفره بهر صورت
 و لا یتصل و لا یحصل و جمعیت بکون الشاء مبتدأ در شکل دست طرّف صورت
 نه بهر خبر یکی و هو الغنی ثریه و هو تکیه لا فتاح عشتا کسر العین بسته
 نوع بال و دیکری و هو الفقیر مستقر بکسر الهاء و کسر الراء للاضافه عث یعنی عین
 ما یؤمل و وقت العث ضد العدا شمسه لعدم مساعده اسباب المعاش
 و هو و الخافه الیه بهر الطعام لفقره خبر کسر الراء العفیه بدان ال العی که قدرفته
 فرمایانند یعنی النون ال معنی شایسته و من قال در سوره الح ایتیه علی یات معناه
 حقیقه خداوند روزی متداین صاحب رزق بحق منتظر خبره لغری قلبه
 غلامه لعاشق بر کنش روح متداین بیا بهر کنش دل جبره لاستعمال به و توقیر
 حال عبادت ایشان ال الاعیاء محل قبول بهر دیکترست لکون مقارنه بحسب القلب
 کما قال که متعدد حاضر بحسب القلب نه بهر بیان خاطر غ فصل حال الاعیاء که بسیار
 معیشت ساضه اسم مفعول من ساض و امر ادایا دم و احضار مع ابان و من
 قار یعنی مینافقه دستبالتعدم علم بالنعی و باوراد جمع و رد عبادت بهر دانه
 اسم مفعول من بهر داختر و هو الشکره قام الفک و اینه صورت و بهر مکر و توکل
 و قونز مق و قارح و مق و حان و مق و من قال یعنی منتقم و مانوس شکر فلم
 یأت یعنی من معاینه عرب کویدا خود باله من الفقر الکلب من اکتب یعنی سفا
 علم و حبه بفار کت علم و حبه فاکت و هرا من السوء در ان يكون فعل متعذر و فعل
 لا را و بهر مبالغه حیث ان اکباب العفیه فقره و قد بلغ الغایه حیث غرر نصفه
 و هو العفره بیا و جتم احتیاله جو خا ان يكون من اکتب علم که ان بفعل و یلمر و
 من قدح هذا الوصف قد یج المرح و مجاوره معا لکه من الخوار عطف علی العفره
 لا أحب ال لا اجتهد فی العاید المصوب و قبل اضیق السجون معاشه الاله

شده

در سوره الح ایتیه علی یات معناه
 حقیقه خداوند روزی متداین صاحب رزق بحق منتظر خبره لغری قلبه

روح ر صحت تا جسمه است ایست و در حسیست العفر سود الودع الی الی
و فی بعض السج دو ریشته معرفت بار مدال لایکن تا حشرش بکفره ایست
الیه کاد العفران یکنون کفر و مهو و در الخبر ایضا وقت من الاوله المقوله
و امقوله کما یحیئنا کما یحیئنا کما یحیئنا کما یحیئنا کما یحیئنا کما یحیئنا
العفر کفر فی حواسه فاموش فاکل لایکن معنی الخدیث المذکور که شایه خواصه
بفقره یو است که مردان میدان خا اید و مهو اصاب الی نفسه بقوله من و لیس
العفر فی الخلال احد و تسلیم عطف مع ما و معنی السج سیه نیر قفا و بستان
کما قاله کفر بیان که حرفه اسور جمع تا و بار مثل عهاب و طایر یوشد کما و رسلا
لقره ادرایکسله الی الخ و یوسفه تنه مخارج مرد و فتنه معنی السج یعنی
لایطوب لقره و طایرهم بل سیمور زیاده حصره علی المال ای طبل با ستره کی
طول و نه ادره من یقول الخلاج و خاصه تنه متعلق بحدیث صفت و در باطن مع
البعده حاله فی نوشته و راجه نه بد کیم وقت بسیج و هو یفتح الماء العرب او
الفارس او بله ما و باطیم العرب او الفارس لغه مستعمله و قد یستعمل یفتح بیا
العرب و اطمیم الفارس معناه بالترکه سفر براغی و نه و ما قصد السفر و قد وجدنا
هذا الاستعمال فی بعض اللغات و ما دونها لا علی ملکی الاستعمالات و من لیس فارس
میدان الفارسیه وقع طبره فحیث قاله شریه ما یبنا الاصل موافقا للوجه القوله
مبیح و لکن قاله فی المعنی الفارس بسیج کسره ایما نهه الاسباب و قد صح ایما
والطمیم العربین و کل الفحاح و بالفارسیین فی عرب العرب و اما ما سمعته من واه
الرجال فهو بسیج معنی اب الفارس و طیم الفارس روی طیم ا خلق مبیح استر من یحیدل
ارح و سطره کاسه بار مردی بیاء طایر بسیج حدیثه و در دست مبیج نیز بد معنی
بمدا الخلاج لکن متعلقه بافتخار باعقر و است مدال الخلاج و قد وقع فی بعض

النسخ مما اوردناه من قوله ورويناه من معرفته على ما وجد في بعض النسخ
 وانما اخبرنا نسخة التي وقع فيها تقدم ذلك لقول لورد لكل مقام مستدلال بعض
 فلا حس ايراد دليل هناك وهذا المقام مقام الطواب عن استدلال الطعم فلا وجه ليراد
 الدليل هناك اختار النسخة التي وقع فيها تأخير ذلك لقوله فقد آثره سواء السبب
 كما لا يخفى على المتأمل الريب واعلم ان في كلام المصنف إشارة الى التوفيق بين الاصول
 الثلاثة فان قوله في العفر سواد الوجه الدار من حق من يشعل بفقره الطاعة
 بل يفهم في معصية كما قال في ان اسقى الناس من بطنه عليه فقر الدنيا وعباد
 عن استدلال الطعم فلا وجه لا يرد الدليل هناك اختار النسخة التي وقع فيها تأخره
 وان قوله في كاد العفر ان يكون كغذاء في حق من لا يصبر عليه بل يتكلم بكلام يوجب
 الكفر وقد ورد في الحديث القدوس من لم يصبر على طاعة ولم يشكر على نعمتي ولم يرض
 بقضائي فليطلب رثا سواه وان قوله في العفر فخر في حق من يبرهن العفر فخر
 بزي الاسيا واد اعرف من هذا التحقيق التاثير في كلام المصنف المؤيد بالاحاديث
 الاخر لم يسبق لزجاجة الى التوجيه السعيد الذي اورد من قال بعض المحققين معنى
 الحديث الاول اعني قول العفر سواد الوجه في الدنيا انما هو عدم خلوص القلب عما
 حلت عنه به ومعنى الثاني اعني قول العفر فخر في خلوص القلب عما حلت عنه به ومعنى
 الثالث اعني قوله كاد العفر ان يكون كغذاء عدم خلوص القلب عما حلت عنه به هذا
 لانه في ان معنى شغل وقال ان امثالنا ليسوا من تكل الطائفة التي قلنا في صغرهم من ان
 ميدان رحالهم وليس لنا حال حتى يحصل لنا شوب بصرف الى الخير ان كما قلنا عدم
 مع المال الصالح في يد الرجل الصالح وليس معاشا مشغلا حتى يشتغل بالعبادة
 سوا في المال بل في قلوبنا حيث المال للعفر وسوا الطال ولا فان هذه المقامات قال
 وثنا بدجر بوجوده نعمت من حيث راى وشيئا ان كان معناه بالترك او تكل فهو

رحمه الله تعالى

بحمد الله تعالى

بحمد الله تعالى

متعد وان كان معناه بالتركيب كيمك فهو لازم اد
متعد يه يوشا تيدن يادداستخدا صر كرتاري كوشيد
يعني لا يقع شيء من الخبرات مثل ستر العري باعطاء لباس
ومثل استخلاصه من لاسير و محبوبه لا بوجود النعمة ايساء جنس
ما اذا يريد الفقراء الصوفية بيايم ايشان اي برتبة الايتان
كي رسانند استقامه انكاري ويدعائيا وهو يد المعطى
بيد سفل و هي بالفقراء لاخذ چه مآند اي لا تشبهها كما
ورد في الخبر ليد العليا خير من اليد سفل نديتي كحق
جل و علا در محكمه تازيل محتمل يراده الحمد معناه
الاصطلاحى ندعده كره ها الاصول ويراد به مضاه لاغوى
از نعمت اهر بهشت خبر ده همدك اولئك لهم اي لاهر حجة
رزق محبوبه اي معروف خبر بشهوب على مدد عدوة وشبهه
فواكه بيان للرزق المعنوي او بدل منه جمع فاكهة وهي ما يؤكل
من ثمار تلذذ او رزق اهر حجة اثما يؤكل للتلذذ لا يحفظ
لنعمته لاستعمالهم عنه في البجة وهم مكرمون لان لكل حاج
عن الكرام يلقوا بليها ريم و رزقهم نصرا بهم من غير تعب
وسؤل كما عليه رزق اهل الدنيا في خات نعيم اي في جنات
يس فيها لا النعم ووجه استدلال مصر بالاية على كون اليد
العليا افضل ان لها رزقا معلوما والرزق معلوم ممدوح ومقد
الله تعالى اهل الجنة تايد في كاستعول كفاف قد مر بيان
في ساب لاؤل رزق عفاف وهو الكف عن اهر محرمات

و بعد مراعت برنگین در رق معلوم   تستکار از نمایه مضاع
 مجهول اند و خواب ای فی التواء هم عالم بچشمه ای فی عیونهم چشمه
 آب کمال حرصهم علی الماء و احتیاجهم الیه هر گاه که سختی کشیده
 مقعوب معذبه التواء بینی و تلخی چشیده عطف علیه را بینی خود را
 بشیره قدم بر بیاض فی حکایت زود از مایه و لباء ههنا للفتیته دد
 کارهای محو اند زد فقره و از توابع آن ای لوزمه البقیه
 ندره هیزد بفتح التواء فیه و از عقوبت آخرت تهر است ای لا یخاف
 و حلال از حرام تشاسد - سکی را کر کلومی بیا و لوحده فیضا
 بر سراید بانه بر می علیه رشادی بر جحد کین استخوانستای علی هذا
 الملقن و کر نفسی لباء و لوحده و انفس هو اتحاد بکسر تعیم از کان
 علیه لبت و از الم بکسر علیه میت هوسریر دو کسر بردوش گیرند
 مرهون لثم لطم شجیع لتقریند و که خواست ای یطوق از طعام
 اما صاحب دنیا بعمی مالت ما بعین نیت حق تعالی فی اضافه عین لی
 عنایه لطف ملحوظ است المخط هو النظر عن آخر العین و بجلال لباء
 سببیه از حرام محفوظ تم اداد المص مضررات فقر و طلاء بصاف
 و لا اعتراف من خصم فقال من هان یعنی فرما که بقریر این سخن بکرد
 المفروضه و بیان و برهان بیا و درم عطف علیه انصاف و تو
 توقع دارم ثم آورد کلاما یقبله المص فقال مرکز معنی هذا للفظ
 کلفه معالومه استیو عمرو من بینه بقریر قبل کسر الکاف و الف دمی
 معنی اصلا یعنی هم فقد اکثر کلام و با فائده هرگز و هیچ دیدی
 که دست دعا ی ایا نادیده هو المستحق المخرق الذی لا یطیق

طهره یا طهره یقار به بزرگی قلب برکت یافته و کف و کس نه
 و سکونها الظهر یا فتح بسته یا حرف عطف فی انقار سی و یوایی
 بیاء الوحده ایضا در ذلک آن نشسته محوسا یا پرده معصومی درین
 یا کبی تشدید بقاء عربی کما مر و معصم بکسر المیم و سکون سین
 و فتح الصاد سهله بین موضع سوار من ستاعده ی التبع بریده لا
 استثناء من الامور مذکوره نعلت در ویشتی بابیاء المصدری سید
 مردان را بحکم ضرورت و فقر در نقبها بفتح النون و سکون الفاء
 یقال بزرگی خبری مانند بغم گرفته اند و کما سفا سفته اسم مفعول من سفت
 یعنی تا از جان استخوان مجسمه تاس فی الموضع الضیقه تحت لادنه
 و یقیدون و یخرج کما بهمه و المعنی ان تاس یستعملونهم بلاجره
 علی اعمار حفرة و یخرج کما بهمه سبب الاعمال مثله فیها
 و مر برف یعنی قار یعنی بسبب فقر و در طلبها افتاده است و بکونجه
 ست تا کبش مجروح و سوراخ شده است و محتمل است که در ویش
 و عس تاده مطالبه کدی بیامعه چون قوت تشدید او و حصا
 ی کفها عن الزنا نباشد متوقان و قوه امزج بعصاب مبتلا گردد که
 بعضی فرج و امانند متوه مریم متاهل متاهل القوانیه و بکون
 لود ثم باهزة المفتوحه بزرگی اکیز و فتره المص قوله یعنی یطن
 و فرج فرزندی شکست ما فتره مص بین المراه بقاء ما دام که زن
 یکی یعنی یطن بر حاست بسبب کثرت الاکل ان دکر یعنی فرج بر پاست
 و قد وقع ما فتره من با احتمال شدید که در ویشتی را معنی بریده به
 لود نکو فتدی التاس یا که سر مساری برد نصم البیاء و سکون لاد

تفاسیر

تفاسیر

ای وقع له تخانة سرای سککادی شد ای ستمی برجم گفت ای
مسلمانان زورندارم که زن کنم قد عرفتم مغناه فان قیل بظاهر من هذا
الکلام ان يكون ذلك امر محل غریبا و لا یرحم للعرب فكيف يستحق برجم
قلنا يجوز ان يكون له زوجة في بلد آخر و یز سلم انه لا زوجة له وقت
و تکایه برتا و کن بجوزان کوی متره جا فی زمان الماضي فیدستحق لرحم
و قویا مفعلاه لا یرحم للعرب لیس مطلق بل للعرب باصلي و قوت نذر
که صبر کنم علی ترک اجتماع چه کنم لا رهبانته فی اسلام ستاره و قوت
استیضای الله علیه و سلم لا رهبانته ولا بتل و الاستدلال رهبانته بفتح راء
فمن نوبان من مواصلة الصور و بسم المسوخ و تره اكل اللحم و لتعقد
فی التغيران و اما استل ترک النکاح و الا عقول انکی عراشاه ثم انما
لمصر بیان مانع استغنی فقال و زجمله موجب سکوب بالاضافة جمع
موجب کساجد و مسجد و هو موضع لوجوب و حمیت دون عطف
علی سکون که خداوند نعمت ای للا غنیاء ثبات است قول و زجمله موجب
البحر خبر مقدم و قوت که خداوند ان الخ صفة لقوة موجب یکی مبتدأ انت
خبر و الجملة مبتدأ مؤخر الخبر مقدم که هر ش صهی بیاء الوحده در بر
معنی الصدر کیرند بريد و نزوة الجميلة او تجارية ملحة و هر روز
جوانی بالیاء المصدر یاد سر کیرند یعنی بیستایفون السحاب کل یوم
ی یصحبون کانه بشتان انجمن صنی و صف لتسبق که صبح تا یازا
دست از صاحب ای حسن او بر دست ای الصبح المعنی بفتح یه
علی جسیه فان قلب فی اجاب لا یسر و هذه بصیته کایه عن
ذهاب لطافة و کار تحیره و من قال یعنی صبح روشن و ستمش انجال

او بر سینه نهاده است و هذ کتایه عن تسلیم حسنه و خیار تحیر
من جامه فهو لم يعرف موضع القلب اللهه الا ان يقال مراد من قوله
دل هو الصدور لتغير عنه به بر عایه قافیه بتجمع و سر و خرمافر
پای نهجالت فی ذکر دست و پای نصف زه در کل بکر کتاف
بحول عمر آن یزید بهم العشق فرو برده اسم مفعول مرمره بر دست
چند با حیم تقارسی یزید به مجموع اما صابع سر انگشته با سکوت
الزاه للوزن کرده عناب رتک فيه تخیل و اشاره لی ان حمره الانامل
بیت بصیغ الخفاء بل ملونه یدم لعشاق و من قال یدم هو ذل الاعمی
عشاق فقد خسر نعام بلا مختصر کما لا یجنی محالست بحسب اعاده
که بوجود حسن طلعتا و اشاره الی ضم کرده بکر کتاف تقارسی
منامی گردد بنغم الکاف تقارسی ای یستحیل منه عاده از ید و یحوله
المنامی با قصد تنامی با یاء مصدری و تنامی بمعنی الطاعی و العاصی
و الله و الله اریدی کذا فی کتب النعات المعتبره و من قال بمعنی الطاعی
کذا فی مفتاح الفارسی فقد قصر فی لیلان کما هو متعارف کند
دی که جویند یحشی ریود و یقما کرد مرهون کی التفات کند بر بیان
یغایب با ترک ریغای و مراد از مر عشق بالجمال الاعلی لا یلقت الی
الادی سو دکان ذلک الجمال الاعلی و زوجة اولاده و من مر عرف معنی
لفظ یغایب بل لم یعرف معنی البیت قال و اشار بقوله بنان یغایب الی
تلك تجوری مسببیه تمحیلة مستخرجه من دار طرب بانتهب و عده
من موصوف کان تامة یرید یرى قدومه ما مدت استهمی
ضمیر العاقل راجع الی من وطب فاعل کان و حمله لفعلیه صلیه الموصوف

واموصول مع صلته مرفوع المحل على انه متداء والمعنى من وجد
 قد امد كلما اشتهى رطب يعينه مصدح عني وضمير البارد
 رجع واموصول في مرفوع تحلا على انه فاعل يعنى وهو اشارة
 الى رطب وهذه ايجلة خير البنداء او الموصول مع صلته عن رجم
 متعلق بغيره و رجم هو ارمي بالحجارة وهو مصدق الى اعتاق جمع
 عقوده هو باقارسية خوشه انكور و برادهنا عنقود رطب
 بقرية محل والمعنى لمزدان من كانت شدة امرأة ذات جمال وهو
 يجب معها كل وقت شاء لا يحتاج الى الجماع احرار اعتبا كزنى
 دستان ي افقره د من عصمت مفعول مقدم لقوله لا يند في قوله
 بمعصيتا لا يند مضارع من لا يند بالتركى بوشد موق و چون
 سگان گرسنه ي كالكلاب باجوع وفي بعض النسخ و غلب كرسكان
 ما زبایند مضارع مزب و در و التبعة التي احقرهاها نسب باسباق
 جوت سگ درنده تشدید لراه گوشت یافت پوسد مرعوت
 کین شتر صاحبست ی لا یسل نه باقة صائح عليه الشدة و یاخر رجل
 فالعقرا ذی سبق لا یجدر عن الجماع احرار بسیار مستوران بعات
 درویشی ای بسبب الفقر در عین فساد افتاده و عرض بالکسر و التکون
 کرامی قدم بیا نه فی هذا الباب فی الحکایة التي اولها اخر في را دیدم
 و من قال هتاك في شرحه منسوب کرام قال هنا ای ثمن فقد کور
 خطاه فیصح ان يقال فی شأنه عرض کرامی بیاد بکسر الذال زشت تانی
 داده . . یا اگر سگی قوت پر هیز نماید بفتح النون مضارع منی
 من ماندن افلا من بکسر الهیة و سکون السین الممهلة مبتداء تنان

سكون مقول مقدم لقوم بستانه في قومه ركعت تقوى بستانه
 فاعله ضمير فلاس والجملة الغيبة خبره ولما ذكر المصداق في حكاية
 الفتى على فقره حاب عن استدلال الخصم وذكر فونده معنى ومصرته
 الفقر وحصل لزام الخصم وبكره لم يكن منصفاً طار ساء وشرع
 في مذمة غيباء كما يحكي المصداق في كراهية سخر بكتم قد وقع
 عن هذه العار في سبب تأليف الكتاب عنار طاقت درو بشر
 بالاضافة في اللفظين اذ يستعمل باضافة برفت و به نصف تنبع
 و بان ركشيد مقتالي في البحث واسف فصاحت در میدان وفاحت
 مرتبانه في حكاية قاصي همدان جها نند با تخيم مفاد سني بر مزدوانند
 لقلعة وكنت چندر مبالغه در وصف ایشان كروي و سخنهای پریشان
 كفتی ساء لخطاب للعتاب كه وهم بكون هاء و ايم بمعنى قوة و همة
 بقدر كنه في شأنهم كه ايرضا قد يشير الى لا غيباء يار هر فاعله را بر باقند
 قال في ثناء الصالح بتر باق بكسر التاء دواء لعموم في رسي مغرب
 والذير باق لغة فيه ويا كليل حزينه از راق و ليس كذلك مستقانه
 مت بانضم والتكون يحيى لمعينين احدهما بالتركيز يومرق و لا آخر
 بالتركيز اوج وهو مراد هنا و شاء تلوحدة اي طائفة قبيلة وقوم من
 قال وقد يقال معناه انهم من اوضاع المحقرات في انفسهم حيث خلقوا
 من قنطرة تراب غير مقبول بل غير معقول متكبر و مغرور وصفان محب
 بكسر الجيم مر في حكاية التي اولها يدري حكاية جي كند و تقوى بفتح ياء
 فعول من التمرة بمعنى النافر مستعلما و نعت نخصهم مقتدر اسم مقول
 من لاقتان وهو افتعال من لقتة حاء و روت بمعنى الغنى كذا في المعاد

و بمعنی کثرت عدد کذا و مختار الصحاح که سخن نگویند لایسقاط
 قال و مختار الصحاح السقف ضد سلم و اصله اخفة و آخره نصر
 نکند معبر لاکراهت ثم ذکر بعض قیامه بحسب زعمه علماء بکدایی
 بالکاف فارسی و الباء المصدری منسوب کنند ای بقولون فی حق
 العلماء انهم سائلون و فقر را بر بی فتح بباء الضمة ثم بکسر الباء
 ساقیه سرو یا بی برادیه العربی معیوب گردانند ای بقولون فی حق
 الفقراء انهم قوم لیس لهم سر و رأسهم و در جمله نفوذ مالی که
 دارند و عزت جاهی که ندارند بنسبت ان فی نفسه مرتبه عظیمه
 و بیکر که لغت فی تحقیقه بر ترای اعلی و هم بکسر الباء و جود
 زعمه معرب بکسر فی تصور هم نه ان در سر دارند ای لیس فی رأسهم
 که بکسی برسد ای از به نغوار رفع رأس و بالفتحات الی غیره لایستوفی
 من شدة نفوذ و فقره الکدر علی بر مع رأسه الی جاب المعنی صلا فی خبر
 فی موضع الحال و نوبه کما که گفته اند مقول القول هذا المعنی قوله هر که
 بصاعت زدیگران کمترست و بنعت پیش باباء العربی بصورت
 توان کمترست و بمعنی درویش کر بی هنر بجا کند فاعله ضمیر
 بی هنر مفعول بر حکیم ای علی اهل الفضل کون بالکاف العربی
 و سکون الواو فی الاصل بمعنی الذی و بکسر التون هنا الاضافه نحو
 هذا القبط اعنی کون خرد گزیده عن کمال التحقیر شایع فی استعمال الاعیام
 شمارا امر من شمر دن و فی بعض النسخ شمارد فاعله ضمیر حکیم اگر کاو
 عنبرست هذ منی علی ما زعم بعضهم من ان العبد و روث بقر مجری
 کفتم مدقت یسان بشاره الی الاغنیاء و امدار که خداوند کان

و رأسهم للفقراء العبد
 من شدة کبرهم و مر قال
 ای لایستوفی

گرفتند ی هم صاحب بگوید گفت صاحب کنی که بید دره در یکسرتان
و فتح الارض و هم عبید در هر چه و نده اگر بر زرتند لفظ در بامند
و نذا المعجم اسم للشهر و خبر من اشهر و ناسته ترتیبیه و ترتیبیه
اوالتیائیه فی تاریخ الفرس و قول من قال اسم الشهر لآخر من شهر
الثلاثه آخر یفیه فانه یصح فی تاریخ حاله و بمعنی معنی سار مرد قا
سقط است و هو لیس براده ها بر کس نمی یارند معنی معنی می یارید
و اسناده ای بر محارم پس من قبل ذکر محل و رده حال و استعمل
هذه لفظة متعود یا محارم و المتعدي حقيقة ما یید و من فیه شریک
فقد فی بنی همدان و باب لغه و قد مر مثله منه فی حکایه زدن
عرب فی قور مصر بر اکبر زدن که دارد قد ذکر و جسته قاسد
عطف علی برادر بر کس نمی یابند من تا ید بمعنی اشتعار و بر ک
استطاعت سوزند ی هم سیداء علی العزوة و اقدنه و بمعنی
سند فلا ستقامت س به قد می یفحش و یاه و حده یهر بالفتح
و استکون خدی تعالی ای لاجله نمی نهند و در می قد مر سیاه
انقابی من یشتد ید بمعنی لسته و ازی بمعنی نذیه ندهند و هر غاطونه
عز قوله تعالی لا یبطلو صدقاتکم بائین و الا ازی و ما ی بمنقبت فر هم
ارند و یجمعون و محبت بکراتها المعجمه و تشدید المتین الممسلة
که دارند ای یحفظونه و بحسرت بگذارند ای عند موت و حکما
گفته اند سیم بخیر از حاله و قتی براید ای بخرج که وی در خالارود
ای لا یخرج مال الخیر من موضع دفنه لاجلین یدفن هو فی الارض
ربیع یفتح لباء بصله و سعی سکون الباء کسی سیاه الوحده فیها

بچند الحیم فارسی آرد ای محصلها در کس ای بوندت آید و بی
 سی و پنج بردار دای بر فعه و بتمت یکم فی حوایه بر پنج جداوندان
 نعمت و قوف نیاقت لایعت کدای بالیاء المصدری ای بسبب
 السؤال و در هر که ضم یکسو قد یعنی بر که کریم و بچلش گیساز
 مستوی نماید مضارع مجهول من بودن ثم آورد فی مقام التعلیل قوله
 محذوف یعنی لیم مسهور و کسرها فعه و تشدید کاف صل و تحفیمها فرغ
 داند که در چیست از بهر ظهور و در آن و کد داند که همسک کیست
 و آن محذوف لا غنیاء کفائی ذکلا بی بجزیت آن میگویم هذا لقول
 که متعلقان کسر لازم برادیه حذام بردار ای علی الساب ندارند مضارع
 مرداشتر ای نیصیونهم علی باب و غلیغار ای اندیر قلوبهم شدیده
 و بر کارند بستم کاف عارض و مضارع من کاستن یا بزرگی صریق
 کد فی القمح ای قومی و قوم یعنی قوی و بر مک و طیش مق کد فی بحر
 انفریب و حو - اتمک و انا تمق کد فی فعه فرجه حصار و من قصر علی
 و قد قد قصر تا مار یعنی طریقها و کسر انراء للاضافه تخذیر
 ندهند بمنعونه من اندخول و دست بر سینه صاحب تمیزان نهند در د
 و گوید کس در سری نیست ای ایس احد فی البیت و بحقیقت راست
 مستقیم و صحیح گفته باشد البته بقوله انرا که عقل و عمت و بقدید
 و رای نیست مرهون خوش گفت پرده در معناه القوی یا بزرگی
 پرده طویلی و مراد بر حاجب که کس در سری نیست و لما یافع لضم
 فی مذمه غنیاء و کان بعض کلامه ظاهر لدفع و بعضه محتاجا ی
 اسیان سکت عن بعضه و تعرض بدفع بعضه فقار کفتم بن حرکت

این نصاب علی اسباب معذرا که از دست کسر التاء الاصل و متوقعان
 بکسر لغاف سنده عاقلین بر جوب شیانها در مدعا اندکی به عن کبر
 الفحیة و زرقه که یار بقمان صحیح و محال تعلل که اگر دین یا نکاد
 سفارسی یعنی بر قل بیابان در بستم اند و ننندید بر آه فی لامل جمع در آه
 و هی اللؤلؤ کذا فی غن و التبعاح و ضعفها للقایة سور و بنصه ذی
 چشم که یابان پر بستم اند لغارسی سنور دیند آخر بکسر لا و
 طمع بکون انبیر سمعت دینا یا شاع کسرت شاه پر سنور همی که
 بسکون الکاف للوزن جاده سکون فاء بسیم فید لا یفنی بجهه
 حاتم عانی که بیابان سناب و صف ترکی بود و کمر من سکان سوار
 کرد در شهر و فی بعض نسخ کمر نهی و حاتم از تر و باره باید که نیم
 و کسک و رشوت و حصه و قد یستعمل معنی باره باره در بعض مقامه
 و وقع فی بعض نسخ جنانکه در مضاریب یی اللطایف گفته است
 در هر مکر بکسر نور للوزن تا در کمر چشمه نوازند و کردست کدیات
 نتواند ثوابی ما اعطاه مصر کفای خصم که مز به حال سنا و رحمت
 فی بره نه هم لا و لا ستان و نه ثوبا کفتم بر که بر مان پشاه حضرت
 میوادی طرح صحت ما در بر کفنا و دیم فی امباحه و هر دو بهر معنی
 یا ترکی تر بکمر بر مرز کفرای سپه و مفید هر سیدی که برندی
 فی بساط البحث بدفع آن بگویند می و کد و عرشاهی که بخود می بریزد
 بوسیدی یا کما غابنی علیه تا نقد کیسه هفت هم در باحت سکور
 لغار و لغار المعجمه حاضر من باحت برید نه صرف لکل و یا و تیر حصه بالتر
 ترکش تحت دهنی میداخت ، هان سکون اللؤلؤ بقطیر به شبیه

جودی درست است یابان بیجا
 و عاقل کشی شوق بعضی است
 سندی

وغير بافته وذا تعل كما في قول مولانا رumi - كفت هان بي سحر كان
كفت وكو وعص وكتار زيار وكوش جو ومن قال بمعنى حاضر باش
في شهر وفاق وكتارات بمعنى علم وفضل ت بين المعنيين مائة
محتاج والنبه تاسير يعني خوفا زجده بفتح خاء مهملة يسكون
بليم فصيح مرهون كود صله كه وراشاة في فصيح جرب مباحه
مستعار حيت وليس الفصح ملكه صحيح دين ووز بفتح نوو وسكون
الراء مهملة ورا المعجزة امر مزور تيدز ومعرفت عصف عبيد كه سخن
دان بگرون در بلاضافه صحيح كوي يسكون العين والاضافة من قبل
اضافة الموصوف في صفة كلامها وصفان تركيبان مرد در سلاح در دي له
سلاح على باب بقعة ومن قال يعني يظهر سلاح على باب بقعة فلم يأت
بمعنى المقعد وكسر حصار بيت ويسرى دخلها احد عاقبة لامرديش
يا بذر المهملة نمايد نبات مدعاه ذيلش بايد المعجزة من بذرا بالضم
كرده وعلته دست بخدي وهو مجاورة شئ الى غيره درار كرد الى
ويشوره قدم بيايه في حكاية تى وها بر اين تربت يحيى بيغامير عليه
السلام في قول لصر دماغ بيهده بخت وخيار با صرست ومن يثنه هناك
بقوه هرزه وياصل وقال هنا يعني هرزه يستحق ان يقره المصراع المذكور
في سائر ويقال ما قاله بل مجموع هذا القول اعني هرزه كفتن عاذ بعد كه
معدر دست بالضم وبتدبير اي سيره جاهل و است كه چون بدليل
فروم سد و لم يقدر على تيان الدليل سلسلة خصوصت محاسن
اي بجز كو نها چون ي مثل از ديا المذ و تقديم لزاو معجزة على مهملة سم
لاي براهيم عليه السلام بت ترش وصف تركي صفة بقوه زدي يعني

همچون ذر ضمن ترتر که تحت آینه ای ابراهیم علیه سلام بر میسد
و بعد عقب علیه محک رخاست قلمانی ضرب که قال لله تعالی منته
لاد جنتك، و لایة قلمارا غبنت عن الهی یا ابراهیم بنی له تخته
لاد جنتك و هری ملیتا دما ما هو بکله آی قال از زلالر هم علیه سلام
حیث نها عن صاره الا صناما را غبنت الایة قال بر صعه با غلظت
و صدر کلامه با هرة سکار نفس بر عبده ثم هذده بقونه بنی له تخته
عن مقام فیها والارعة عنها لاد جنتك ای بلسانی یعنی الشتم و بدم
او ببحارة حتی تموت و تقر منی دشنام داد سقطت کعتم قد مر معنا
کریا بم جدید زخم سز کر قتم از جراه سینه سینه مثلها
او در مزوم در وقتاده بالموأخذة خلق از بی بفتح بیا انقاد سی
مادون و خندان صفتان مشبهان ای دوند و خند کننده
بالرؤیة و التبعث لکنت مبتداه و کسر الاء للاصاقة تعف و کذا کسریا
جھانی ی خلق والیا للنسب از کفت و شنید ما بدت فاع خبر بابتداه
ای الخلق یجبون من کلماتنا و یضمون اصابعهم فی اسنانهم استجابا
و استعزبا لقضه مرفقة مفعول مقدیریم و مصدر مضاف الی
مفعوله و هو یرسخ یعنی ان اسما افضل ام الفقر پیش قاضی پردیم
یحمک بینا بالعدل و بحکومت قاضی عدل را قاضی شدیم تا احاکم سلمان
مصلحتی بگوید و یجهد و در میان تو انکران و درویشان و در
گوید بنزج احدی قاضی چون هبته ما یدیا بکسر الاء الفصله
و منطق مصدر مبنی بمعنی النطق برادیه حاصله ای کلاما بشنید
قان علی لقاضی سماع کلام الحضمین من تجیب تفکرو و ورد

در اینجا محل تا قتل و بعد از تا قتل بسیار سر بر آورد ای دفعه
 بطوب و گفت مخاطبانی ای آنکه تو آنکه در شاکتی و مدحتم و بر
 درویشان جفا روا داشتی و قدحتم بد آنکه هر جا که کاست خاست و کذا
 بر لعناده صابرو ضعیف و با خمر خمارست و بر سر کجی ماست و آنجا که در
 بالفتن و التندی قد قریباً - قریباً و کسر الراء للاضاقه شهوارست قال
 صاحب البحر الغریب بنحوک نهایت ابررسی و یوسی کما اصفهائی
 گفتا جو تو خریه در و کهرنه من یدر بحر لؤلؤ شهوار نیستم و من قال فی ترجمه
 هو اندک الصای غمیر کذا فی بحر الغریب فقد افتدی نهنک قد مرسیانه
 فی الحکایه لئی و لها مشیت در رافی قول مصرعوا مض کر ندبته کذا کام
 نهنک و من اهل هنالك مع لونه موضع البیان شرح هنا کانه وقع هذا اللفظ
 و لا و قصر فی بیان فارح البصر الی ما ذکرناه هانک مردم خورست قافیه
 لقوله شهوارست لذت عیبت دنیا را مبتدا بدغه بسکون ابدال المهملة
 و فتح لغیر المعمر بمعنی کریدن اهل در پست بالمجوع خبره و نعم بکسر التون
 جمع لغت بهشت را دیوار مکاره جمع مکروه در پیش با سیاه الفارسی
 فیهما کما قال علیه سلام حقت الحکمه بالمكان والنار بالنهوات
 جور دشمن چه کند کر نکند طالب دوست فیه تقدیم و تاخیر تقدیر اگر
 طالب دوست جور دشمن را نکند چه کند کجی هر دو کل و تار و غم و شاد
 بهند ما افتخارات ثم نور القاضی بطر نکتی در بستان یعنی لا تنظر الی
 البستان که بیدمشک سکون ابدال اسم لنوع من شجر بخلاف طیب الزنجیر
 است و جوب خشتان شد شرع القاضی فی محل نزاع همچنان در زمره
 ای جماعه تو نکرد شاکر ند و کفور بعث الکاف صد انصا بد

کثره هر قصه یعنی اگر هر قصه تازه در تحصیف آمده نوزن شدیدی
بیاید تحکیمه چو محقق من حیث بمعنی مثل خر مهره دل صاحب الامر
کوز بوجنی که قنره و مرکب طفرلو باز را ویرستی بکثره مقربان
بفتح لام حضرت عز و جل نو کردند در ویش مهربانی المقربون
عند الله من لا غنیاء هم لذین یجوزون اغنیاء بالمال و فقره فی الاحوال
و درویشانند و اگر زمت ای المقربون عند الله من الفقراء هم الذین
یکونون فقراء نفس و غنیاء فی الافعال بان لا یفهموا عندنا من فقرهم
بل یتصدقون کما فی سطره فی بقیة ای لفقرهم مهربان بکس وین لغنة
مستقلة مردف مهتر و کسرتون هم الاضافة تو اگر ان انت که
غم درویشان بخورد و لا یشتمل باکل الطعام الا طعمه لاحل نفسه
و بهین بکسرتین بعد مستقلة مردف بهتره من قال فی شرحه نقله
من غیره مهربان تفصیل منه و بهین تفصیل به نقد و هم له وضع الباء
و استون یسیر تفصیل بل بنسبه کما یقتضی وائل الکتاب و قول المصنف
چیزند پیش بار و وین چشت درویشان انکه کم با بضم و التثنید
لعط عرق تو مکر ن بکبرد للاعاج و استنول قال الله تعالی و من یتوکل علی
الله فهو حسبه ای کافی و کاذبه و من یتوکل الله یجعل له مخرجاً و یرزقه
من حیث لا یحسب یروی ان سالم بن عوف بن مالک الاشجعی سر
انعدو فشکاکا بوه و رسول الله صلی الله علیه و سلم فقال اتق الله
فاکثر قولا لاجل و لا قوة الا الله فعمل فیما هو فی حینه ذوق ابنه
ساب و معه مائة من بل غفل عنه العدو فاستاقها اچو تارن
بود مردم مکتب که ز بهر دوزخی شود مضطرب اندک

دادار هفت شماره و بر رقه مر حبت لا یجند قد بعض مشایخ
 توکل محل انقاب و ترک با صاهر دین توکل بعد تحقیق بعد
 استقدیر من قبل الله تعالی و عراس بن مالک رضی الله عنه قال رجل
 رجل علی ناقه له فقال یا رسول الله ادعها و توکل علی الله فقال علیه
 سلام اتقها فتوکل علی الله و صاحب انوی گفت بیجا میراورد
 بلند بانوکل را تو بی اشتوبند بر روی عتاب زمین دروین کرد
 یثیری نه لغاضی خطائی فی ترجیح لغنیاء علی فقره مطلق و عابثی
 فی اطلاق ثم وجه وجه عتاب و خصم و گفت ی که گفتی تو نکرد
 مستغنی شایند ی هم مستغنی ما بعد و مست ملا فی ثم قال غاضی
 محققا بل حمل نعم محتسب طائفه هرة للوحدة چنین که گفتی هستد قاهر
 همت و کافر همت و صفار ترکیبیا و مرقار بالاضافه فقد احطایا برند
 مال را بخرینه و بپند ی برهون ما و یضعون فی حشرهم و بخورند
 و بدهند ی لا یصدقون اگر بمنزل بالفتحات یعنی متلات بارت
 تبارد باشو سافیه ی وقع بخصه و فی بعض نسخ مبارک بضم الماء
 و ک و هو یجید و من خاره فقد اخذ المروج باحسان و قان برارد
 کثرة مصر و هو صد بقریه با عتبار مکت جویس بالاضافه ی قدرة
 امال زحمت دروین الحجة و حدة محسنی بمنجن بها لاسار من
 بینه و لا یلتخصون احواله و زحدا ی نترسند و گویند که زیستی
 دیگر ی شد هلاک مرهون مر هست ای مال بط ما بتغنیف الموت را
 رصوفان چه بآک ذلا بفرق و در کبات ی رت س و کبات
 و لا عتاده علی الموصوف نصب نیا قاصع ناقه علی مقولیه فی

کریمت دارند
 ندارند باحسان
 طوفان

نپرسند
 نپرسند
 نپرسند

هو تحا حار من المعنوی حال کون تبت سباقی هو جمع یثنها
و جمع هود و هو محمدا من متا سرة فیها و صمد هو دهر راجع
الی کتاب لم یلتفت بفتح خ - جمع خوب - رب و من متعلق به غاص
ای انفس فی لکت بضم تین جمع کتب و هو رب من المجتمع - دوکان جمع
دون چو کلیم خویش یبرود بر دند ای خر جو من دند کویند چه عم
کر هر عالم مردند و بس فرم - هر نفسهم توی بر صفت که بیان کرد
کما تات تقول به و تحکم علی کلهم یهد حکم و بس کذا لک بیته بقوله
و ضاعه دیگر من - غیب - خون نمت قدمر بیان فی قوب کتاب و من
بریت قرض به هناك مع نه موضع بیان قد هنا فی لفتحاح لغاری خون
معنی سفره و بعد رد به هنا سفره هذا کلامه فاذا نظرت فیما ذکره
هناک تعرف ان ما نقله من لفتحاح لغاری بر جمع بهانه و صدی
کر مرد ده لفظ در صله و فی بعض نسخ و دست که مکتباده و بیان
نخست بست و ابروی وضع کتاده مقابل بسته طاب نامند و معرفت
بی طلبون زینکرو و بکنرو و بفره و صاحب دنیا و آخرت وقع
فی خاد استیاج خیرا اعمال ما اوجدها حر چون سد کان حضرت پادشاه
عالم من جمله کلام القاضی مؤید من عند الله وصف لقوله پادشاه منظر
و منصور علی لاعداء صله منصور ملک رفته جمع دعا مارا نام ای طبعه
جمع ستاس حامی اسم قاعد من یسینه و فی حفظ شعور بضم تین جمع لغیر
یفتح انشاء المثلث و سکون یغین حجه و هو موضع الخافه یا یفار سینه
در بند و سرحد و حکاک بیم بود از شمن و قبل امر دیا بقول الفروج
ی حافظ فزوج بلاد اسلام و ارت ملک سیما قد مرهده و لغه بعینه

فی مدح ملک اعدن هم تقبل ملوک ازمان هذ مدح مقتدر
 اندین قدر عدا ایضا نوکر سعدی بوکر بن سعد اد امر الله تعالی
 یامه ی طال عمره ونفس علامه بالفتح جمع علم بفتحین
 بدرجای کبر عطا حای میثم هرگز یں کر و نکند مرهون که دست خوب
 نو باخذ آن قدر بیاید در گردن یعنی نکستف با و باد در من با هم
 حدی سکون الیاء مستند و حوست که مرعانی بفتح للأمر و یاء النسبة
 بجای مصارع محناید بمعنی برتختی راد الله زی رحم جمع
 اندین هم منسوبانی عالم ترا رحمت خود یاد شاه عالم کرد فای
 که نیک سلطانی علی شاس رحمه علیهم قاضی خوب سخن بدین بای
 رساند ی و اصل الکلام فی هذه المرسه و از حد قیاس ما اسب صاف
 در کند راسید ای حکم بالا اعتدال بمقتضای حکم ای بوجوب حکم
 دضا دادیم و قبلناه و زمانه مضی در گذشتیم ای تجاوز ناعنه و بعد
 ماخری فی بعض نسخ و بعد از محاکا مخفف من محاکاة معناه بلوکی
 حکما یلتزمک ده مدار بضم المیم محقق مداراة و هی المدا هنة
 گرفتیم کما قال علیه السلام امرت بمداراة الناس و سر منفعوهای
 بندارند بقار اسد و لا مافات و تدار که بر قد یکدیگر نهادیم
 لا اعتذار و بوسه بر سر و وی هم کردادیم ای قبل کل واحد منا
 رأس الآخر و وجهه و ختم سخن برین دو بیت ای ختمت الکلام بقید
 الیبتین و نصحت فیهما الظائقین ممکن ز کردش کیتی بالکاو
 العارسی شکایت مفعول مکن ای درویش علل لشهی بقوله تیره ختی
 بیاء اعصاب و تیره بخت و صف ترکیبی اگر هر با بفتح و استکوب مر د

مع وقد يراد به الاستمرار و من قال مقم زیدت یکہ فی معنی کلام
تقوی غیرت لم بمعنی کلام برین سبق بعینین مرید بضم ایتم خطا
من مردن تو نکرد با لاف فی آخره لکناء جو دل دست کار رفت
هست معنی ده بزرگی چو سنک مرد سو حی التک و کو کلک و رذر
بحور و بخش باباء نصیة ای کل بعض مالک و اعط بعضه و من و
عبارة الماتن بحور و بخش باب بین صلیة و زائده و صحیح نقراة بقوله
بقراء سکون غاد و ضم تره مورنه بین المعنی بقوله و کل الضعاف
لکلام و اعط ما فضل میت تشتتره بعد خطا فی الموضعین اما ما اول
فقد خرج للفض عن وزن معقول و تتم ثور و و مانت فی
فقد نزل المطبق و حصص من غیر حصص و قد وقع فی بعض النسخ نحو
بخش غیرا حاصف که دنیا و آخرت برید بضم نباء ای حصل
لک حصص من دنیا و نصیب من آخره

ب جمع ادب و هو جمع حصص خیر و دین هو الادی جمع
فیه ثلاث الحصال و قد یطبق علی معانی ادب و البصحة بمعنی صاحبها
ما سکون الهم مبتدأ زهر ساء بشر و ما جمل مترخلة
عمرست نه عمر زهر کرد بکسر کاف معار نحوی جمع کرد مال ی بزر
عمر بجمع مال عاقفی ساء او وحده رای سید تد فاما یوجد فی بعض
یرسیده که نیک بخت کیت و بد بخت جیت و قد یستعمل جیت
بمعنی کیت گفت نیک بخت که بخوند سکون لرو و ذل ماخر من جود
و کست بکسر کاف عرقی من کشتن بمعنی تحرث ای صرح بذر و بد
بخت انکه مرد بضم ایتم ی مات و هشت بکسر هاء ای یزید ما به

ممکن نماز ای لا فصل بر آن هیچ کس علی شخص شیخ که هیچ نکرد
 ایلم بعمل عملایغه عمل لنی بقوله که عمر در سر تحصیل مال کرد و نتواند
 ای صرف عمره تحصیل مال و لم یستفیع به **۱۰** موسی علیه السلام
 فار و بر انصحت کرد قائله که احسن امر من احسان کما احسن الله الیک
 ای احسن و عباد الله یا داه از کوه و تصدقه کما احسن الله الیک بعلم
 الکیمیا تشنید یعنی امر قیل قوه و عاقبتش شنیدی قدریانه و من
 خریانه فلم یحسن و قولا مهر هفتایدی بستن سبق بیان
۱۱ نکس که بدینار و درم غیر نید و عت به یکتبا شوب بهما
 سر عافت بد در سر دیار و درم گرد ای صرف فیها خواهی حرف شرط
 مقدور متمتع شوی ای ان کنت تربیان تنفع به **۱۲** از نعت دنیا هرا
 شرط هدا اعنی باحق کرم کر که حد مانوا کره کرد کما قیل
 ان جادک دنیا علیک فجدها علی شاس مرآتیا تعقل
 فلا الجود یعنیها اذا هی اقلت ولا الجمل بقیها اذا هی تذهب
 عرب گوید جدا مر من جاد بما له بجود و لا تمن تنی من المنة و تعقل
 النبی قولهم فان العائدة الیک عائدة و تقدم تجار للمصر و السجم
 و المصر مره بقوله یعنی بعضی بضم لزانده و عطا ای العطیة ده
 یکسر لدال و سکون الهاء نهی من نهادن امر من دادن که و مت منه
 بفتح الیم و کسر النون و سکون الهاء نهی من نهادن که فائده آنست
 ناری گردد **۱۳** درخت کرم هر کجا بچ کرد بابیاء عربی بی نیت
 و صا ر محکم کدشتار قلک شاخ و بالا جای و فحان تار شراب برقی
 العرش کرامید داری بتشدید الیم کره اشاره لی درخت بر معنی

ثم خورى ساء الخطاب فيهما بنت منه كما مر نفاؤه بفتح
 النون في شديداً لم تعرفه بر يا اي و اي لا تقصص بها يعني لا
 تبطله بالمنة كما قال الله تعالى يا ايها الذين امنوا لا تطعوا صداقكم
 بائنين ولا ذين قبل المنة من ضعف منة في القوة سكر حدي اي كنتم
 موقوفين سم مفعول من التوقيف شدي غير متعلق بز نفاؤه وقصص و
 ثم معطر كذا شئت ان شاء لا خيرة الخطاب اي به يترك معطلاً من
 انعامه وقصصه منته منه مر مرتين اتفاكم خدمت سلاطون هم كني
 كما قال الله تعالى قل لا اتمتعوا على اسلامكم من شئ اسروا ان جعلت
 يد شئت بل الله بمن عليكم ان هذا كنه لا يار ده كسر نوح بهونه
 قد مر مراراً مع ثم مشهور ومن عرض بدياً به بقوله يعني يا من قد سخط
 لثانية مرة ثانية بر ندي ارتكبا المنسقة الساطلة وسوي فائدة
 كردند تم تبتهما بكي مبتداء بكم ما اندوخت اي اكسبه وتعود كلمة
 خبره وديكر بكم علم اموحت تعلمه وعمل نكره علم يعني علم
 راجد بكم دينه خواني بفتح بيشترا سم تفصيل ومن فتره بقوله يعني
 زياده هي خواني فلم يعرف لرياده جور ثوبيت ناداني ساء الخطاب
 ثم محقق بكم القاف لا والى المستددة معناه من اثبت المسائل بالذات بل بود
 اي لا يكون محققاً في الشئ قوله جار ياي فاعل بود والياء للوحدة
 النوعية بروكناي چند صفة جار يا قال الله تعالى مثل الذين حملوا التوراة
 ثم لم يحملوها كمثل الحمار يحمل اسفارا ان تهى مغر راجه علم خبر اي لغيره
 علم وخبر كبروه هيز مست ياد فترى لا يفرق علمه في هيز مست
 بروردت فان تربية الدين واصلاحه نراين هر دتيا خوردن

عمل در صح

یسیر جل وسیله فی تحصیل دنیا . هر که بر خلق علم و زهد فرزند
 یعنی از تن راجع علمه من خلق و جعلهما وسیله سبل لدنیا و مر قاب
 یعنی آن من قصد اراده العلم و زهد علی خلق ریاء فلم یعرفا یعنی
 خرمی کرده کرد کسر تکاف العادستی فی القول و فتح عرفی فی الثاني
 و باید بسوخت یعنی احرقت بخت او بقی مشی . عالم نابرهیز
 کاری نماید که بکن متغیا کورست تا تکاف عرفی مشعل
 در یعنی غمی قیده شنی بهدی ناس و لایهتدی سفته
 بی فائده هر که عمر در باخت ی عبیه یعنی ضاعه فاما لانفع فيه
 چیزی خرید و همیشگی و زبیدخت بکریا بهتله مانع من
 به خاتم من عمر سلف تثلثه شیاء عمر وجوده عام زاهد
 و زهد عاید و عاید متوکل . ملت زخرد مند و جهان گیرد فان
 مملکت اتی فیها لعقلاء بحسن بهمه و دین اسلام زیرهیز کار کار
 نقد کرد مقد فها کار مرز و نه قاعده . سیما و قلما بوجد فی بعض
 نسخ ها معنی بد و من اختاره و قال فی شرحه مصراع من یقین
 فقد اختار مروج و اخرج کلام من ینجم و معنی همه تقریه آن ندین
 یکمل باب نقیاء یا دشاها ان یصح خرد مندانه ضافه محتاج ترند که
 خرد مند از قرب یا دشاها ای استلا حیر استه احتیاجا الی نفع عقلاء
 من تقریم هم . پس اگر بشنوی هذ هو مسموع من الاسانده
 تکامله و فی بعض نسخ یندمه اگر و من اختاره و قال بوصولهمه فقد
 ذهب منه عید فی اختیار المروج ی یا دشاها الا حصار سفاطره
 و من تار یعنی بنسب که فقه فی تئانی اجیبی در هر دقت ای فی جمیع بد قاتر

به معناه ظ و من قال فی شرح یعنی بهتر فقد عله هنا كما غلط فی
 موضع ازیر بند نیست و المشار الیه مضمون بیت سابق جز بحر متند
 مفر ما نمی حاضر فرمودن عمل ای لانا غیر باقل با عمل کر چه عمل کار
 خرد مند بلا صاف نیست قار بعض اهل التحقيق العزلة التبعذ عن رباب
 الذول بترك الطمع ونهی النفس وشهواتها بلزوم الورع ^{سجده}
 باید ارای باقی نماند مان فی تجارت قان بنهی باصرف و علم فی بحث قان
 بنهی و ملک بی سیاست فیضی السلطان ان لا یترك لقوة عن مستحق
 و لهذا قال رحم و ردن بریدان جمع بدست بر سیکار جمع نیات
 مقار بد و عفو کردن از ظالمان ضعف علی استانی حورست مرد و روستا
 و هم بسطون علیهم خبیت جو نعتد کنی فی مختار احتیاج انفق
 تنقذ باشی و بنوری ساء نعتد فیهما الیاء مسیة نوکته مقهور
 مر کاشی کد فاعله ضمیر خبیت یا ساری یا الیاء المصدری ای بعضی ترک کرد
 مردوسی یاد شاهان بکسر ساء المصدری للاصافه عثمان
 سقن کرد و مر خنار فی عیان امتن اعتماد نباید کرد فعلی مؤنر عثمان
 مستاد کرد و پرو و خوش کو د کار بکسر الشئین للاصافه غرة قدر نیانه
 فی قول المصل اندکی ماند خواجم غرة هنوز یا بد بود قوه کرد و بود
 کلاهما بمعنی المصدركم اشاره الیه و سنی یاد شاهان بخیا ای مبدی
 شود کانه تعالی الماسبق ای بتقدار لک بخیا و سوء ظن وین
 شارة الی و زنجوی ای بالنوم و اردیه للاحتلام و الیام مع غیر
 کردد معشوقه ز دوست ر دل ندهی ای لا تحنه و رمیده
 ان دل و رمیده ر دل کلمه ز محذوفه ملوز بخدی نالیان مصدرة

و شبا عینه بهی کمر انباء بصله و سونه و صلیه و بیاء الخ ص
 فی آخر المصراعین و معنی البیت یا اثر کی سیک دوستی معشوقه کو کل و در می
 سین کر و بر دست اول کو کل بر سینه قورسن فلما عرفت معنی بیت
 فلا تلتفت الی قول من قال ان اباء فی آخر المصراعین شبا عینه ای حصلت
 من شبا ع کسره ما قبلهما . هر ن سر می کسر ستین و لغتدین
 لرد و بیا لوحده مؤنثه که در بی بیا خطاب با دوست در میان منه
 ای «تضع بیک وجهه ای لا تقسه بجد فی که وقتی دشمن کرد
 فاعله ضمیر دوست و هریدی و فی بعض نسخ و هر کردی که تو فی بدشمن
 مرسان ای لا توصله لیه باشد که وقتی دوست شود در می که خواهی
 نه از ما به فتح ثنون یا کسی در میان منه اگر چه معتد بود یعنی کسر که
 هیچ کس بر سر تا کسر و ختدید نور تو مشغول تر باشد . حاشی
 قد مر یانه به که ضمیر را به سر کسر راه الاضافه و قومه در خوش
 مرهون یا کسی گفتن و گفتن که مگوی ای سکوت و طمانن بقول سر
 لاحد و تقول لا تنقل هذا السر کما قبل سر خود با یا رخود گفتن نباید
 زان سبب بار را یاری بود از یاری بدیش کن ای سلیم آب رسد
 چشمه بد ای سلیم انقطع حسن الماء من اوق لعین که جو بر نعم لباء
 لغاری شد انظار فاعله ضمیر آب یعنی از اکثر ماء ماضی است
 مر بعین و صار هر توان استن مصدر مضاف و مفعوله عی
 جوی و زاعرفت معنی نظ فلا تلتفت الی قول من قال قومه جوی من
 قبل تازع العلیل ادب محتمل فاعل شده و مفعول استن سحی
 در نهان شاید گفت معنی گفتن که بهر محتجین انحصار فتح لهما

و صمّ حیم ماید گفت ای لایحی ن یقال غور ندی لایصلی ن یقال
بینش سرفی جمع **د** دشمنی بیا و حده ضعف که در هانت آید
ای پهر لاطاف و دوستی نماید که عطف تقریبی مقصود وی تیره
الی دشمن جز نیست که دشمنی بیا و مصدر یک کاف دوستی قوی گردد
و گفته اند بر دوستی دوست در کسر بیا و مصدر یک عتد و نیست
کما قال علی بنی الله عند خون زمانتا جو بیس ایوب تا بمالون کمر
نفاق دشمنان چدرسد مر حشر و عتاد ای بصیرستی منه علی نفاق
ا عدد هر که دشمن کوچک با کاف نعرف و حیم نفا یحای
صعب و حقیر شمارد ای عتده ذیلا و ضعیفاید ن مانند مضاع من
مانست که کشند در مهمل گذارد ای بعفته و لایق و من حرفه
... امروز بکش بستم لکاف عرب مر من کشتن چو می نور کشت
بی لای و آخره که کشن چو کند با من بعد للام و دره من بقه فی باب
المضمونه وین و یحیی فی یقیم فقد غور شد و من قال هکذا فی شیخ
تقی و صات یث قلعله بوقا شود بد شد لکان بوزن مستقیم است
تکلف فقد غش من و انت یقیم و سکا یفا القریح چهار سوخت
ما ضرفی و ص و مفعه هنا لا سفت و مفعه فی حیز سرده مکدر کرده
کند کان را مرهون دشمن که تیر می نور و و صت لغت دشمن و علی کند
و ما عده صفه و من قال غویه دشمن فاعل کند و مفعول ما یبده بحسب معنی
علی سبیل سماع کما لا یجی فقد رنکب فی بعض کلامه امر لا یرضیه من
و در معرقه با سلوب بزرگب کلا یحی سخن در میان و در دشمن
چهار کوی که کرد و مت شوند شرم زده نیاشی میان دو کمر حش

جو گشت و ساز نرد - با عجب سخن چهر کسرتون ستاينه مرصه
 وصف ترکیبی یعنی لغام بدست صفت هیزه کش و صف ترکیبی من
 کشیدن ست قاتل نرد ادبها بحسب نمونه کشیدن زون ی
 اخذها و الاخر خوش دیگر یاره ال باصاحت و ی بعضی و و سکوت
 بیا ضمیر ثابت عائد و سخن چهر ندر میان ی قیما بهما کوز بخت باکاف
 معرفت کتایه عز زدونه حاد و تحمل فسخ خاد و کسر لجیم میار صرف دوت
 ای یس شخصیت نشر فروختن ی بقار شانه عقلست یعنی مقصای
 عقل نسبت خود کلمه در مقدمه در میان سوختن کانه تحلیل در سخن
 بادوست است باشد ای لا رفع صوت و لا نفس سرتنه ندر در شمن
 خون حواره کوثر ای نایمه همان پیش دیوار آنچه کوی هوش دار ی با عقل
 ناساند در سیر دیو از کوثر هر که باد شمنان دوستان حق بکسر
 استون دوستی کند فی جبر السمع صلح کند سر ز دوستان بکسر لر بزند و
 شوی امر من شستن ی هر دمنده از دوست دست کتایه عز تر
 منتقم و - نه که باد دشمنان بود هشت ی بیالسه چون در
 معاد کای و اجراء عمل مله دبا شتی یس نفعده و تتر که از حرف
 اختیار کن کوی را و تر برید کلمه تر التفصیل ها کما مر مرزا با مرد
 بعضی نیم و سکون الدال سهل ضد صعب کوی مر مر کف و دشوار
 مگوی نهی منه ما که در بکسر لر ای باب صلح نند ای قریح باب نضلع
 حلت مجوی تا کار نرد بعضی اباء انقله یرمی یی ز الحاصل اندر
 بالذهب جان در خطر بفتحی اتحاد لمجر و بقاء مهمه نه در ستاید
 ای نند مر صرف مار سید فتح لفر من الروح کما قیل ان مار وقایه للتفسر

چو دست زهر جلی در گشت مضطرب کفایت نماند مافوق مجول من گستر
و یقرا هنا بفتح المیزان المقایم و المعنی ذالک تقریر جمیع شیل حلالست بودن
سمت بر دست ای جلالت استخدا مرابصاره بالتبیین کافیل الخراج
الشیف بر غیر دشمن رحمت مکن که کو قادر شود بر توجیه رحمت
نکند دشمن کلمه را مقدرة چو بی تا توان معصفا و دروت
بضمین شارب و کسر شارب بلاضافه خود من نهی من زدن یا شکم
کلمات منته عریض صاف و لغز در عماد علی قوتک مغربست یار و وحده
در هر سختی و کذا بیامی قوه مردیست در هر پیر هر تعبیل للنتی
هر که بدی بیاء لوحده را بگشتند ضم است فاعرفی خلق را از بلا و او
و من خلیه بر هاندی چنانچه هم و هذا نعماء علیهم و در از حد سخا
دم بقتله کفایت یو ذی شانس فی عذاب بی فی الاخرة پسندیده است
و وصل الحزن بخت ایش و لیکن مرهون منه نهی من نهادن مردیش
بکسر شارب بلاضافه ای جرمه خلق را در سبک و عفو و در وصفه
ترکیبی بر هر مفعول شندیست که رحمت کرد بر مار و در بقتله که آن
ظلمت بر فرزند او نهی بضمینت از دشمن پذیرفتن یقوت و فتح من
العدو و خطاست نهی از برنده شارب و غیر و لیکن شیدن در و است
بل ایحس تا بخلاف اشاره و نصیحت کار کنی که غیر صوبت
حد زدن ای جنت ز منجه دشمن گوید مرال مریدی یقوت اعدو آن که
افعله که برز نور فی یعنی لونه تجتبت تنده شد تنده حتی ضرب
علی الرکبة دست تغابن باینکه مغبولنق الزکرت داهی بیاء لوحده
نماید قاعه ضمیر دشمن راست چو تیر صفت راه زن بر کره شمع کفایت

لغاری امر مکرر دیدن ای رجع عنه و من قول و ترجع عرض عنه
 لغاریات معنی لفظ عرض عنه و رجع عنه دست چپ **کیر حاکم** ختم می‌کند
 المیم متداه پیش بهاء لغری زحده بقصد الدال فی وصل و حست
 ای نفرت آمد خبر مبتداء و مثلهذا قوله و عطف بی وقت غیبت نبرد
 ثم یقیناً حاله بعد از رجعت در شنی بالباء مصدری کن که زوید
 کردند با کاف لغاری و نه چندان ترکیبی که بر نود یرو و سجع شوند
 و فیلیونث در شنی و ترکیبی هم بفتحین در به ست قد فریاد
 لقوله علی حرف لغری و فاصداً با غاء من غصده که جرح ی بقضاد
 جرح بجرع لغری و مرهونه است قوله مرهونه وصف ترکیبی در شنی
 نکرده فاعله مرهونه ی باحد عاقل حیوانه ی امام نه سستی
 ی با یا خده ایضا که ناقص که قدر خویش و یذنه نه مرهونین را
 فزونی نه یعنی لا یجمل به لغری و لا یرفع بحیث بوجبا منفرة
 به بکار ی بکلیه تردد در ملالت و فی بعض الشیء زبونی دهد
 شبانی بضم شین معنی و تحقیقاً لبه بمعنی الراعی و البه و الوحده باید
 گفت ی قاله ی خرده مدح قوا غوا معنون امصرع شاف مرتعیم به
 بسکون الله مرهونان پیرانه یک پید بالباء لغاری حکمتاً علی ضمیر
 پدر نیک مریدی بالباء مصدری کن به چندان مرهون که کردن با کاف
 لغاری جبره مکرر لغاری لجرری کر که یزدندان در دو کسر
 دشمن منسوبند اند تم بیتیها بقوله پادشاه بی حلم و عا هد فی تم فیه
 لف و نشر مرتب بر سر ملک باضم و التکون مباد دعا عیه
 از من بفتح المیم و کسر لام فرمانده و وصف ترکیبی صفة ثلاث که خدرا

نود فاعلم سنده فرمان برداری لا یكون لله تعالى عبدا مطيعا
پادشاه باید که تا بحدی چشم نراند مع تقوی مضارع منقذ نردن که
دوستان عتماد نمایند خوفا من موله ثم یق حکم اخری تستحکم اولاد
خداوند خشم و هوئی یغیب قذای یقع فیه و قلما یو شامده خند الغف
حکمت الروح و تخارج دفعه پس که ای بعد ذلک زیاده یغیب تر و ضمتها
با نرکی اود یا یکی بحکم رسد یا نرسد نشاید که لا یغنی بی آدم
بکسر اسم الاضافه خالود و وصف ترکیب معناه با نرکی طبر قدر طوعی
که در سر کند فاعلم ضمیر بی آدم کبر و تند عیوب ای الهوی تر با چهر کرمی
و سرکشی های هاکان ز فیاک نپندار مای لا اعلم ز خالود و ز شقی
در خالود بیلقان معنی الیاء الموحده و سکون الیاء امشاة و فیه
اللام و نشان سم الحکم بر رسید مر یقع الیاء اجماعی یاء موحده گفتیم در بریت
از حمل یاد کن ای طهرنی گفتار و معنی الیاء و فیه ترا موحده سخن کن ای فیه
یعام تا هر چه خوانده من لغو و هم در زیر خالود کن فان مع اسم هو التواضع
و از لم کن فیک فایز و علامت و لا تفتت لیه و لا تعد نفسك عالما
بدخوی بسکون الیاء یعنی بر خالود هوسنی الخلق در دست دشمنی بیاء الموحده
استوئیه گرفتار است که هر جا که رود فاعلمه ضمیر بدخوی از چنگ عقوبت و
اشاره ای شمر خلاص نیاید اگر دست بلا فرار کند بر فلان رود بدخوی
فاعلم و در دست خوی بدخوی بالاضافات در بلا باشد قیر فی الترجیم
فیجوب بلادن اگر کو کلام محقر بدخوی یا و تخویندن او زاده ینر بلا و
و بور چویتی بیاء الخطاب در سپاه دشمن تفرقه و عدم لاتفاق
اشاره حاضر تو جمع باشی کن علی جمع قلب و صفاء خاطر اگر جمع شوند بی تنقو

نو در پریای و من الهنرم ندیشه کن و لا تقفل **مع** بر و آخر من رفتن
 باده مشا را سوره بنشین ای اجلس مسترجا معهم جویدی در میان دشمنان
 جنگ تا تنم بیدار و مع علی ان یصروک و گریه یی با هم و کل واحد منهم مع
 لا خیریک و بشد عبارة عن الاستعانة في الكلام والاشارة في مراد مكان را
 نه کن للقتال و بر بقی علی بار و بمعنی بعض حصن و جدره هنا بر
 امر من بودن سنك دشمن جواده جلتی در ماند ای از عجز العدو
 عن جميع الجبل سلسلة دوستی بجایا دای میزگها و مراد تیر و یقه
 انه صدیق پس آنکه بالكاف لغارسی و سکون لها و بدو سنی باباء المصدري
 کارها بالمکاید کند که دشمن تواند کرد بمعنی کردن سرما بدست دشمن
 بکوب بالكاف و اباء العربین امر من کوفتن و قدمر بیان فی الباب ثانی
 فی حکایة التي اولها در و شیء ضروري پیش آمد و من خطا هناك
 اخطا هنا ایضا جفت قال اباء افارسی که زاحدی تحسین بضم تاء
 و فتح لیا و ولی و سکون استانیة تخنية حسنی و حسنی مؤنث الحسن
 و یبذرا موصوف بجب فتقاء مقام یحیدی لغافلین خالی نباشد
 کاین بقوله که این شاره او دشمن غالب مدد و کشتی و کند و کردن
 اشاره الی ما رغاب مدارد دشمن رستی فتح اثر و اباء فیها الخطاب
 و کل واحد منها احد الحسین برودن معر که این مشتو خصم ضعیف
 ای لا تأمن یو و احراب من خصم الضعیف که معر شیر بر آرد فاعله ضمیر خصم
 ضعیف ای بخرج دماغ الاسد چو دل ز جان برداشت و رفع قلبه من
 الروح یعنی زانیتن بیوت چندی بیاء الوحده کرد فی بیاء الخطا
 در بیارارد و وصف چیزی تو خاموش باش یعنی لا تجبه و نادیکری برید

غیوک بیارده است بلیله مرده بهار یاران البتاره بلیق زبده
 منک خداید بالاصافه بوم سکود بیدم طیر معروف قد حریانه و باز کذا
 بالترک کرو قو باد شاهزاد بر جانت کس و اقصا مکردن ای
 لا تخبر من خبائنه مکرانکه بالکاف الفارسی فی الالفاظ المثلثه که بر
 قبول کلی و اتق می معتمد باشی یعنی آنرا بکار بگو و اگر نه بهر حال خود
 همی گویی و هذا بحرب بیسج باد صافه سخن گفتن ای استهزاء
 للتکلم انکاه کن بر بدایتک اشعر فی کلام فی وقت که دانی که دیگران
 سخن ای بویژه هر که نصیحت خود را می و صف ترکیبی یعنی من نصیحت
 للرجل الذی یعمل برائه و لا یقبل نفع غیره می کند و خود ای بدلتا صاحب
 فی نفسه بنصیحت کری نصیحت که مثل آهنک و الیاء للوحده ای ناصح
 آخر محتاجت حتی یقول به الناصح لم تنفع للرجل الذی یعمل برائه فان
 نصیحت له ضاعه کلام فریباسم من فریبتن دشمن محو
 بضم الحاء یعنی لا یقبل خدعه العدو و غروره مداح غر بفتح غین می من
 خریدن که این ای العدو دام رزق بفتح الزاء المجمع و سکون الراء
 الرئاء و عدم الصدق نهاده است تعریک و ان ای مداح کار طمع
 بالکاف عارسی کشاده یاخذ من مالک شیئا احمق راستا بتر اسم مصدر
 من ستودن خوش آید مثاله چون ناشه ای املت و من قال لا غرقه
 عقل که در کیش دهی خطاب من دیدن که بایفعله القصاب فرید یعنی
 سهای نماید الاحرف تنبیه تافشوی خطاب می برد بهر تنبی
 مفعوله مدح مضاف الی سخن گوی و صف ترکیبی که نیکو مایه نفعی
 ای نفع قلیل بضاعه از تو دارد ای بر جو منک اگر روزی بیا الی الی

مردش بر تباری علاقه د و صد چندان یعنی مقدار مایتن مثل
 مدحک عیوب بر شمارد ای بعد عیوبک اکثر من مدحک **و تکلم**
 و انانگی ای احد عیب نگردد ای فی کلامه سخن صلاح نپذیرد
 ای لا یصیر کلامه صحیحاً مایتما مشو غره بر حسن گفتار خویش
 بها تکلم تحبب نادان بالاصافه و پیدان خویش عطف علی تحبب
 هر کس را عقل خود بحال نماید لحسن ظنه بنفسه و فرزند خود
 بحال یکی جهود و مسلمان نزاع می کردند حکایت بجا که خنده
 گرفت از نزاع ایشان استغابا بطیره قدر فی او ابل الکتاباته یعنی
 الغصب گفت مسلمان کرار قیانه من بفتحین بمعنی مکتوب القاضی
 و قدر درست نیست ای لولم یکر صحیحاً خد یا جهود میراثم و بی بعد
 استع جهود کرد نام جهود گفت بتوریت بمنور سو کند بفتح السین
 المهمله و الکاف العارسی بمعنی البین اگر خلاف کم همی ای مثل تو
 مسلمانم و جهودی بعد دینه المنسوخ صحیحاً کرار تبسیط زمین
 بمعنی زمین گسترده عقل متعدد کردند مرهون بخود کار نبرد بالفتا
 هیچ کس که نادانم ای لا یظن احد انه جاهل ده ادی ای صفره
 من له نثار بر خوانحه بالحم العارسی بمعنی السفرة الصغیره و فی بعض
 نسخ بر سفره بخورید ای الطعام و دوست بر جیفه و فی بعض النسخ
 مرداری بر بختین نبرد ای لا یموتة عشره حرص باجهاتی ای
 مع وجوده کرسته است حانع قانع بنای سیر مع قلته لقاعته
 روده بالذال علی الاصل و بالمهمله فی الاستعمال تنک یعنی معاً صیق
 یلن نار تپی ی خال من الماد بر جضم الماء العارسی کردند بالکاف

ابعاد سی فمت روی زمین مع کثرت های بر یکدیگر ایلا بلا و دیده تنه
 مفعول و هذا كتابة عن كمال الخرص
 الاسيات الاليتة للتصليح المستقل
 و نيت يتمم السابق بدو چون دور معنی بقال عمر من معصی گشت ای
 تم زمان عمر مرا بر یک وصیت کرد و میگذاشت یعنی مات که شهود
 است روی پیر هیدر امر من بر هیز بدو بمعنی الاجتماع تجود بر آتش
 دورج مکر نیز معناه بالترکی کند و او ز که محتم و دد نیز ایلم و من
 لم یعرف المعنی و اسلوب ترکیب قول یعنی مکر بر سبیل استعمال و قد
 یجعل نیز صفة آتش یعنی خود را میسر بر آتش نیز که آتش دوزخ است
 هذا کلامه در آن آتش بداری طاقت سوزای القدره علی الحرارة
 بصبر ای بیاه الوحدة برین آتش زان امروز قوله زان امر من زان و قوله
 ای مفعول مقدماً هر که در حال توانایی ای القدره و الطاقه
 نیکویی بالیاء مصدری فیها مکن ای بعدد وقت توانی سختی کال و لـ
 بیند بداحترای شد نخاسته فی الطالع از مردم زان سکون
 المیم و الراء و صفت ترکیبیت علیه بقوله که روز مصیت کشتن یار نیت
 و حدنها فی بصیرت جهان بر بداحیوة در حمایت یکدمت ای فی خلد
 فاذا انقطع بموت المرء و دنیا و جودی بیاه الوحدة میان دو عدم احدهما
 عدم سابق یقال له عدم قدیم و الاخر عدم لاحق یقال له عدم حادث دین
 بدنیافروشان خردای هم هریراد به الحق و بدل علیه قوه یوسعه بشود
 تا چه خرنده هذا مستق من خردین قال الله تعالی الم اعهد الیکم یا بنی آدم
 ان لا تعبدوا الشیطان العبد بوصیته و عهد الله تعالی الیه ما نصب الیه
 من الحج عقلا و سماً الامر بعباده الزاجرة عن عبادة غیره و جعلها

عبادۃ الشیطان اطاعتہ سے بقول دشمن یا کسر محکمہ نوزن
 پیمانہ دست بی عہدہ بت گئی یا ہ انخطب سبب امر منہ بدست
 یا سبب توندہ فی قوتہ کہ رکہ بریدی و یا کپیوستی شیطان
 و جیم یا مخلصان بر تخی یاد ای لا یوافقہم ولا یستحبہم و من لو یعرف
 المعنی مرد قول ولا یفیع من انقصا لہم و سلطان یا مفسدان کاہ قد
 و من یعرف المعنی سکت ہذا و مقصود ان قرناء الشیطان ہر مستغنی
 و مفسلون من تغیرات و لا یوانسہما اللہ تعالیٰ و امثل مدہ
 ی لا یقرض بکری نماز است و تارک انقرض و رخود فی بعض شیخ کچم
 دہشت زفاقی فقر یا زست بمعنی مفتوح ہنا کو صدہ کہ و کما عرف
 مراد و مر قال یعنی کہ و ہدیات تحقیق فرض خدا نمی گذارد ای یوزی
 فرض اللہ تعالیٰ و هو الصلوات و فرض با بقاف تو تبرعم ندید
 ہر جہ زود براید ای حصص سر بیا د بر ناپاید ای لا یستقر و زمانا طویل
 و جہاں گفتہ اند دولت ببرد با بقا بود و ہذا بحر ب خاہ مشرق
 شنیدہ ام کہ کس دم ہوا بچہل سال کا سر جینی و ہوا نمہ حصص بقف
 بکثیری لزمانا الطویل و ہذا ثمان صد بروزی کند ی بچہلون زمانہ
 فی نوم واحد در بعداد و ہوا قلیل الثقب کثیر الوجود فی الزمانا السیر
 لا یرم قیمتش ہمی یعنی ۸ مرغان از بیضہ برون قدر سان ترکہ آید
 و روزی اعد زرق طلبد و آدمی بچہ ای الولد الصغیر ندان خبر از عقل
 و تمیز یعنی ان الفرج شد از کاس بن آدمی و لا الحال فان الفرج ذخر
 من المیضہ یخرج و یطلب بر زرق و ابن آدم ذابدا لا یفرک ولا یفعل
 شیا و یحصل العمل با تدریج و ہذا یفضل علی مخلوقات نکہ نا کاہ گپی

کشت ای نذی صار فرد کما من فقه دفعه من غیر بد ریح کالفرخ
مثلا بجای نرسید من مرتب لفضل وین شارة الی دجی بجه تمکین
خصیت گذشت از همه حیدر و وصل الی علی مرتب با سندی بجه تمکین بد
همه و کسر الکاف العارسی ای لزج ح همه جاهت ای بوجه کل موضع
هذا کلام ادعای لیلیا و من لم یعرف سفیس تمین قال فی شرحه یعنی
در موضع کثیره موجود است از آن حکم از بعضی مزاجیه و من لم یعرف
جهر المعنی قال فی شرحه از آن مس قدرش نیست لانه لیس بیاد در غیر
نعل دشوار بدست آمد در تست عزیز . کارها بصیرت بدی لامو
تخصیل بالقصر و مستصر بسر در آید ای الذی یستجیر یقع علی رأس
و یسقط . بچشم خویش دیدم در بیان مرهون که مرد و در محل
نذی بسیار آهسته فی موضع الحال بگذشت از ثبایان صفت مشبهه من
ستابیدن سمنه یفتخین و سکون لنون بمعنی لغرس لاصفر و سمنون
بلون نورد و الذی یرکب با سرج باد پای سریع مشی صفت سمنه و قد
مرمرة فی لباب ثلث ذلک قد مر بیان فی لباب التادیر و قولی مقدر
اسبزی دوتک رود دست فرو ما سکون نون شتر بیهجان
گشت می راند نادان در به زحاموشی نیست ی پس بجهر حاصله
و لیس استکوت کرین مصلحت دانستی ساء حکایه تار و نیودی
چون نداری کمال و فضل ز به مرهون که زبان در دهان و من قال
بدله در سخن یلیق ن یقال نه که ذهون در دهان که در ی لا یتکلم
آدمی را زبان فسیح کند ای بجهر جمله جو فی مغز را و لیسون نذی لب
له سکساری حقه استبدید . فری و یلهی اعلم مرید لیسق

برو صله بر و برزند صرف کرده عمر دهم کل حین حکمش نصیر
 راجع و ابلی گفت ی نادان چه کوشی با کما و اعرابی درین سود بترس
 امر مرتسید را از نو دلا تم یمن تو یخنه نیاموزد بهایم ز تو گفتار
 و هذخه تو خاموشی بیاموزد از بهایم و مثل هذخه لعل یقع من اجهل
 هر که تا قتل کند در جواب ی فی الکلام بیشترید سخنش با صواب
 و هذخه معلوم با سخن ارای امر من را میدن جو مرد مرگانا دی خوش
 متعلق با رای و ما قبل فی شرحه کارجل اسافل فاسد یا بنشین
 همچو بهایم خوش مقصور من خاموش هر که با دانا ترا از خود
 بحث کند فی المسائل العلیه تا بداند که داناست و فصل منه بداند
 که نادانست فانه کفی به جهل از بیاحت با علم منه - جو در اید
 از نوی پیش متعلق بدراید که به دانی فی هذخه الکلام اعترافش ممکن
 هر که با دانا جمع بد شنیدای یا السهم و یا جهم نیکی نبیند
 ... کوشید فرستد ای واحد من الملائکه یا دیو مرهون و حشت آموزد
 و حاشا و دیو بالکسرة الجحوش از دانا نیکی نیاموزی علیه معنی قبول
 بکند که ای لا یعمل لذت بوستین روزی با بدی که کور کی لک
 مرد ما ترا عیب نهائی متکارا ممکن ای لا تقیه که مر ایشا تر رسو کنی
 و خود را بی اعتمادان سائل الناس لا یعمدون عیبک با مانه ستره
 هر که علم خواند بسکون نشون و عمل نکرد بوجه بدان ماند بفتح المود که کاو
 بالکاف باقارسی و بد بسکون انون و تخم نیمشاند وضاع عمده
 از تن بی دای الشخص الذي لا قلب ولا تفکر فی العاقبة طاعت نیاید
 هذخه کان له قلب و الی السمع و هو شهید و بوست بی مغر کاخوز الخالی

بضاعت و تشاید و زیاده - سو مصرف و بجمع هر که در تجارت
 و تیراج جیت بهیم فارسی در معامد دست بسر آید یعنی
 کثرت خوشای قدر شوق که زیاده در جمع نماند یعنی بخت و دست
 لذیذی عرف بسیار و توه عیار و مراد هناهوستانی باشد چون در
 ای تفتحه مار و ماد در باشد یعنی تجرد و مستی . کرشمه با همه
 قدر بودی که کان جمیع نایاب و سلبه القدر شب قدری قدر بودی
 کرسمت همه در دختنان و دینا که یزدانی مواضع در رفته
 پس نیت نعل و سنک یک از بودی فال قدر بقدر وجود . هر که
 بصورت بیکه است سیرت زیاده در دست هدا کات بقدر لفظ و قرب منه می
 کارند و در دست نیست یاب طالع ظاهر و معرفت باطل صرف
 تدریج شاخت معنی شاختن بیست خطه در شمشیر مرد مرهون که تا گشایش
 رسید است با یکاه علوم ای مرتب علوم ولی تا هفتش بمن مباشر و شرف
 مشوق معرفت باطل مرصع فلا تا من که جیت بکردد باطلها معلوم
 هر که با یزدکان جمع بزور دستیزد یعیاندهم بلحاظ خود بخود ریزد
 خویشانش در بزورانی بنی غرور و دست کویتدیک کلر مقدرة
 دوتید بوج بضم اللام و بحکم عرفی معنی احول زور با شکی شکست بینا قی
 نایاب لغاری فی قوله والیاء الاصلیة فی البقرة یعنی بجهت تو که بازی سیرگی
 با قوج حصه مشترک بین العزم و رقوم معنی انکس . پنجه ما شیر مشت
 بضم جیم یا شمشیر یا زور مدان است فان کل واحد منها خطر عظیم
 جنتک و زور آوری مکر یا مست فانه یا خذ یا عنف بدین سر پنجه
 یح است کردن در بین مخفی نه بکسر لغویا امر مزین دادن دست

باز کی بیان

ضعیفی که بقوی دلاوری غلبه و و سیاه مصدری بمعنی شجاعت
 کند و یقابله بالمحاربة یارد شمنت در هلاک خویشی هومعین
 عدوه و قتل نفس مسد ساید پرورده یادی رینی فی نفس و چه
 طاقت ن یبسیه قدی که رود یا سارزان جمع میارند و هو استیج لای
 بروج و معرکه بقتار و کدست بازو و صفی ترکیبی ضعیف بعضی بجهل
 می فکند منتحنی بحاف و نوز مضایع من فکدر پنجه مغویه بامرد همین
 چنانکه هر که نصحت بشود سرملات شنید دارد چو
 نیاید نصحت در گوش تقدیر بکلام نصحت در گوش است اگر ت سر نشود
 بخرج کم خاموش اند بی هنر هنرمند را نشو ستدیدن معناه بازرگ
 کوره بزرگ و مجوسکان باز روی سکا می رسیند مشغله براند بالناح
 و پیش آمدن نیارند اند سفله قدر زیاده چون بهتر با کسی بر نیاید
 ای لایق با له و لا یقابله بجهتش نصیر را جمع او کسی در پوستین افتد
 بی نیست الیه نصبت میزند کند هر چه غیبت بکس بغین و هی ت
 شکم حله اسان مستور یا بفره لو سمعه فان کان صدق ایستی غیبه و د
 کان که با ایستی هتا با حسود کوتاه دست و عاجز که در مقابل یی و مقابل
 الحسود که کشت کنند بمعنی اخر سن بود زمان مقال اگر جور شکم
 نیست یعنی لوم بکن حله لظعام بابا براه هیچ مرغی در در صیاد فنادی
 بلکه ترقی من صیاد خود دلم نهادی قلما یوجد فی بعض نفع شکم
 بند دست و بجز پای فانه سبب لعقدی شکم بنده و صف ترکیبی نادر
 بر سندی خدای حکما در دیر خوردن حق میحصل هضم الکلی و عابدان
 نیم سیر یی لای شعور شفا قویا و دهن ناسد نفع رومق بعضی بن

بقية الروح وحوادثه تا جوق برگردن می آید بهم و پیران تا عرق بکشد
اما قلندران جدا که در معده بکسر لعین و سكونه خای نفس نمایند
فتح النونین و بر سفره نوزی کسر کربلاء الصلیة اسپرید شکم را
دو شب نگیرد خواب ای لایام البلیتین متوینین شیء معدستند
ای مثل الحجر من ثقله الطعام شیء دستکی عدم الطعام مشورت
از زبان تباهست بمعنی و سخاوت بامعده کفاه ترخم بر بلند
نیز دندان و صفیلک ستمکاری بود بر کوسفند ای شفق علی نظم
علم علی ضعفه هر بر دشمن در بیست یکان بقدر علی قتل اگر
بکشد بضم الکاف دشمن خویش است سنگ در دست و مار
بر سر سنگ ای حجر ذاکان فی دلد و اخیة علی حجر لاخر یجیش اسهل
قتله خیره بکسر خاء المعجمة معنی ضعیف را یا حدی الیا بین مصدق
بود بر فکر اسد قیاس و دندان ای الموقوف و کوهی بخلاف بن مصحف
دیده اند و گفته اند در کشتن بدیان ای بدین مسوور بن مقید
وامر دهم محسوس و مر قال جمع بنده ففعل و فی بعض نسخ بدکان
تأمل و بیزست بحکم که خیاره قیت تو انکت باضم معنی کشتن
و نوز هشت یا بکسر معنی هشت یعنی تره کردن کر پی مر کشته شود محبت
که مصحفی قوت شود که نذر نشان مختص باشد نیک سہلای
شد سهو و رنه بی جان کرد معنی کردن کشته در بازنده توان کرد
و هذ شرط غفست صبر تیرند از وصف ترکیب که حورقت ف تده تیرن کان
متعلق بقول و رفت نیاید بازی قره خری حکیمی یا جهار د رافت
بی مجتمع معده تفا باید که عزت توقع نندرد و نیم لا یعرف قدره

وحا اهل که بزبان وری و کثره کلام و صلاحه متن برجگی
 عجب بدش نیست که سنگیت جوهری را می شکند - نه عجب ای
 لیس عجب که فروزه در نقش ضمیر رجوعی و در مصرع الاخیر
 اتی عندی و غراب بسکون ساء مبتداء هم نقش خبره و بحال
 صفة عندی و علم نلفظ نفس بستین فی خرو فارسی و با بصر
 عربی کایتا فی اباب خامس و من لم یعرف هذا التحقيق قال و یعرف
 من هذا الکلام ان نفس خرو سیزدهم و قد ذکره ابوهری فی باب لقاد
مسد که هنرمند را و باش قدم ریا - فی حکایت دزدان عرب جفای
 سیاه بو حده بندای لو وصل به سیاه اب و مضرة قادر خوش بنیارد
 باهر و درهم و منقبض و قدم رفتود فاعاد ضمیر هنرمند و در کوفی مقام
 تغلیل سنگ بد کوه کرکاسه درین شکند بکسر لیس و فتحی الکاف و سوز
 قیمت سنگ بفزاید ی که یزداد قیمت انجر و زر عصف علی سنگ که
 فتح الکاف عربی ناقص شود - خرد مندی سیاه الوحده کر که
 در زمره جلا ف جمع حاف ای حاف غیض تصع و فی بعض النسخ
 و باش سخن صورت نمند و فی بعض نسخ - سدد و شکست کسین
 معنی عجب مدار که و از به بعد بمعنی الیابین اوضم الثانیة که از
 صده دهل بضمین بریاید ای یواریه و لا یضهر فی مقابلة و بوی
 عبیر یا بیا بعد لعین و لیا بعد هار و ار کند الکاف لغاری الراجحة
 همیشه سپرای التو فر و ماندای معر و وقع اخفض منه و من قال ای
 مضحک شود فقد اتی بمعنی غیر معنی اللفظ - مبتداء و آن وصفه کی
 مبتداء بقوله بان صفة و خود که در آنرا تحت خبره کما یبصر ان قد کلام

و اجماره که دانا آبی شری بنداحت یعنی شب ثابته نمی دانی که هفتاد
 مجاری چهار سم مقدار معقولات لایقی عشر فرموده اند در سنت طبعی جاری
 فقه صانع منعم بقدر اخصای المقصد و المعنی . جوهر گردد در خلایق
 کسرت خا و معد و ارسنی مراد فجر کتاب فتای و وقوعیه هر یک نیست
 کاکان و غبار اگر بر فلت رسد همچنان خیس فالت شریف . بتصفیه
 با انواع فی مکان لادی و انیسر لا بتشرق با وصول و مکان لاکلی
 استعدادی قابلیت بی ترتیب در یافت فلاید شخص قابل مرتبه
 صالح و تربیت با استعداد ضایع می نماید بکن از استعداد ضروری تربیت
 لیه صایع خاکستری بر تار اگر چه سنبل عالی دارد که آتش جوهر
 علویت و لیکن چوب بنفس خود هندی ندارد من کالات اصله باخدا
 بر برست فاعده نیست با اصل کما فی قیمت مکرر مختار نه دریا است
 بفتح ثنون و سکون ایاء فان قبل القاعده انی مرتب فی اوئل کتاب
 تفنصی زکات است متصلا و متخلف بغير خطا کما عذوف بعد فلما
 ترکنا القاعده ههنا لنلا یلتس بقوله نیت و الحق ان تلك لقاعده
 لا نزعی فی مواضع کثیره بدفع بالتباس او وضوح القراءه البتدی
 که زحامت وی است . چو کفان از اسم لایق نوح علیه السلام
 طبیعتی هنر بود فلان من مغربین بهر مراد و پیغام برزدگی ای
 کون بر لایقی قدرش می مرتبه نیفزود مضارع متو من فرودن
 و هوها متعده هنر بنمای امر می باید ن کرداری مفعوله محذوف
 و هو ضمیر هنر به کوهر معرب جوهر و هو وصل الشیء صهر حساب
 کار و لا تظهر فسیاک کل زخارست بهر بهم راز .

شك انت که خود بیوید و بظهر نفسه بکماله نه که عطار
 بگوید این مقصود بقوله دانا ای عالم چو صد عطار است
 خاموش هنرهای بافعاله و احواله و یاد آن چو صید غازیست
 بقیه بقوله بلند و از میان آبی لا علم فی جوده و یا قدر آری قد
 مرّیا بر فی باب خامس و حاصل معناه یا ترکی بر مر سوز چاک
 و من اخصا هنالك اخصا هنا حیث قال معنی فاسد افکر و ذلك فکر
 فاسد **مسد** عالم اندر میان جاهل را مرهون مثلی مستحق گفته
 اند صدیقان جمع صدیق یا کسر و تشدید شاهدی در میان کوراست
 بی محبوب بین العی مصحفی در سری و صدیقان جمع و صدیق بر دبه
 للمجدای لا یعرفون قدره ولا یعطونه دوستی بآه الوحده
 را که بهری و المراد به زمان محمد فرجك بالجیم انقارسی رند کثایه
 عن تحصیل شاید ای لایق که بیکدم بیان دارند سکی چندی سال
 ای فی سنین المتعدده شود فاعلم ضمیر سکی لعل بآره لهره للوحده
 زهد تا بیک نفس بالفتحات الضمیر راجع الی لعل بآره مشکلی بسک
 و المراد نه ینفی للعقل ان لا یضع صدیقه الذی حصله فی الزمان اکثر
 عقل در دست نفس جان گرفتار است یعنی ان انفس غاله
 علی العقل و هو مجوس فی بدها که مرد عاجز در دست زن گرفتار فی بد امره
 فویه فان کر بر حی یعنی الطرار و ترکی و کثیر العرفان و القوی و اکبر
 و من قصر علی ذلکین اعتمادا علی ما فی البحر الغرائب فقد قصر و من
 الغرائب نه قصره بالقوی تم حصر المعنی فی له این در بکسر الراء
 خرمی بالباء الصدري بر سر ای احدی الی این الوحده بر بند ای

اعلق باب السرور علی بیت که باند زان از وی می من ذلک البیت
 برآید ای بیخبر بندگان . . . رای بی قوت سکه رانها مکر و قسوت
 عطف نصیری و قوت بی رای بسکون الباء حمل و خون
 تمیز حذف احدى بیا یمن باید و تدبیر و عقل و انکه ملک الله قوت
 که ملک و دولت نادان سلوح خود است جو نمردی که بخورد
 و بدهای تصدق بماله باز عایدی که در راه دارد و نهد ای ملک
 و بخل هر که شهوت برید بها الذلة از هر قول خلق کرده است ای ترکا
 لبعد زاهد بین اناس و بصیر مقبول هر ز شهوت حلال در شهوت
 حرام افتاده است فان طلب قول خلق و العمل لاجلهم سزا خفی
 عائد که نه از هر خدا گوشت ظریف نشید ای بقدر فی زاویه بخاره در
 ایینه تاریک جبیند بعضی لایری قیه شبنا اندک اندک خلی
 لفظ فارسی مستعمل فی ترکی شود ای بصیر کبر و قطره قطره سیلی
 کردد یا الکاف لغاری بعضی آنان که دست قوت ندارند یلا یتقام
 و انهر سنگ خرده که دارند تا بوقت فرصت و فی محله دمار یعنی
 لا انتقام کامرا از دماغ طام برارند . . . و قطر مبتداء علی قصر منطق
 بقولیه اذا انقعت واجتمعت نهر مبتداء الی نهر متعلق بقولیه اذا اجتمعت
 و بصمت بحر خیره قولیه اذا اجتمعت لتصبیه معنی انصمت عذی الی
 و من امثل سائر الحمة مع الحبة فنة و القطرة مع القطرة فنة کما قال
 نداند که هم فحشین شود بسیار ای بصیر کثیر دانه
 است علم بافتح و التنبه در اسباب . . . عا و انشاید ی
 لا یغنی للعالم که سفاهت ز عاچی بچشم در کد اندک تحمل و بصیر علی ساه

حیرت و زهد

لجاهل که هر دو طرف را بآن داد و بینهما بقوه هیت این گشتود
 ای یختقص هیت العالم و جهل ان مستحکم است جو باسقله کو بیاید
 الخطاب بلطف و حوشی بالیا، المصدري فروز گرد دشر گیر بکر
 الکاف عرقی و کردن گشتی - معصیت از هر که صادر شود
 ناپسندست آدمی خلوص الرحمن و اطاعة الشیطان و در علماء صادر شد
 ناپسند تر علما بقوله که علم سلاح خنک شیطانست و هذا و خذله
 سلاح ای صاحب سلاح را چون یاسیدی برندش مساری بیشتر
 بود - عامی نادان بریشان روزگار مضمون هذا المصراع مبتدا
 بررد انشمنند نایر هیز کار خبره کار ای عامی نادان بنا بینای از راه
 او فتاد و هو معذور وینا ی دانستند نایر هیز کار د و چشمش بود
 و در جاه و فتاد - هر که در زندگی تانش بخورند ای الناس و المراد
 انه لا یطعمهم جور بمیرد نامش نبرد ای لایذکر و نه بالخیار
 یوسف علیا السلام در خنک سالی مصرای فی ذلک القحط سیر بخوردی
 تا اگر سکان فراموش کند بل بکون من جلتهم لدنا نکورن بیوه بکسر الیا
 الموحدة فی المرأة التي لا زوج لها راند، بها محتاجة نخطا وندمیوه
 انکه در راحت و تنعم زیت ماض من زیقن اوچه داند که حال گرفته
 چیست نه حال در ماندگان کسی راند مرهوب که با خود فروماند
 یفتح لقون - ای که بر مرکب نازنده اسم فاعل من تاخفن سواری
 سیاه انحصاب هشت یا ستم مردی هوش بل معصومنه بمعنی عقل دار
 ای اجمع عقلت خراج کش بیگون الرء خارج کش وصف ترکیب و کس
 الشین للوصافه سوخته صفت خنک کش و من آورد بدله مسکین و قال

صفه ثانیه نفوس هر مقد خطا فی نوزده و عشرت در رب و کثرت
بکسر لکاف عاریتی تنی رجاء هسای در ویش جو ه نری من
خو ستن کا آتیه در نوزده و نوزده در دست ی هس
بدخان در ویش ضعیف حال سکون عاء و لاه رادر
تنکی سان ی فی مضایقه یلخص مپرس که چو بیاء خطاب ی
کیف جاناک کر بشرط ن که مرهی بیاء وحده توتیه بر ویش
بنی بالاحسان و معلومی برده مال بیش ویری بفتح بیاء
خری که بینی و یاری کل ی فی الطین ر قناره تضعفه
بدن ی یقببات بروفتح بیاء صله بر و شفقت کن ویم و وفی
عص شفه من یسرش کی نم تقد علی استخلاصه و زیود فنی
ویر سیمیش بفتح بیاء خطاب بعد نذا گچون بمعنی کیف فتاد
فی لعین میان بیند چو مردان بکیر بکسر نکاف بقارسی امر من کر فتن
دم بضم نذر مهملة و تشدید لیم للوزن خرش الشبیهان نذر
للشعره دو جازیمه تقلت احدها خوردن بیش یا بیاء معرف
از روق مقسوم فی قسمة الله تعالی و الآخر ما ذکره بقوله و مردت
پیش و ساد لغارسی روق معلوم یعنی قلنا اجل قصاص کر
ستور ی لا یغفر قضاء الله تعالی و قد ذکر هزار ناله و ه مرهون بشکر
یا بسکایت هنر متعلقان رای از دهنی بیاء لوحدۃ قرشده که وکیل
است بر خراش باد و یقال ذلت ملات هو میکا یل چه غم خوردن بمیرد بضم بیاء
و کسر میم ای بیضی چراغ پیره بالباء الفارسی و الراء بعد ایاء زنی بیاء
لوحدۃ و من لم یعرف الحق العقیق ضربه و قد عرف معناه

ح - ای طالب روزی بمعی رزق بنشین که مخوری بیا و خطا
 و بی مصلوب جلای یامن بطلبه لاجل مروری و مگر که جان نبری مخفی
 جهد یا فتح و شکوه که اندال لا ضافه رزق رکنی و کنگی
 هاستیان برساند فتح شود حدی عروجل حق تعالی و ما من
 دانه فی الارض لا علی الله در قها و در قدرت معنی بقضار و صل
 نفس و در قله طاحه الی - عاده روی فتح برادر کسر الو و و یا الخطار
 خطاس من قریه ها شیر و یلک مرهون خورندت مکر پروز
 جل جان قبل ما ذکره مصر ههنا بخلاف سابق منه فی حکایه مشت
 رزق و هورزق کر چند بی کار برسد شرط عقلست جستن ز درها
 کر چه کسی بی جل خواهد مرد تو مرود در دهان از درها قلنا معنی
 ما ذکره و لا من لبیت لوقه ان طلب الرزق هل اعقل و مطلب
 انما یفید کثرة المال و لا یوجب کله ای کونه رزقا و معنی ما ذکره هنا
 من لبیت و قد ن التوکل مندوب و الرزق مقسوم یصل الیه و معنی
 ما ذکره ما بقا من الیه ثانی ان القرر من المهلکه تماموریه قوله
 تعالی و لا تلقوا ابداً بکم الی التهلکه و له ان یتقی علیه لسلام فر من
 خائفه مثل و معنی ما ذکره ههنا من لبیت ثانی ان الوقوع فی مهلکه
 لا وجب موت بلا اجل و هذا هو التحقيق بناتهاده بفتح اساء
 انقله ای السیئ لذلک یوضع الذی لتقدیر لاهی دست برسد
 و سعی لا یفنی شیئاً فار قبل ما ذکره المصر بخلاف قوله
 تعالی و ان لیس الا نسا انما سعی و سعی سعيه
 سوف یرى قلنا لایة فی حق توب لآخره او معناه

ليس لاحد ان يجعل ثواب عمل لعبه بل لكل احد من العمل في الآخرة وهو
 والتحقيق ان السعي لا يقيد بل انقذ به انتهى بل السعي لا يوجد بدون وجه
 كما بان استان وهو الله كما جهر حاكم مست بها فخر الله سبحانه
 شيد ما كسبه ربه فنما ظلمات كما سمعت فقتل في آخر الباب الاول
 كجهد تحت قيد لقوله سرمت وعود ان شرب انك حور يسكون الله او
 الا ان فيها وهو خضر طليحات آب حياث فالنصيب بمصيب
 صياد في روري در دجله وهو ناز بعد اوماهي كغيره لعدم سعيه الله تعالى وما
 مني في اهل درختك تير — مسكين حرم بعد در همه عام هي دو وبالدين
 بهما واهل معاصي من دون او در قحاي ررق واحد در قحاي ابو وهو غافل
 نوا كنه فاسق ملو ز را ندودست يعنى ان العنى القاسق كالمذلول
 ظن بالرجب ودرويش صالح شاهد حاك الوديزيدان العقيد الصالح كجوب
 خلط بالزنا ابنا اشار الى قوله درويش صالح دلوق موسى ومرتفع ماضو
 المفعول وان اشار الى قوله نوا كنه فاسق ريشه مرسى مرتفع الى قبا
 ما لجواهر شتى بستان جمع يكر روى نعمه لراودن في ما لجم او الطاء بعن السرو
 دارد يعنى ان شقة الاجار متوجهة الى السرو وواحدة واولى من ان يجمع ما ستر
 مشيب ما ستره كى ايشش دارد او اوله الاشارة متوجهة الى السفل والهاك
 هر كه اجاء ودرستند بدان ان بسببه خاطر قست در نخواهد یافت فلهذا در اين
 خبر شرا بغيره اصح الى قوله هر كه ان ان احمره كه هيچ دوست و جاهد سر جوهر
 و كمر يريده بالآخره نخواهد یافت معناه بالتمسك بولسه كمر كمر حودار
 سمعت في كنه

[illegible]

و آن که بچه ماندن آن خانه بنابر گفته به شور و غسل قال العمل نتیجه اعمال
 قال العالم الدن بیدار عمل کنه عمل ملاحظه رنجور و رشتن و مروت را
 کون امر من گفتی باری جو عمل نمی دهی بنشین مرز قال العالم الدن لا بعمل العمل
 العالم قبیح و العالم الدن لا بعمل الفاعله بل بعمل المعصیه افصح من الله ثم الله
 نعم و یک من شرور المعصیه و سیئات اعمال ما من مروت مروت رشتن طاعت
 المروت من الرجوع به و راجع با طبع رهن الی قاطع الطریق عدای ناموس
 الی الخیرة لا الحق کفره جامه سبیده و ظاهره بل بهار سکون آنها و مدار خلق
 الی لاجل حسن طبع فیه لقوله برفه نامه سیامان کتاب اعمال اسوه ملاعمال
 اسوه دست سکون آنها کوتاها مایه ارد و جانتان بصطرا سر و لا یبذرها
 آستین چه دراز و چه کوتاه آن کون انلی طویلا و قصیرا سیتان و من لم یوف المکن
 المودون او رد بدل لفظ چه الموصین لفظ حواء بالالف بعد الواو **و**
 دو کس را حضرت از دل در نبرد آن لایحه و بیان شغاس الخ بکسر الطاف
 العارسته بر نیاید تبهها مقوله بکن ناعون بیا الوعنه کشتی الطای العون و ابی
 الاصلیه شکسته و صاع ساله و دو و آرخه قلندران ششسته طام بکسر الطاف
 مانده پیش درویشان بود حقون مباح بهر اشرطه طام باشد و میان سکون
 النون حالت سبیل و صدق یا عرف عطف بها بجمع او مره مایه از رقی بیرهن
 الی لاتقا حبین قبیح ارق یا کشتی بفتح الطای العون امر من کتیده در حلقه
 قدمه پیار و الباب السادس و تس اخطا هناك اخطا هنا ایضا جث قال
 کلمه مستعذ به معی قال و الاسباب انکشت بیل بکسر النون جمع معروف

در حدیث

در حدیث

یقال له باسمه که جو و اسمی الماد انه لا تعجب العفراء و ان صاحبهم جعل یونک
طونهم و حاکم کل کما علم و من لم يعرف المراد قال و من عادات لسف اتم یحکون
ب علامه علم باسم التبت بعد ان علم الماتم و الطسرة یا مکن یا یلهیا تا ان دوست یا یا
المصدر ان یا یا کن فانه در خورد و یل عطر در خورد کلمه واحده مع الایوب
فصحت سلطان که چه طریقه ست جامه خلکان یضم طاء علم ورن عثمان مع خلق
بعضی تن سحر ت تر ان اعز منه و خون سر لگان که چه لزید ست و بعضی خرد
ابان یضم الهمزة و سکون النون و الباء الموحدة بمعنی اطراب عدون تر ان الهمزة
سحر که لغو مستخر که من الفارسی و التبرک جند از دست رنج یا سکون و الاصل
و المجموع اسم لا یکنسب و ینحصر استعمال الی و اصیب من لا قول فویش و تر
مع المعقل مطلق عطف عم المثل یمنر جبر استدار بان کسر النون للاضافة و حال
هدا ایا کلمه واحد مع صاحب قریه و بره ینحصر الی اولد لعم و هو
عطف علم قوربان و مع التبت باسمه که سر که کمد و الکی مکند و حی نره بکدر
کون استیکر انگند و حی قور سید و **صفت** حلاف ران صوابست و یضی علم
اول الایات قدمه مثل هذه الاقطار و یل کتاد و ران الی و الکیان یتم الکاف
الفارسی ان من غیر علم کاله یقینا خورد و او قد یكون صائر الی قاتلا و رما مارین
ان الطريق الی لم یرک کاروان رمن عطف جمله علم حذره صاحب شد محمد عز الی
بشنه ید الی اسبیه الی العز الی علم غان اهل حواریم و حساسان فی بهم یسبون
الی العفراء فیقال العفراء و الی العفراء یفان العطارق و قیل ان الیاء محفوة
نسبة الی عمر لوهی بالتحصیف قریه من قریه طوس بر سید ند بدین سحر که و کلوج

چگونه رسیدن آن بانه وجه و علت گفت بد آنکه این سبب آنکه بود هر چه است
از پیر رسیدن آن نکل و عارضه است و سبب عاقبت آنکه بود موافق عقل
و بعضی فلسفه طبع که بنصیر را طبیعت شناس سکون و ثبات و السبب و
نیز بقیت پیر به الطیب الخلاق و غایت نیاید و اطباء پیر سن آمدن پیر رسیدن هر چه
بدان که دل با نظم و انضباط پیر رسیدن هر چون و بیل راه تو باشد معطر داناید
بهر چه آنچه دانای که هر آینه ان البسته لامر معلوم تو خواهد شد معاص
بانه که سنک معلوم می و سبب که که پیر رسیدن آن تعجیل ممکن که قبل اسوأل دل
و لو این طریق که حکمت را بیان دانای که استیصال اسوأل میا بعلم طاسوأل و لا
یفتقر و لکن ترک اسوأل میا بعلم طاسوأل ما سئل من الامام فاحکمة تا جبر اسوأل
میا بعلم بدور معر چون فغان دیدار دست داود علیه السلام میا آه من بحر موج
که در اصله معرنا حدفت تا فو العوز هر سید من صبیة لفاعل را مع الی لقمان و صبر
و صبر معقول الی داود چه می ساز که دانست فاعله صبیة لقمان که ما پیر رسیدن
معلوم کرد مع هذا الكلام ما ذکره القاصح فی تنصیه قوله معا و لقد انشأ لقمان
الحکمة حین قال و من حکمة امر صبی داود شهید را و کلام سر و الد و علی سئل
عما فکلی انما سر و قال نعم لبوسی اطرب انت **انت** از لوازم صحت ال
المصاحبة یکی است که خانه پیر واری مستحق من پیر و اخلاق و قد عرف معا
و امر و منها خلوص من الخیر تا با حار حذی الی صاحب البیت در سار و خطاب
من صاحب حق و المراد به الاستقام و الموافقة و من یعرف المعنی المراد سکون
و بیان و لطیفه السارح **حکایت** حکمت را مفذرة بر معراج مستحق کوئی

اینها انضمام اگر دایره که در آن فاعله ضمیمه مستمع یا متوجه یا ... الوحد من آن عاقل
 که با جمیع تشبیه و بیما حبه تکوین معارضه معنی جز حدیث روی یلم حکمت
 هر که مایه ان تشبیه و بیما حبه اگر چه طبیعت این تشبیه و بیما حبه و الوحد لیکن
 بطریق این تشبیه و بیما حبه صیغه المعنوی گردد و چنانکه اگر شحیح حکم باشد و
 و در آخر این نیز رود و چنانکه در نفس الامر مسبب شود غیر خود را و اعتقاد
 الناس ... در قیاس معیشتین بعضی الخطا به خود و بهادای تشبیه ای است و قدرت
 جعلی و من قال فی شریحه ان مضیت و قدرت محاسنک بفتحی ان یقال فی حق
 هذا السلام که نادان را بصحبت بر که نیکو بهیض الطاف الغارته طلب کرد و
 و انابان جمع دانا و فی بعض السج زدا تا به یکی بند لاجل الصحبه مرگفتند
 و فی السوره الاخری مراد فرمود با نادان سپید به ال لا تعاص و لا تخلفا مع طاهر
 که کرد انان طهر لا خرسا نه بصحنه و کرد دایره ایله نه باشد بهاد اطیاب
 الواح الارضه و الصحنه مؤثره است حکم شریحه چنانکه معلوم است تشبیه
 بقوله اگر طعلی یا، الوحد نکارش بفتح لیم هو امر رماح و الضمیر راجع الی شریحه
 بکبر و صدق سکن بر دایره و معنی انان فاعله ضمیمه طعلی کرد و الطاف الغارته
 از معنی تابعت و نتیجه معارضه معنی من یجید ان اما اگر در لغت مشترکه
 هو ناک ای الخوف پیش آید که موجب هلاک باشد فاعله ضمیمه و و طعلی بدان
 مایه، المصدر انما هو امر من رماح اگر گشتی بفتحی و الضمیر راجع الی طعلی
 در کلام معارضه من کسباده و دیگر مطاوعت ای موافقت کنند علیه بقوله
 که مطاع در شریحه و وقت الحشونه ملاطعت مفاعله من اللطف در مطاوعت

و غیر معقول و گفته اند که دشمنان ملا طفت دوست نکرده و کما قیل - نه مادر که
هر بار از توردی فخرن اغیار و دشمن او بجه مطار و قی ابله مدار الملک طیر
گفتند - خود کسی که لطف کند مانو حال بایشان باشد ان الطیف و العاطفه اند
و کفر خدای کند در دو چشمش - مصیبه و المصیبه راجع الی کسی آکن بالعد
و عقیه الطاف الفارسی و سکون النون امر من اکنون مانتر که دو لدر مخ حاکن
معقول الامر سحقی بلطف و کرم باد رشت خون سکون اننا و ایاد سکون
که زنگی خورده سکون الطاف العزیز نکرده و بدم سومان مانتر که دوزخ و بکه
پاک است هر که در میان سحقی و بیکران افتد ان یعنی الظلام قبل ان بسکت
المتکلمون الخاضعون تامایه فعلش با شد ان مرصه اظهار العمل پایه و حش
بشاسد قد مر هذا المضمون و الباب الرابع و الخطایه الیه اولایک را از حکما شریع
و بد مهر و دوشمید سکون الدال جواب فرمودن مکر آنکه کمر و سوال کنند
و کثرت الظلام مدوم که چه بر حق بود سراج سحقی اللغافل حمل و طوبی بکسر
الواو و سکون ایاء بر حال کند او اشکام بغیر نزدیک **ب** رسته بیا لوجن
اندر و ن عامه و موضع مستور داشتیم حصه شریع و حید الله علیه قد علم ان احرفه
هر روز بر سیدی که ربهشت جبه تست کبیر هراحتل و میر سیدی که کاست
داستم بالعراسه که اران احتر از میکند که و کمر هر عضو رو آیتا شده و کمر
العدو الغلیظه قبیح و خردمند ان گفته اند هر که سحقی سحقی ان لای شخص
لا یسیر فظا - ارجو بشا سر تجدد تا یک مدتی مانسون ان فیه که سحقی عین
صواست فرمودن باید که کمشتن و حق از هم ان من الامحاح کشتای بیا الظلم

ان یسئ ان لا تعجز واک لا تخام که راست سحر کوی و در بند سحر ان لو تتکلم
 صادق و تبق محوسا به انکه در وقت انشاء الخطب و بعد از بیدر مایک و اماد
 ان الصدق او ان لم یحضر عالم النفس القائل و اما جوار الکذب فان هو
 لتجسس الخیر فاداعرف المراد فلا یرد ما قبل ان هذا کسب طاهر بنا قضا
 سبق من قوله دروغ مصطفی آمینه بهار راست فنه انکیز علم ان ما ذکره
 هائیس من قبل راست فنه انکیز است دروغ کفین مبتدا بصیرت لاری
 متعلق بقوله ما در مضارع من ما استحق صبر الخیر و الارباب هو الثابت يقال
 صار الخیر صریحاً لاری و بها معص من صریح لاری و المعنی ان الکذب بشا بد القرب
 الثابت جراحه که اگر جراحه درست شود نشان بانه یفهم است و قبح اسون
 مضارع من ما یکن یفهم ان ان الکذب یفهم و سوء الظن من قائل لایر تنفع چون
 برادران یوسف و م که بدروغی موسوم من الوهم شد بقوله الخیر الذی یبدر راست
 کفین است ان سیر اعتماد به یفهم السون الاول و سکون القایه ما من سق من مانق
 قال الله تع حکایه بما قاله یعقوب و م لاجانه بل سولت لکم اسخام امر معتبر
 کسج را که عادت بود راست باقی المصدرق خطا که کند و کذا انزل الله
 یما لون به و کما مور ان صاحب الاسم یفهم مشهور سند ما راست و الکذب ذکر است
 ما و در اندام لا یفهم قون القول الصواب او اصلا دروغی تکبیر به صاحب
 د لان مرهون به نکس که پیوسته گفتست راست و ان وقع منه الکذب یملون
 علم الخطا و کمر مشهوره بجای راست بجهت یفهم صدق نادرا که راست گوید
 نو گویند خطاست نو من او رد بدل المصراع که راست گوید بگویند خطاست

فقد سبب علم عادته في ادلال الورق وليس خطا به كالايجاز حيث انما
 متبادر بانفاق الالباشراق في السهم العقلاء آدميست خبره واول موجودات سكر
 لما اقول في الاخر به واما نفاق حرد من ان ثامت سكر حتى مشاب ووصف تر كيت به
 ز آدمي ثا سببا من ال غير ساكه سكر را القه آهر كره فامو شنه هون نكره ذال
 لا يصير اللغه منسبه عن كره رنه صه موبنشي سكر فامه لا يكفه السويه وكره غير لانه
 عرفتم المراد منه بواي خطاب من بواحقن ومن قال في شنه صه لو غلقت فقد غلظا
 سكره را قه من بيا نه لفظا ومعنه في الباب الا قبل في الخطابه اوتها بكي از پادشاهان
 پستين الخ و در هه الباب و فته هه موقوله خطبا فامه يجب كنهه معني ابه الهله
 جيره و في بعض النسخ نندل آيد با تودر حلك سكر از بعض پير و در سكون العاده
 تسين و الهه بئي وصف تر كيت ضروري با تيا المصدر له ما نكره كنهه لو كي بنا به فال جل
 مهمه مصروف بيا و نه هه سر و ري را المفعول والسكون ثا بدي سكر جمع نه كاه
 ما طاق افترج سببا ريار غلظه بقوله كره سببا رخصبت سكون الهه آه و هم الخطا
 وصف تر كيت و سببا ر خوار و وصف تر كيت ايها والمعه ما نكره كره جوق با بئي و جوق
 ييجي در نه چو كاه و ال مثل السفر از همي بايد ثا الالخطاب و در كان تاليا المصدر مفعول
 ما به جوجره ال مثل الخطا فمفعول در همي جوجر كنهه جمع كنهه و در همي بناه الخطاب
 فان اسبس لا يكون الا مشنه العلوي ولا يحصل دلا الالاجتهل امت في الاول من الناس
 حيث ورا تجيل آموه است كره و زنه آدمي كره تو انكره و همث ان لو احصل غشا
 ر منيا مستغل شوي قال لا نسيه و كره و انكره و رويت كنهه ثا الالخطاب و الهه موصي
 تنكول سبيح حال للفره ولا تشغل ايها و كنهه ثا بس حداون و كره من كنهه با تيا ال بين

استنکاحی مثل که ذکر داور اما حاکم نیست فاکل حاکم مطلقا ار حاکم تو هیچ حکم بالاتر
 نیست از کلا و اگر آنکه نور بهیرون باباء المصداک کنی آن نه شده آنم نعم الطواف عارضه
 نشود و بعضی منسج است که نور و دهی کم شود و سر که تو کنی ربه را که مرشد
 هست و در این است هیچ اما قرآن است که هر که الله علامه است که و من یصلی لظا و دل از حب
 که آن بل آنجا که بعضی آخر که است به ار پادشاه بد فرجام و هو مثل الحاکم لفظا و معنی
 حق و اله الوعد که پیش یعنی بین و التین صمیر که حق من خفیه شادمانی روی ای
 تا حد اسرار و وجود به رتبه ای که در باباء المصداک که نیست معنی بین اینها معنی حاکم
 قبل از انحراف است منقول غصه که اردی آنکه و در سرور و یکدیگر شود حد کم اول
 عم غصه است ربه را در آسمان شاد است استار که استون اسم طایفه و المرد
 به جماله الطایفه و آسمان را زمین را رد که در مقام التعلیل الحشر مشهور فل
 ان بتر شمع غایبه تر شمع الانوار و شمع حرج ما فیه فیما فیما کثرت و انوار
 هم حرجی است لفظا و معنی من آمد تا سر او را و اذنه تنبیه تو حق و یکی حق است
 اردست مکه ار حقیقتا بندای المعاصی می پخته و سینه می پخته
 نمی پخته می خردند معاصی می خردند و شیدن ما شرکه حمله بملک و کور کور کنی و شیدن
 ایله جعفر مق است معوذات الله اگر خلق ان الناس غلب دانی و صف تر کیق بودی
 بیا الطایفه که کسی بجای خودان در حال غلبه و علوت و من لم یعرف الحق قال
 ان سبب حال غلبه اردست کسی یا سودی است در امر معدن کمال
 سلطان باطراف العرب لفظ طایفه مراد معدن و اما قال بلان کند نایب ستم
 بجای کردن و من لم یعرف من الناس قال و اما قال بلان تعسا و حد راعی التکر

بدر آید

۲۰

۲۱

بدان آید آن تخر 2 کوه معدن واردست بخیل کجاں کندن بریاید 2 دوکان
جمع دون یعنی الطیبر کوه داموالم و کوش دار یعنی بنوقهون الال بهر
مده گوید امید به که حورده ان رجا 2 لال اول من لاکول ماله لوقه روحانیه
و هذ النوقه حسانیة روز مدغ یوم من الایام بین سلاج کسیر طبع من مافا اذ شمن
علم صراج عدو در رمانه 2 مفعول بین و حاکسار صرف منطوق علم قوله در رمانه
الال رعلی الذی هو کثیر الشرب الذی هو اصل لدرهم والدیار صار تینا هذا
هو السموع من الاساتین والمطایح للطیبة ومن صبح المصلی بفر ما ذکرناه و بین
امی مقوله والبعی روزی بین دشمن راز رمانه و مرده حال کونه کجاں الیون
فقد بعد علی المعنی الضحیح المخرج 2 هر که به بر دستا فجمع ریر دست
و هو من قبیل الوصف التریکی بنیختا بدان لایر جم علم ان بن تختا بن خور
بفتح اجم بر درستان بفتحی لرا المعنی والبا 2 الوحد که قنار آید ابهر
متألی نظام لایر آید بهم فوق بین والراد من لایر جم الضعفا 2 بعینه مقهورا
یو آید الاقویا 2 2 نه السی مصروف تمام الیت هر باز و بعی عصفه در اول
قوتی هست وصف ساز و بردن با با 2 المصدرة عامه اثر ایشکند بنفخ النون
دست معمول مشکند صحیفه امکان بر دل علم قلوبهم که ندانیا الوحدۃ
الاصغرۃ که در مانع عظام من مانه ان اسقع و تنج 2 بجور رور منقذ وصف
ترکیبی بعنی القوتی و ایاء الوحدۃ 2 2 عاقل چون حلاق پند و معنی
الشیخ دید که در میان آید علم صیغه المصارع و فی السخی الاخر آمد
علم صیغه الماصح محمد کسیر الیاء المصلی و فتحی اجم و الکا 2 الیت من بین

ولا يكتف في محل الخلاف والحرب وجون صلح بسند لسكر مكر الخاف العارضة
 تنهد كالحال في موضع الخلاف سلامت دركرانسته بجه كمارست وقد وجد
 دلالة بعض النسخ وابتجاء في محل الصلح مداوت در میان مقام
 الى ان يلهب بالزوع على سبيل القاتل يقتل ما يد وليكن سبيل ما يد الى
 المراح لا يصلح علم التواضع - هزار باره الف مرة جلاله اله المرحي خوشتر
 اسيدان في حق الغرس وليكن اسب نوارد بدست خویش عتاف است در پیش
 در حاجات می گفت یارب مردان رحمت من که به سلطان خود رحمت کرد که
 است نرا نیک افرین فامقصود من المساحات است بینق لاهل الکرم ان یجوا
 الجرمین المکرمین و لهذا قال اول کسی که علم بغتای بنی مرجمه وانگشتر در
 دست نادر چشید بود گفتندش چرا هم ریت و آراست را بکب و ادلا و نیست
 بسکون انقاد بنده راست راست جبر و ابله حایزه بعن و الخاف العارضة
 لطرف الیهین گفت راست را راسته بایا المصدی فامست الیهین
 قریدون گفت نکاشان چین را ان مرمم که پیرامون مراد پیرامون و ملاها
 ما بیا العارضة بجمع حواله اش به لاهش بطلق علم معین بالترک اوتاع
 و فیه او بدوزند معارضه دو حق بدان جمع بدرا بیک دارالمرءه شیا ریم
 انما و قد مر یاه متین که سلطان خود که و بیک روزند بخورخ السطیم ما بیک
 عیبه و الا فامقدیر بهر رگاسد و بیک روزند که سر رگاسد بیا و نوصیه
 را گفت مقول القول هذا اع ما چندی بن فیلست که دست راست دارد جام چرا
 در دست چپ میکند گفت فاعل صمیر بهر که ندانے و فی معنی السجده است

که همیشه

که همیشه آن فصل محوری باشد - بلکه حفظ بالی دانند - و الظاهر
 الشذذة بجمع النصب أغرید و رورک یعنی ررق و بخت ای دولت باقیست
 هم و هدیانت و البجها فی شمس - مصیبت باد تا مان مصدق
 الی معهود که گفتن ستم که با د است که جمیع الی خون سرمد و با امید
 موقد اسم فاعل من التوحید چه در بیان ریه کی خطاب موز بختن است
 اخر سیر للوزن و موضعه بیان چه شمشیر مدد کالی بکسرتن و یا طعاب
 به سر شت آن اطاعت و بیان یعنی لا قدر عند المال اصل و لا به الالة لر السیف
 قطعها و نهراش بکسر الآء و فتح الرآء و السیف المکمل اسم بانزک قورقو
 و من قال انه اسم مصدر ان هر اسیدن یعنی تر سیدن فقد نقول و الصبر اسم
 الی الموقد باشد ز کس بن رجاء و خوف من الله که بر نیست بحدق الف
 ابن الی اللفظ للوزن و الخط للتحقیق بنیاد توحید بسند - بادنه
 مبتدا و رورک ستم را نیست خبره فان له قوة قاهرة يدفعهم کما و شجرة
 مبتدا و عطف علی بادنه بر الی خون خورن خبره و عطف علی الخبر
 فانه باحد الذین يقتلون الناس و یوحونهم و قاضی مصیبت خون وصف
 ترکیب مصاف الخطر آن ای برید اصلاح الشراق و کلمه است مخدنه فی
 الموضیع و اما حذف لقاعدة الاسجاع و من لم يعرف القاعن قال
 و الرابطة محذوفة الی مصیبت جوی طار است سر تر و حتم بکسر الم
 پیش قاضی سر و د الی الخصال الله ان ما را خیال علق لایه بیان الی انما
 مخصوصه و فی بعض السج هرگز دو هم سکون المیع از پیش قاضی راضی

سرود و بویاید لافل نوله رسد جو حق شلئس المبع و بدل الاجاز و غیره معاینه
 ل علم و حد البیقین دای که می مایه قادی یجب اد و لافل صلا اطق بطق به
 ای اداؤه مال لطف او که بچکی آوری مایه مصدری و و لشکی عطف علی و البیاء
 که یکی ان من اد اشبهها و من لم يعرف المبع المرافق البیاء الطعاب و آوری و لشکی
 و قال و قد يقال معناه لطف به که بچکی آوری دادی و و لشکی دادی مایه
 المصدر بین الواحش علی الوصعین المبرکینین جیهما خراج اگر نگذار دای
 لا یؤدی به کسی فاعله طیب نفس العیبه بکسر الطاء مصدر طاب سحر ارد
 بستاد مد مد سحر جنگی بجم مردان سحر مکیان و الاثر ادشهر
 کسی را داند آن بهتر شای کند بجم الطاف العرف لطف فارسی یعنی غیر العارف
 ای الخلیل لم اطلق علم غیره لا الطبع و السن مطبق الاستحسان که دو مکمل
 قاصد را بشیرینی قاصد که بر شوق بخورد پنج خیاریه لطیف ثابت
 کند ای حکم ارهه یون بعق الوال و سکون الیاء هر سه در راه البطله لبیا
 حکایات با سبب ذکر نام هذا المجلد و لکن لا شریعت و شریة لکستان اوردن
 بعضی الخطایات و اشتاء ابیان معنی منه بعضی طمان قائلان ان الشریة یکون
 کنیز یورن الملال و نه دانه کت ایراد الخطایات فیه بیز از با طار
 برادره امر نامقریبه المتعاج چه کند که توبه نکند فایه لرعبه لمجا معنی و شحذ
 معقول از مرد و ارارن ادلا و لایه لایع الناس جوان مبتدا و کسر الیون
 للاضافه کوشه شش و صف نه کینیت نیز در راه حد است مالا صافان جبره
 که بیز خود سکون لرا و اتوال ستواند کوشه بر حاست جوان است

و فی بعض النسخ صحیح می باشد که از شهود پیر پیر و درون حدیث توحید
الثابت انساب الشارک شهوت لاجل منزله ملائکه جبر است رغبت
بسکون انانی را نمود آلت بر نی جبهه حکمی را چه بسیدند که چندین
درخت نامور قد مرتبانه معبر او قد و او من شتر و من و قد و کن سید معناه
بقوله مشهور و نامدار فقه صا را موریه السیاح و اکثر که در آن کتاب
است گفته و هر چند قد صحیح است گفته و انفع معنی الخیر و انقوت و
من لم يعرف التحقيق قال و هو مثل قوتهم و وفهم و حاشیانه و اما بر الواو
للمبالغة المعنی هو الامامه علم ان ما ذکره كلام من عند معنی هیچ یکی را آرد
خواسته مکرر و اگر شمره در این چه حکمت است هذا المجموع سوال گفت فاعلم
صمیر حکیم هر یکی را از اشجار و خلق قد عرف معناه معضلا و عاقله بقوله
اللطیف فقه و ذهب الی طبیعه و عادات من تعبر الیها بجه معناه من عند
نفس معینست و وفق معلوم هذا البسیاطی بل اکثر فی کلامی موجود آن دخل
تاریخ و لا یبعد آن پیر مرد بالغار بسین مانده که صولسته و سرور هیچ
ازین چیز نیست فاراد عمل له و لا صرف واه لا یفرح علم ما حصل و لا یفرح
ما ضاع در هم و حق تاری است ادوات تفاوت له بالان و الا واجب و این صفت
آزاد است فاهم لا یعلقون باله بنا و لایا لون باله ایح و ما الی بر آنچه
می گذرد دل منه ان لا یعلق قلبک علی العاج که جمله بسیج مرهون پس از
خلیفه خواسته گوشت در معاد معناه باستر که طیب و دن صکن کج که کز جود
کثرت روست نقد بر السلام که روست بر آید چو غل با شکریم فاه جمیع امره

[illegible]

پیرستش و الهام و اصلاح بالرفعه یعنی ان مو الکتاب مثل الناس قلوب
و صلحته بفتح شمد و الفاسیه با موصوع استعد و فقه مرت لاثمة
ان ان بعض الاشعار العربیه و احد سینه که کون و هو بکت س منهار
المن و لدورته من قلوب تالیف الکتاب و ر حانه ای ریت خو مسترحن
بعد عا س کفار سعد و ان اکثر کلام طر س نکیر حانه ای ریت خو مسترحن
آمین کسر الطاء قدمة فیه باوصف نه کبیه ایضا و کون سطران را بدین
بست و لطیف زبان اطمین در از که دو قاضین که مغرند او سترار و
للاضافة و حاج بسکون الفین بهود بر آن ن تغییر و د و دیر ع لالاول
نه قایل خود و نه تحمل الازی طا قایل که ر حرد صدان نیست خسر لبتدا یعنی
انهم عذوا سوا من عشا و سحر و قالوا ان الحذ و المنفعة تالیف مثل
هذا الکتاب لا یصدر عن لعتلا فاشار المنص المحدثهم مقور و یکن بر ال
روشن صاحب دلان که روی سخن الانوجه در ایشانست لکن طبعه
معهم لامع الجلال الحاد بدو شین کانه متعلق بقوله سر و ا که در الفم
و احسن التنبیه کامة موعظ و شایخ در سکن با کسر طبعه عا رت کشین
ست و الحق ان الامر که در و دار و ن تلخ تصبیح بالاضافة ستر در ف ستر
میچینه بین وجهه بقوله طایع مخاطب سوزن شود بالموعظ لمرق طین
الحق مزار و است قبول محروم فانه بفتح السوین حانه ای ریت خو
خود که در معنا ما ستر که نیز تصبیح کند و سرنق بله کن و اعرف المفع
فلقد حای بس و بفتح و قول من قال حای مع کامة صارا سنج کامة مبار و

کامیابی و سعادتی در جهان و نفعی که به دست آوریم به صرفه ای که از راه حق
آید و تمنا که نکریم تا بدو عالمه صمیمی و بی کوشش و رغبت کسی را مستحقین
به رسوایان بیان مردف بیعاج با سبقت و انواج علی انرسل هو سلاح
بناظر اقیه الی ملک سلسله مخرجت مرهون علی عصر و مستغفر
عظیف علی قوه سل سائنه لشارح العقیر و طلب سفک من خیر تربیه
ان ترید من بعد دکل و سفک سفک اطلب عفر تا بهما صبه اعلم ایها
الناظر فی شرحی هداایت ح الاول قدس در جمل ح شرحه و ان احاط
ح موصع کثیره و قد انتهت علی موصع الخطا و اوردت مصوکه
و باعث فی رت مالتعایف لانه کاستانا موصع الفرج

حضرت مولانا سید سلیمان بن سید

کاستان و آخر دمع الآخر

سید محمد حسین و شہزاد

في ملحة اعاسية تيه

عبد الباقی

کتابخانه جامع

رَبِّ الْقَعْرِ

عن أبي هريرة

وستين وتسعون كتيبه العقبه سرور من الحفر بالافلام المختلفه

بیک صفت لا یک دافعه

ما زنی خجسته می افکند

قرین قلمیله بدختر

غریب افکند

—

—

